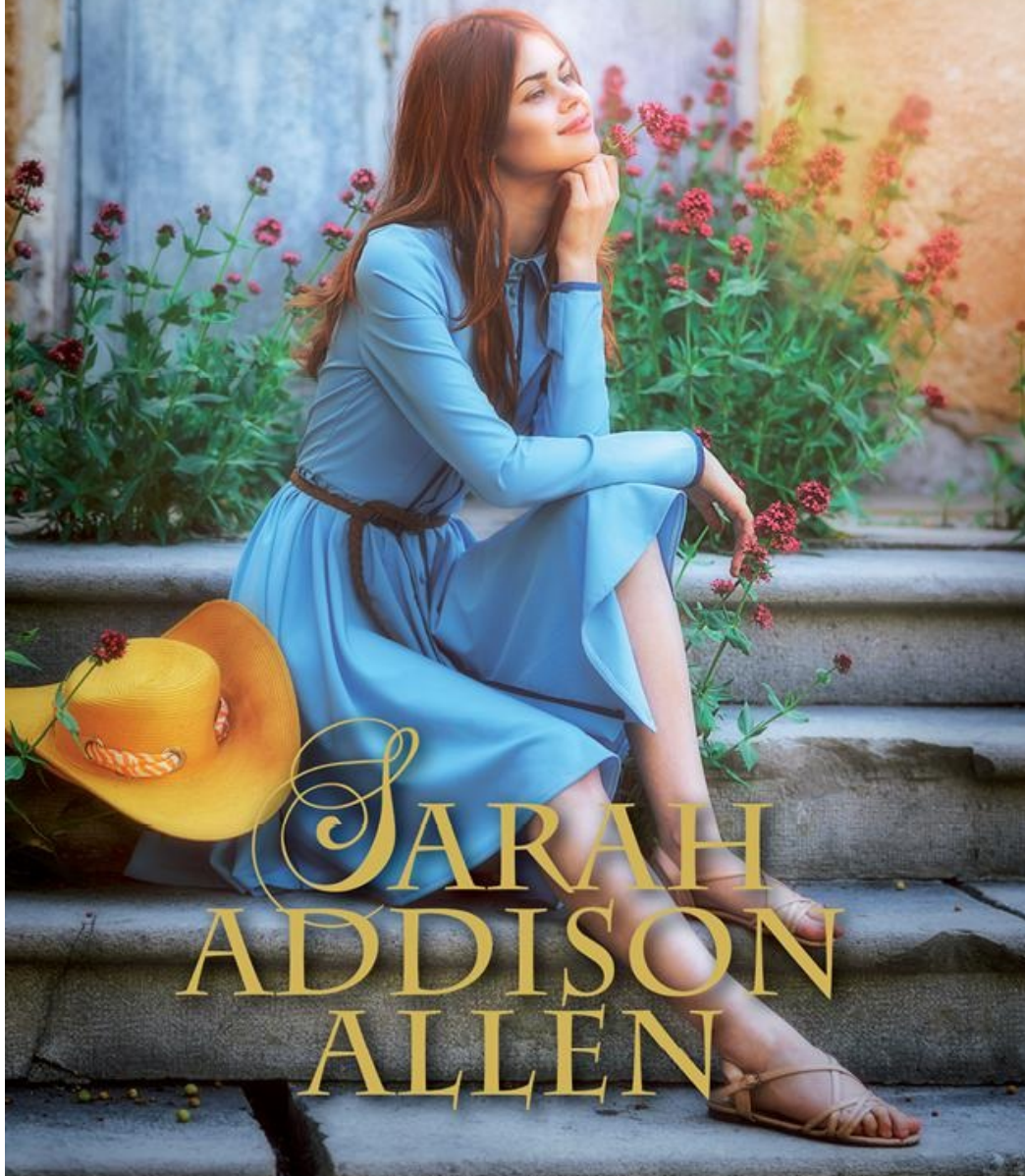

CĂRȚI ROMANTICE

GRĂDINA FERMECATĂ

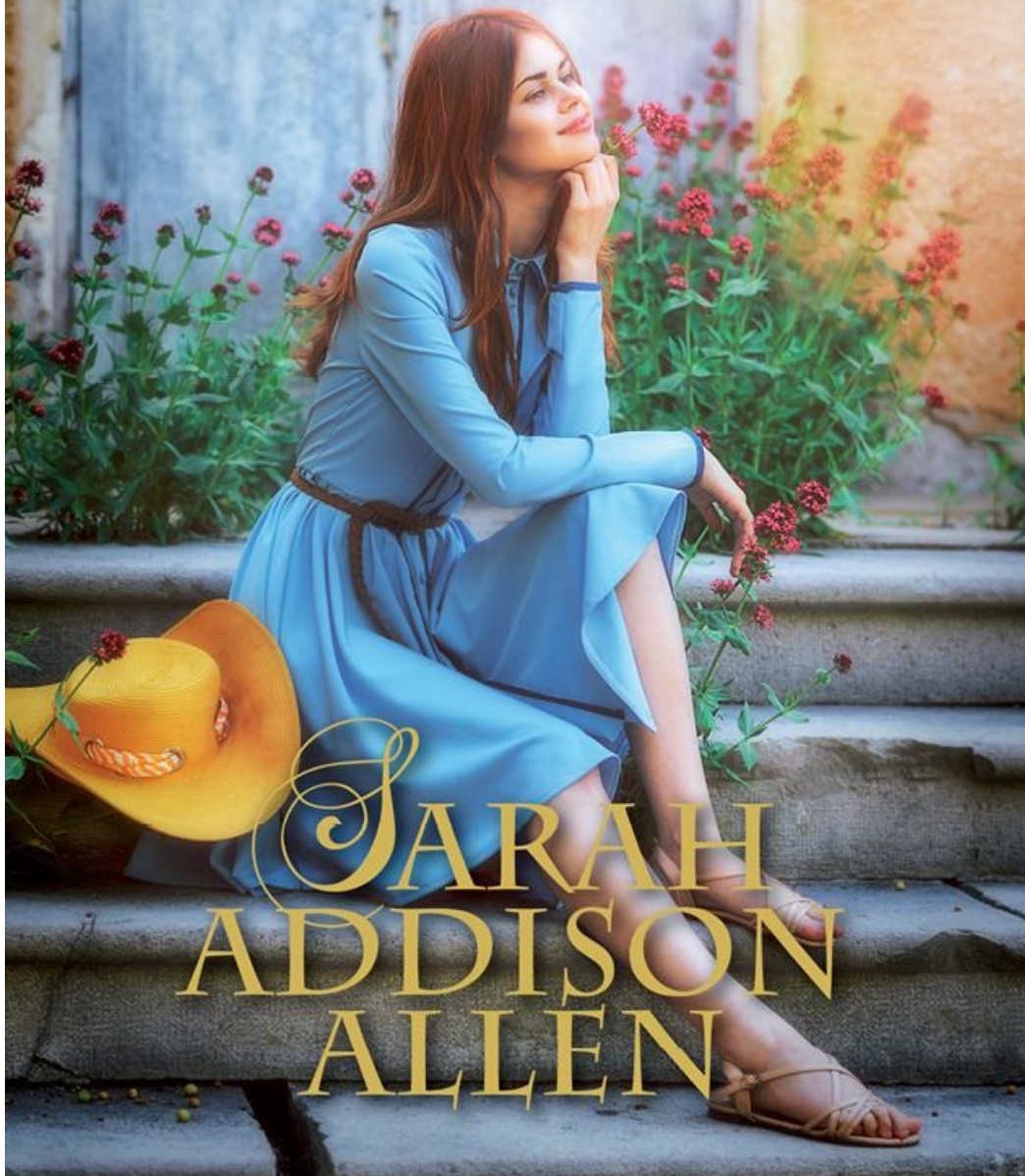

SARAH
ADDISON
ALLEN

CĂRȚI ROMANTICE

GRĂDINA FERMECATĂ

SARAH
ADDISON
ALLEN

CĂRȚI ROMANTICE

GRĂDINA FERMECATĂ

SARAH ADDISON ALLEN

Grădina fermecată

Garden Spells

Sarah Addison Allen

Copyright © 2007 Sarah Addison Allen

Ediție publicată pentru prima dată de Bantam Dell, o divizie a Random House,
Inc.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Grădina fermecată

Sarah Addison Allen

Copyright © 2017 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Maria Popa

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Allen, Sarah Addison

Grădina fermecată / Sarah Addison Allen;

trad.: Andreea Șeler – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2297-6

ISBN EPUB 978-606-33-6493-8

I. Șeler, Andreea (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SARAH ADDISON ALLEN

Grădina fermecată

Traducere din limba engleză

Andreea Șeler

Partea întâi. Privind înapoi

capitolul 1

Ori de câte ori luna semăna cu un zâmbet ghiduș pe cer, Claire visa lucruri din copilărie. Mereu încerca să nu doarmă în nopțile acelea, în care stelele sclipeau ca niște ochi veseli și luna era redusă la o fâșie argintie, surâzând provocator către lume, așa cum o făceau femeile acelea frumoase de pe afișele de epocă, făcând reclamă la țigarete sau la cine știe ce mărci de băuturi răcoritoare. Pe timpul verii, în nopțile acelea Claire se ocupa de grădină, la lumina oferită de lămpile solare aflate de o parte și de alta a aleilor, tunzând și curățând de buruieni florile de noapte – floarea-lunii și trâmbița-îngerilor, iasomia de noapte și regina-nopții. Acestea nu făceau parte din moștenirea familiei Waverley de flori comestibile, dar, cum adesea nu dormea nopțile, Claire le plantase în grădină pentru a avea o ocupație toate orele acelea în care frustrarea îi pârla tivul cămășii de noapte, iar din vârfurile degetelor îi izvorau flăcări mitite.

Visa mereu același lucru. Drumuri lungi, ca niște șerpi fără cozi. Dormea în mașină în timp ce mama ei se întâlnea cu diverși bărbați în baruri și localuri ordinare. Sau cum stătea cu ochii în patru după paznici cât ea fura șampon, deodorant, ruj și, uneori, un baton de ciocolată pentru Claire de la tot felul de supermarketuri din Midwest. Apoi, chiar înainte să se trezească, sora ei Sydney apărea mereu, încadrată de o aureolă de lumină. Lorelei o ținea în brațe și fugea cu ea în casa familiei Waverley din Bascom, iar singurul motiv pentru care Claire putea să meargă și ea cu ele era pentru că se ținea strâns de piciorul mamei ei și nu voia nici în ruptul capului să-i dea drumul.

*

Dimineată, Claire se trezi în grădina din spatele casei cu un gust de regret în gură. Încruntându-se, scuipă să scape de el. Regreta modul în care se purtase cu sora ei în copilărie. Dar cei șase ani din viața ei înainte ca Sydney să se nască fuseseră plini de teama constantă că aveau să fie prinse, că urma să fie lovită, că nu aveau destulă mâncare, benzină sau haine călduroase pentru la iarnă. Mama ei făcea întotdeauna rost, dar de fiecare dată în ultimul moment. Până la urmă, nu

fuseseră prinse niciodată, Claire nu fusese lovită și, când primul val rece grăbea îngălbenirea frunzelor, mama ei scotea ca prin minune o pereche de mănuși albastre cu fulgi albi de zăpadă pe ele, indispensabili flaușați roz de purtat pe sub jeanși și o căciuliță cu un ciucure mare, care îi atârna pe ceafă. Această viață de fugare fusese suficient de bună pentru Claire, dar evident Lorelei fusese de părere că Sydney merita ceva mai bun, că Sydney merita să crească într-un loc în care să prindă rădăcini. Iar fetița mică și speriată din sufletul lui Claire nu reușise nici în ruptul capului să o ierte pentru asta.

Luând foarfeca și fârașul de grădină de lângă ea, se ridică stângaci, simțindu-și tot corpul înțepenit și porni prin ceața din zori către șopron. Dar se opri dintr-odată, încruntându-se. Se întoarse și aruncă o privire în jur. Grădina era liniștită, acoperită cu stropi de rouă, iar mărul temperamental din spate tremura ușor, ca și cum ar fi visat ceva. Familia Waverley se îngrijea de grădina aceasta de generații bune. Întreaga ei istorie se afla în pământul acesta, dar și viitorul. Urma să se întâmple ceva, ceva ce grădina nu era pregătită să-i dezvăluie. Trebuia să fie cum nu se putea mai atentă.

Se duse în șopron și șterse cu grijă roua de pe uneltele vechi, după care le puse la locurile lor, pe perete. Închise și încuie poarta grea a grădinii, după care traversă aleea din spatele reședinței ostentative în stilul reginei Anne pe care o moștenise de la bunica ei.

Intră în casă prin ușa din spate, oprindu-se în camera de recreere care fusese transformată în cameră de uscare și curățare a ierburilor și a florilor. Înăuntru domnea un parfum puternic de levănțică și mentă, era ca și cum ar fi pătruns într-o amintire de Crăciun care nu-i aparținea. Își trase cămașa de noapte murdară peste cap, o făcu ghem și intră în casă goală. O aștepta o zi încărcată. Pe seară avea o petrecere pentru care fusese angajată să pregătească mâncarea și era ultima zi de marți din luna mai, așa că trebuia să expedieze transportul de final de lună cu jeleu de liliac, mentă și petale de trandafiri și oțet de călțunaș și floare de cepșoară pentru piața agricultorilor și pentru magazinul de delicatese din piață, unde își petreceau timpul studenții de la colegiul Orion după ore.

Tocmai când își strângea părul la spate cu niște piepteni, cineva bătu la ușă. Coborî la parter, îmbrăcată cu o rochiță albă cu decupaje, dar în continuare desculță. Când deschise ușa, îi zâmbi bătrânei scunde și voinice aflate pe verandă.

Evanelle Franklin avea șaptezeci și nouă de ani, părea de o sută și douăzeci, dar reușea în continuare să meargă mai mult de un kilometru și jumătate pe jos, pe pista de la Orion, cinci zile pe săptămână. Evanelle îi era o rudă îndepărtată, verișoară de-a doua, a treia sau a paisprezecea, și era singura membră a familiei Waverley rămasă în Bascom. Claire se ținuse ca scaiul de ea, simțind nevoia de a rămâne în legătură cu familia ei după ce Sydney plecase, la optsprezece ani, și bunica lor murise, în același an.

Când Claire era mică, Evanelle venea la ea pentru a-i oferi un plasture cu câteva ceasuri bune înainte să i se întâmplă să-și julească genunchiul, bani mărunți pentru ea și Sydney cu mult timp înainte ca pe strada lor să-și facă apariția camionul cu înghețată, ba chiar și o lanternă de pus sub pernă cu două săptămâni înainte ca un fulger să dărâme un copac peste firele de curent, iar întregul cartier să rămână fără electricitate până a doua zi. Când Evanelle îi aducea un lucru, de obicei urma să ai nevoie de acesta mai devreme sau mai târziu, deși culcușul de pisică pe care i-l dăruise lui Claire nu-și găsisese încă utilitatea. Cei mai mulți dintre oamenii din oraș se purtau frumos cu Evanelle, dar se cam amuzau pe seama ei, și nici ea însăși nu se lua prea în serios. Dar Claire știa că întotdeauna era ceva în spatele cadourilor straniei pe care i le aducea Evanelle.

– Ei, zău dacă nu arăți ca o italiancă cu părul ăla negru al tău și cu rochia aia stil Sophia Loren. Zău că ar trebui să apari pe eticheta unei sticle de ulei de măsline, rosti Evanelle.

Aceasta era îmbrăcată cu treningul ei din velur verde, pe umăr avea o poșetă voluminoasă, plină cu monede, timbre, cronometre de bucătărie și săpunuri, tot felul de lucruri pe care ar fi putut simți nevoia să le ofere celor din jur într-un moment sau altul.

– Tocmai voiam să fac niște cafea, spuse Claire, făcând un pas înapoi. Hai înăuntru!

– Mulțumesc de invitație. Evanelle intră și veni pe urmele ei în bucătărie, unde se așeză la masă, așteptând până ce gazda pregăti cafeaua. Știi ce mă calcă pe nervi?

Claire îi aruncă o privire peste umăr în timp ce aburul cu parfum de cafea se învolbura prin bucătărie.

– Ce te calcă pe nervi?

– Vara.

Claire izbucni în râs. Îi plăcea la nebunie să o aibă pe Evanelle la ea. Încercase ani la rând să o convingă să se mute în reședința Waverley, ca să poată avea grijă de ea, astfel încât să nu i se mai pară mereu că pereții se dădeau din calea ei când mergea prin casă, că holurile deveneau mai lungi, iar camerele mai mari.

– De ce Dumnezeu să te calce pe nervi vara? E un anotimp minunat. Atmosferă plăcută, ferestre deschise, culegem roșiile și le mâncăm cât sunt calde, de la soare...

– Pe mine mă calcă pe nervi pentru că cei mai mulți dintre studenții de la colegiu pleacă din oraș, așa că nu mai sunt așa mulți alergători pe pistă și nu mai am cum să admir nici un fund bărbătesc ca lumea cât îmi fac plimbarea.

– Ești o bătrânică perversă, Evanelle.

– Ei, ziceam și eu așa...

– Poftim, spuse Claire, punându-i în față o ceașcă cu cafea.

Evanelle se uită lung la lichidul negru.

– N-ai pus nimic în ea, nu?

– Știi bine că nu.

– Pentru că oamenii din partea ta de familie vor mereu să pună câte ceva în toate cele. Frunze de dafin în pâine, scorțișoară în cafea... Mie-mi plac lucrurile ca atare, simple. Apropo, că tot mi-am adus aminte, ți-am adus ceva.

Evanelle își luă poșeta încăpătoare și scoase o brichetă Bic, galbenă.

– Mulțumesc, Evanelle, rosti Claire, luând bricheta și punând-o în buzunar. Sunt convinsă că o să-mi fie de folos.

– Sau poate că nu... Mi-a venit, pur și simplu, ideea că trebuie să ți-o dau. Evanelle, care avea o slăbiciune grozavă pentru dulciuri, își luă ceașca de cafea și privirea i se aținti asupra platoului acoperit, aflat pe dulapul din metal din mijlocul bucătăriei, chiar pe blat. Ce-ai meșterit tu acolo?

– Prăjitură cu vanilie. Am amestecat și ceva petale de violete în aluat. Și am glasat câteva pentru presărat pe deasupra. E pentru diseară, am fost angajată să asigur mâncarea la o petrecere. Claire luă o caserolă din plastic aflată lângă platou. Pe asta am făcut-o pentru tine. Fără adaosuri ciudate, pe cuvânt de onoare! O puse pe masă, lângă Evanelle.

– Ești o scumpă! Când te măriți? Când n-oi mai fi eu, cine o să mai aibă grijă de tine?

– Dar n-o să pleci nicăieri... Iar casa asta e perfectă pentru o fată bătrână. O să îmbătrânesc aici, o să mă supăr foarte tare pe copiii din vecini care o să încerce să fure mere din grădină și o să-i fugăresc înarmată cu mătura. Și-o să-mi iau o mulțime de pisici. Probabil de-aia mi-ai adus atunci culcușul acela de pisică.

Evanelle dădu negativ din cap.

– Problema ta e tocmai rutina. Ți place rutina asta a ta prea mult. De la bunică-ta ai moștenit asta. Ești prea atașată de casa asta, exact ca ea.

Claire schiță un zâmbet pentru că îi plăcea să fie comparată cu bunica ei. Nu știuse câtă siguranță îi putea da un nume de familie până ce mama ei nu o adusese aici, în casa în care locuia bunica ei. Erau în Bascom de vreo trei săptămâni, Sydney abia se născuse, iar Claire stătea afară, sub arborele-lalea din curte, iar oamenii din oraș veneau să o vadă pe Lorelei și pe nou-născută. Claire nu era o noutate, așa că nu credea că ar fi vrut cineva să o vadă pe ea. După ce fuseseră la mama ei, două persoane, soț și soție, se opriseră să o privească pe Claire cum construia liniștită căbănuțe din crenguțe.

– E o Waverley, clar ca lumina zilei, rostise femeia. E în lumea ei.

Claire nu-și ridicase privirea, nu spusese nimic, dar își înfipsese degetele în iarbă, ca și cum ar fi vrut să-și oprească trupul din a se ridica în aer. Era o Waverley. Nu spusese nici un cuvânt despre asta nimănui, de teamă că ar fi putut cineva să-i răpească fericirea, dar din ziua aceea începuse să o urmărească pe bunica ei în grădină în fiecare dimineață, cercetând-o, vrând să fie exact ca ea, vrând să facă toate lucrurile pe care le făcea o adevărată membră a familiei Waverley pentru a dovedi că, deși nu se născuse aici, și ea era una dintre ei.

– Trebuie să pun niște jeleu și oțet în câteva cutii, pentru o livrare, îi spuse lui Evanelle. Dacă mă aștepți un pic, te duc acasă cu mașina.

– Ai o livrare pentru Fred? întrebă Evanelle.

– Da.

– Atunci vin cu tine. Am nevoie de niște coca-cola. Și Goo-Goo Clusters. Și poate o să iau și câteva roșii. Mi-ai făcut poftă de roșii.

Cât Evanelle turuia despre calitățile roșiilor galbene în comparație cu cele clasice, Claire luă patru cutii gofrate din magazie și puse în ele jeleul și oțetul. Când termină, Evanelle o urmă până la camioneta ei albă, care purta logoul Preparete Waverley pe lateral.

Bătrâna se urcă în dreapta, iar Claire puse cutiile în spate, după care îi înmână casoleta cu prăjitura ei simplă, plus o pungă din hârtie maro, pe care o rugă să o țină.

– Aici ce e? întrebă Evanelle, uitându-se lung la pungă în timp ce Claire se urcă la volan.

– O livrare specială.

– Este pentru Fred, rosti Evanelle, pe un ton de cunoscătoare.

– Crezi că ar mai face afaceri cu mine dacă ți-aș spune una ca asta?

– E pentru Fred!

– N-am zis asta.

– Nu cred că te-am auzit bine. Pentru cine e? Văzând că nu primește răspunse, Evanelle se smiorcăi puțin. Faci pe isteața cu mine...

Claire izbucni în râs și ieși pe stradă.

Afacerile mergeau bine, pentru că toate localurile știau că preparatele făcute cu florile care creșteau în jurul mărului din grădina familiei Waverley puteau avea efecte ciudate asupra celor care le consumau. Biscuiții cu jeleu de liliac, fursecurile cu ceai de levănțică și prăjiturile pentru ceai făcute cu maioneză din călțunaș pe care Societatea de Întrajutorare le comanda pentru întrunirile lor lunare le ofereau capacitatea de a-și păstra secretele. Bobocii de păpădie prăjiți

cu orez cu petale de gălbenele, florile de dovleac umplute și supa de măceșe făceau ca musafirii să observe numai frumusețea casei, nu și defectele. Mierea de isop și anason cu unt, pe pâine prăjită, bomboanele de angelică și brișele cu petale glasate de panseluțe îi făceau pe copii să fie mai atenți cu cei din jur. Vinul de caprifoi servit de 4 Iulie îți dădea capacitatea de a vedea pe întuneric. Aroma ca de alună a sosului făcut din bulbi de zambile te făcea melancolic și predispus să te gândești la trecut, iar salatele făcute cu cicoare și mentă îți dădeau senzația că avea să se întâmple ceva bun, chiar dacă era întemeiată sau nu.

Cina din seara respectivă, pentru care Claire fusese angajată să pregătească mâncarea, era organizată de Anna Chapel, directoarea Departamentului de Artă de la Colegiul Orion, care organiza o astfel de întrunire pentru cei din departament la sfârșitul fiecărui semestru de primăvară. Claire pregătise mâncarea pentru ele de cinci ani încoace. Beneficia de ceva reclamă, căci ajungea să fie cunoscută în mediul universitar, pentru că invitații Annei Chapel se așteptau să aibă parte de mâncare bună cu ceva elemente de originalitate, în timp ce oamenii care trăiseră în oraș toată viața apelau la ea pentru evenimente care aveau un anumit scop – să facă cine știe ce mărturisire și să fie siguri că cealaltă persoană n-o să mai aducă niciodată vorba despre asta, să obțină o promovare sau să repare o prietenie.

Luând-o pe autostradă, Claire duse mai întâi jeleul și oțetul la Piața Agricultorilor, unde avea o tarabă închiriată, după care intră în oraș și parcă în fața Băcăniei cu Delicatese Fred's, cunoscută înainte ca Alimentara Fred's, așa cum se numise timp de două generații, înainte ca magazinul să ajungă să fie frecventat de turiști și de clienți mai pretențioși, din mediul universitar.

Ea și Evanelle pătrunseră în magazinul cu podea din scânduri care scârțâiau sub picioare. Evanelle se duse imediat la roșii, pe când Claire porni spre biroul lui Fred, aflat în spate.

Bătu la ușă o dată, după care o deschise.

– Salutare, Fred.

Bărbatul stătea la biroul care îi aparținuse tatălui său pe vremuri și avea o groază de facturi în față, însă dacă era să te iei după felul în care tresări când Claire deschise ușa, ai fi putut să juri că gândul îi era în cu totul altă parte. Se ridică imediat în picioare.

– Claire... Ce mă bucur să te văd!

– Am adus cele două cutii pe care le-ai comandat.

– Bine, bine. Luă sacoul alb așezat pe spătarul scaunului său și și-l trase peste cămașa neagră, cu mâneci scurte, pe care o purta. Veni cu ea la dubiță și o ajută să aducă marfa înăuntru. Ai... ăăă... ai adus și celălalt lucru despre care am discutat? o întreabă când ieșiră din magazie.

Claire zâmbi ușor și intră din nou în magazie. Un minut mai târziu, se întoarse și îi dădu punga de hârtie maro, în care se afla o sticlă de vin de mușcată parfumată.

Fred o luă, cu un aer stânjenit, după care îi întinse un plic cu un cec, lucru deloc bător la ochi, pentru că întotdeauna îi dădea un cec atunci când își livra jeleurile și oțetul. Dar cecul acesta era de zece ori mai consistent decât cel pe care Claire îl primea de obicei. Iar plicul era cumva mai luminos, ca și cum ar fi fost plin de licurici, parcă mai strălucitor pentru că era însoțit de speranțele lui.

– Mulțumesc, Fred. Ne vedem luna viitoare.

– Exact. La revedere, Claire.

Fred Walker o privea pe Claire, care aștepta la ușă ca Evanelle să-și achite cumpărăturile. Era o femeie frumoasă, cu părul ei negru, ochi strălucitori și tenul măsliniu. Nu semăna deloc cu mama ei, pe care Fred o cunoștea din anii de școală, dar, pe de altă parte, nici Sydney nu semăna cu ea. Evident, cele două moșteniseră foarte multe de la tații lor, cine or fi fost ei. Oamenii se purtau politicos cu Claire, dar li se părea că era cam distantă și nu se opreau niciodată să vorbească cu ea despre vreme, despre noul drum care făcea legătura cu autostrada interstată și despre cât de dulci erau căpșunile din anul acela. Era o Waverley, iar cei din familia asta erau oameni ciudați, fiecare în felul său. Mama lui Claire fusese o persoană zbuciumată care își lăsase copiii aici, să fie crescuți de bunica lor, după care își pierduse viața într-un accident în lanț în Chattanooga câțiva ani mai târziu; bunica ei rareori ieșea din casă, verișoara ei îndepărtată Evanelle le oferea mereu daruri ciudate oamenilor... Dar așa erau cei din familia Waverley.

Exact așa cum cei din familia Runion erau vorbăreți, cei din familia Plemmon erau vicleni, exact așa cum bărbații din familia Hopkins se însurau întotdeauna cu femei mai în vârstă decât ei. Dar Claire menținea reședința Waverley în condiție bună, iar aceasta era una dintre cele mai vechi case din zonă, iar turiștilor le plăcea să treacă pe lângă ea, ceea ce era bine pentru oraș. Și, lucrul cel mai important, Claire era mereu prezentă acolo când cineva din oraș avea nevoie de soluția unei probleme care putea fi rezolvată numai de florile crescute în jurul mărului din grădina familiei Waverley. De trei generații încoace, Claire era prima Waverley dispusă să împărtășească aceste minuni. Iar asta însemna că era chiar de treabă.

Evanelle se apropie de Claire, și cele două femei ieșiră împreună din magazin.

Fred strânse bine punga de hârtie cu sticla de vin și intră din nou în biroul lui.

Își dădu jos sacoul și se așeză la birou, cu spatele sprijinit de spătar, și se uită din nou lung la fotografia înrămată a unui bărbat chipeș de vreo cincizeci de ani. Purta un smoching. Fusesse făcută la petrecerea organizată la aniversarea sa de cincizeci de ani, din urmă cu câțiva ani.

Fred și partenerul său, James, erau împreună de peste treizeci de ani, și dacă oamenii cunoșteau adevărata natură a relației lor, aceasta era atât de îndelungată, că deja nimănui nu îi mai păsa. Dar el și James se înstrăinaseră în ultima vreme, iar semințele neliniștii începeau să încolțească. În ultimele câteva luni, James începuse să rămână peste noapte în Hickory, unde lucra, de vreo câteva ori pe săptămână, zicându-i că rămânea la birou până târziu, astfel că n-ar mai fi avut rost să mai facă drumul până la Bascom doar pentru a se întoarce a doua zi dimineața. Astfel, Fred rămăsese singur acasă mult prea des, fără să știe cu ce să-și umple timpul. James era cel care-i spunea mereu: „Găluștele tale chinezești sunt minunate, faci câteva pentru cină?” sau „La televizor e un film pe care chiar aș vrea să-l vedem“. James avea mereu dreptate, iar când el nu era acasă, Fred se îndoia de toate lucrurile, cât de mici. Ce să mănânce la cină? Oare să pregătească hainele pentru curățătorie din seara asta, sau să lase totul pe dimineață?

Fred auzise de când se știa despre proprietățile vinului de mușcată parfumată. Se părea că îl ajuta pe cel care îl bea să-și recapete fericirea, să-și aducă aminte de lucrurile bune, iar Fred voia neapărat ca lucrurile bune dintre el și James să se întoarcă. Claire nu făcea decât o singură sticlă pe an și era al naibii de scump, dar era ceva sigur, pentru că cei din familia Waverley, chiar dacă erau orbi la

felul în care își trăiau viețile, știau foarte bine să-i ajute pe ceilalți să deschidă larg ochii.

Întinse mâna către telefon și formă numărul de serviciu al lui James. Trebuia să îl întrebe ce să pregătească pentru cină.

Oare ce cărnuri mergeau servite cu un vin magic?

Claire ajunse acasă la Anna Chapel spre finalul după-amiezii respective. Anna locuia într-un cartier construit în jurul unei fundături aflate chiar lângă Colegiul Orion, iar singurul mod în care puteai ajunge la el era să străbați campusul. Cartierul fusese gândit pentru profesorii de la colegiu, casele fiind construite în același timp cu campusul. Intenția fusese să păstreze comunitatea academică cât mai izolată posibil. O strategie înțeleaptă, având în vedere că la vremea respectivă un colegiu pentru femei nu era privit cu ochi buni. Chiar și acum, rectorul locuia acolo și câțiva profesori, printre care și Anna, își duceau traiul într-una dintre casele construite inițial pentru personalul colegiului în urmă cu o sută de ani. Și totuși, acum cartierul era dominat de familii tinere care nu aveau nici o legătură cu colegiul. Pur și simplu le plăcea siguranța și intimitatea pe care le-o oferea acesta.

– Claire, bine ai venit, rosti Anna când deschise ușa casei, dând cu ochii de Claire, care o aștepta pe verandă cu o ladă frigorifică plină de alimente care trebuiau bătute imediat la frigider. Făcu un pas lateral, permițându-i să intre. Știi casa. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulțumesc, mă descurc, răspunse Claire, deși vara era cel mai aglomerat anotimp pentru ea și tocmai atunci nu avea deloc ajutoare.

De obicei, angaja studenți de anul întâi de la Școala Culinară din cadrul Colegiului Orion pentru a o ajuta în timpul anului universitar. În fond, aceștia nu erau originari din Bascom și nu îi puneau decât întrebări despre rețete și tehnici de gătit. Învățase pe pielea ei să evite pe cât posibil să angajeze pe cineva din zonă. Cei mai mulți dintre localnici se așteptau să învețe ceva magie sau măcar să se apropie de mărul din grădina Waverley, sperând să afle dacă legenda care circula prin zonă era adevărată și că merele acestuia aveau să le dezvăluie care aveau să fie cel mai mărețe momente din viețile lor.

Claire intră în bucătărie, descărcă preparatele din lada frigorifică, după care deschise ușa din spate și aduse restul lucrurilor pe acolo. Nu peste mult, bucătăria în stil rustic era însuflețită de căldura plină de aburi și de parfumurile rafinate care, într-un final, se răspândiră prin toată casa. Acestea îi întâmpinau pe oaspeții Annei ca un sărut pe obraz de la mamele lor, făcând ca această cină să pară o întoarcere acasă.

Anna voia mereu să folosească vasele ei, vase grele din ceramică pe care le făcea chiar ea, astfel că tânăra aranjă salata mai întâi pe platouri și, când Anna o anunță că toți își ocupaseră locurile, era pregătită să o servească.

Meniul din seara aceasta era alcătuit din salată, supă de yucca, mușchi de porc umplut cu călțunaș, cepșoară și brânză de capră, sorbet de lămâie și verbină între feluri, plus prăjitura cu vanilie și violete la desert. Claire era mereu ocupată, urmărind preparatele puse la încălzit, aranjându-le pe farfurii, servindu-le și apoi luându-le de pe masă cu îndemănare și fără să scoată vreun zgomot când invitații terminau de mâncat câte un fel. Era o întrunire la fel de formală ca toate celelalte pentru care pregătise mâncarea până atunci, dar era vorba de profesori de artă și de partenerile lor de viață, persoane inteligente și destul de relaxate care își umpleau singure paharele cu vin și apă și care apreciau creativitatea meniului. Când trebuia să lucreze singură, Claire nu se concentra asupra oamenilor, doar asupra a ce trebuia să facă, ceea ce se dovedi dureros de extenuant în seara aceea, având în vedere că în noaptea precedentă dormise în grădină, pe pământul tare. Dar exista și o parte bună. Ea nu se descurca deloc bine cu oamenii.

Dar era conștientă de el, totuși. Stătea la două scaune distanță de Anna, care se afla în capul mesei. Când intra în cameră, toți ceilalți se uitau la mâncare, mai ales când o puneă în fața lor. Dar el o privea pe ea. Părul său brunet îi ajungea aproape până la umeri, avea brațe și degete lungi și avea cele mai cărnose buze pe care le văzuse vreodată la un bărbat. Era... primejdios.

Când servea desertul, simți ceva care aproape că semăna cu o anumită nerăbdare de a ajunge la momentul în care avea să pună farfuria în fața lui. Nu era prea sigură dacă această nerăbdare era simțită de el sau de ea.

– Ne-am mai întâlnit cumva? întrebă el când, în sfârșit, Claire ajunsese în dreptul lui.

Îi adresă un zâmbet atât de deschis și de drăguț încât Claire aproape că îi

răspunse la fel.

Îi puse farfuria în față, cu bucata de prăjitură perfectă și succulentă, acoperită de violetele glasate care se revărsau ca niște giuvaere. Parcă țipa: „Uită-te la mine!“ Dar ochii lui erau ațintiți asupra ei.

– Nu cred, răspunse Claire.

– Domnișoara este Claire Waverley, ea s-a ocupat de pregătirea mâncării, rosti Anna, înveselită de vin, cu obrații rozalii. La ea apelez pentru fiecare întrunire de-a departamentului. Claire, acesta este Tyler Hughes. E primul lui an la noi.

Claire dădu politicos din cap, extrem de stânjenită că acum toți se uitau la ea acum.

– Waverley, spuse Tyler gânditor. Claire tocmai ce se retrase puțin, când degetele sale lungi se prinseră ușor de brațul ei, nelăsând-o să se miște. A, bineînțeles! rosti apoi, izbucnind în râs. Ești vecina mea! Locuiesc chiar lângă tine. Pe Pendland Street, nu? Locuiești în reședința aceea mare, în stilul reginei Anne?

Claire era într-atât de surprinsă că bărbatul acela chiar o atinsese că nu reuși decât să dea din cap, cam smucit.

Ca și cum ar fi fost conștient de rigiditatea din corpul ei sau de ușorul fior care-i străbătea pielea, bărbatul îi dădu imediat drumul.

– Tocmai am cumpărat casa albastră de lângă tine, spuse. M-am mutat acum câteva săptămâni. Claire se mulțumi să îl privească pur și simplu. Ei bine, mă bucur că în sfârșit am făcut cunoștință, adăugă Tyler.

Tânăra dădu din nou aprobator din cap și ieși din încăpere. Spălă vasele și își strânse lucrurile, lăsând restul de salată și de prăjitură în frigider, pentru Anna. Se simțea irascibilă și parcă aeriană și nu știa de ce. Dar, în timp ce muncea, își tot trecea fără să vrea degetele peste braț, acolo unde o atinsese Tyler, ca și cum ar fi încercat să-și îndepărteze ceva de pe piele.

Înainte să-și ducă și ultima cutie în dubiță, Anna veni în bucătărie să elogieze mâncarea și să îi spună lui Claire cât de bine se descurcase, fiind fie prea amețită, fie prea politicoasă pentru a menționa comportamentul ciudat pe care îl avusese Claire față de unul dintre oaspeții ei.

Claire schiță un zâmbet și luă cecul oferit. Își luă rămas-bun, luă și ultima cutie și ieși pe ușa din spate a bucătăriei. Parcurse cu pași înceți aleea scurtă până la locul unde își parcase dubița. Oboseala i se acumula în corp ca niște granule de nisip, astfel că mergea cu pași înceți. Dar era o noapte plăcută, totuși. Aerul era cald și uscat, astfel că se decise că avea să doarmă cu ferestrele dormitorului deschise.

Când ajunse în dreptul trotuarului, simți o pală ciudată de vânt. Se întoarse și văzu o siluetă care stătea sub stejarul din curtea Annei. Nu putea să distingă clar, era evident un bărbat, dar în jurul lui pluteau niște scântei movulii, cât niște gămălii de ac, ca niște răbufniri de electricitate.

Se desprinse de trunchiul copacului și Claire îl simți fizic cum se uita fix la ea. Se întoarse și mai făcu un pas către dubița ei.

– Stai o secundă! strigă Tyler. Claire ar fi trebuit să-și vadă de drum, și totuși se întoarse din nou spre el. Ai un foc? o întrebă el.

Claire închise ochii. Ar fi fost mult mai ușor să dea vina pe Evanelle dacă bătrâna chiar ar fi știut ce făcea.

Puse cutia jos și băgă mâna în buzunarul rochiei, scoțând bricheta Bic galbenă pe care i-o dăruise Evanelle mai devreme. Asta trebuia să facă cu ea?

Dintr-odată, se simți ca împrejmuirea de ape, împinsă către larg, pe când se apropia de el, întinzându-i bricheta. Se opri la un metru și ceva de el, încercând să se țină cât mai departe, proptindu-și picioarele bine în pământ, căci simțea o forță ciudată care încerca să o ducă mai aproape.

Bărbatul zâmbea, relaxat și interesat. Avea o țigaretă neaprinsă între buze, pe care o prinse între degete și o lăsă în jos.

– Fumezi?

– Nu. Ținea în continuare bricheta în mâna întinsă. Tyler nu o luă.

– N-ar trebui să fumez, știu. Am redus consumul la două pe zi. Nu mai e un obicei acceptat social. Când văzu că ea nu îi oferi nici un răspuns, își mută greutatea de pe un picior pe altul. Te-am văzut prin zonă. Ai o curte minunată. Eu mi-am tuns iarba dintr-a mea acum două zile, pentru prima oară. Nu vorbești

prea mult, nu? Sau am făcut eu ceva de-am reușit să-mi jignesc deja vecinii? Am ieșit prin curte într-o ținută indecentă?

Claire tresări. Se simțea atât de protejată acasă, încât de multe ori uita că avea vecini, vecini care puteau, din ce spuneau ei, să vadă tot ce se petrecea în camera de uscare a plantelor, unde își dăduse ea jos cămașa de noapte chiar în dimineața respectivă.

– Masa a fost delicioasă, spuse Tyler, încercând în continuare.

– Mulțumesc.

– Poate ne mai vedem?

Inima ei începu să bată accelerat. Nu avea nevoie de nimic în plus față de ce avea deja. În momentul în care avea să permită accesul vreunui lucru nou în viața ei, urma să sufere. Era clar ca lumina zilei. La fel de sigur ca impozitele, anotimpurile și bătrânețea. O avea pe Evanelle, casa și afacerea ei. Nu avea nevoie de nimic mai mult.

– Poți să păstrezi bricheta, răspunse ea, oferindu-i-o din nou și îndepărtându-se.

Când intră cu mașina pe aleea de lângă casa ei, se opri în dreptul curții în loc să tragă mașina în spate. Zărise pe cineva așezat pe treapta de sus a scării de la verandă.

Claire coborî din mașină, lăsând farurile aprinse și portiera deschisă. Traversă curtea în pas alergător, toată oboseala de mai devreme fiind alungată instantaneu de valul de panică.

– Evanelle, ce s-a întâmplat?

Bătrâna stătea cu spatele rigid, fragilă și spectrală în lumina stranie a farurilor. Ținea la piept două pachete cu cearșafuri și o cutie de tarte congelate cu căpșune.

– Nu puteam să dorm până nu-ți aduceam asta. Poftim, ia-le și lasă-mă să dorm!

Claire urcă treptele în grabă, luă obiectele, după care își petrecu brațul pe după

umerii bătrânei.

– De când stai aici?

– Cam de o oră. Eram în pat când mi-a venit ideea. Ai nevoie de cearșafuri noi și de tarte.

– De ce nu m-ai sunat pe mobil? Aș fi putut să mi le cumpăr eu.

– Nu așa merg lucrurile. Nu știu de ce.

– Rămâi la mine peste noapte. Hai să îți încălzesc niște lapte îndulcit!

– Nu, răspunse Evanelle sec. Vreau să mă duc acasă.

După trăirile pe care Tyler i le iscase, Claire simțea nevoia să lupte și mai mult pentru lucrurile pe care le avea, singurele lucruri pe care voia să le poarte în suflet.

– Poate că cearșafurile astea înseamnă că trebuie să-ți pregătesc patul în camera de oaspeți, rosti ea cu speranță, încercând să o ghideze pe Evanelle către ușă. Hai, rămâi la mine! Te rog!

– Nu! Nu sunt pentru mine! Nu știu pentru ce anume sunt! Niciodată nu știu ce scop au obiectele pe care le dau! răspunse Evanelle, ridicând tonul. Trase aer adânc în piept, după care adăugă în șoaptă: Vreau doar să merg acasă.

Disprețuindu-se pentru că simțea într-atât nevoia să aibă pe cineva lângă ea, Claire o mângâie blând pe umăr liniștitor.

– E-n regulă. Te duc eu. Puse cearșafurile și tartele pe balansoarul de răchită de lângă ușă. Hai, scumpo, spuse, ghidând-o pe bătrânica somnoroasă pe scări și până la dubiță.

Când Tyler Hughes ajunse acasă, casa lui Claire era cufundată în întuneric. Își parcă jeepul pe stradă și coborî, dar apoi se opri pe drumul către casă. Nu voia să intre încă.

Se întoarse automat când auzi păcănitul ritmic al pașilor unui câine de talie mică. Nu peste mult, pe lângă el trecu în viteză un terier negru de mici dimensiuni, prins în urmărirea unei molii care zbura de la un stâlp de iluminat la altul.

Tyler aștepta să vadă ce avea să se întâmple în continuare.

Evident, în câteva minute își făcu apariția doamna Kranowski, o bătrânică slăbuță cu o coafură ce arăta ca o înghețată de vanilie la cornet. Aceasta alerga după câine strigând:

– Edward! Edward! Hai înapoi la mama... Edward! Hai înapoi acum!

– Aveți nevoie de ajutor, doamnă Kranowski? o întrebă el când trecu pe lângă el.

– Nu, mulțumesc, Tyler, răspunse ea, făcându-se nevăzută în depărtare.

Acest spectacol domestic avea loc de cel puțin patru ori pe zi, după cum descoperise el destul de repede. Eh, era bine să ai o rutină.

Tyler prețuia asta mai mult decât majoritatea oamenilor. În vara aceasta se ocupa de un curs la colegiu, dar între semestrele de primăvară și vară erau câteva săptămâni bune și mereu se simțea neliniștit când nu avea un program fix. Disciplina nu fusese niciodată punctul lui forte, deși îi oferea multă liniște. Uneori se întreba dacă asta era firea lui, sau pur și simplu era ceva ce învățase. Părinții lui erau foarte pasionați de olărit și de consumul de marijuana și îi încurajaseră abilitățile artistice. Abia când începuse gimnaziul își dăduse seama că nu era bine să desenezi pe pereți. Și fusese o mare ușurare. Școala îi oferise disciplină, reguli, o direcție. În vacanțele de vară uita să mănânce pentru că petrecea ore în șir desenând și visând, niciodată temperat de părinți. Adorau această fațetă a personalității lui. Avusese o copilărie frumoasă, dar una în care ambiția se afla cam pe același loc cu Ronald Reagan când venea vorba de subiectele interzise. Întotdeauna crezuse că, la fel ca părinții săi, putea să-și ducă zilele de azi pe mâine cu ce câștiga din arta lui și că avea să fie complet mulțumit. Dar la școală era bine, la colegiu și mai bine și nu-i plăcuse deloc ideea de a pleca din acel mediu.

Așa că se hotărâse să devină profesor.

Părinții lui nu înțeleseseră niciodată această decizie. Câștigarea unui salariu bun era un lucru aproape la fel de grav ca și cum ar fi susținut republicanii.

Stătea în continuare pe aleea care ducea la veranda lui când doamna Kranowski se întoarse pe trotuar, de data aceasta cu Edward zbatându-i-se în brațe.

– Bravo, Edward, îi tot spunea. Ce băiat cuminte are mama!

– Noapte bună, doamnă Kranowski, îi spuse când trecu din nou pe lângă el.

– Noapte bună, Tyler.

Îi plăcea orașul ăsta nebunesc.

Primul post pe care îl avusese după obținerea diplomei de master fusese la un liceu din Florida, unde erau atât de disperați să facă rost de profesori încât plăteau salarii de prima mână, decontau cheltuielile de chirie și întreținere și chiar costurile implicate de mutarea din Connecticut. După circa un an, începuse să predea și seara, la universitatea locală.

Până la urmă, providența îl adusese în Bascom. Cunoscutese o femeie la o conferință din Orlando, o profesoară de arte de la Colegiul Orion din Bascom. Câteva pahare de vin și puțin flirt duseseră la o noapte sălbatică de pasiune în camera ei de hotel. Câțiva ani mai târziu, într-o vacanță de vară plină de neliniște, descoperise că era un post liber la Colegiul Orion, chiar la Departamentul de Artă, iar noaptea aceea îi reapăruse în minte, în culori frumoase și intense. Se prezentase la interviu și obținuse catedra. Nici măcar nu-și amintea numele femeii, ce îl atrăgea irezistibil era romantismul întâmplării. Până ajunsese el aici, descoperise că ea plecase la altă universitate, așa că nu o mai găsisese.

Cu cât înainta în vârstă, se gândea din ce în ce mai mult că nu se căsătorise, că tot ceea ce îl adusese în acest oraș în primul rând fusese încă o vară plină de neliniște și visul la viața alături de o femeie cu care nu avusese decât o aventură de o noapte.

Bine... asta era romantic sau doar jalnic?

Auzi un bufnet de undeva dintr-o parte a casei sale, așa că își scoase mâinile din buzunare și porni către curtea din spate. Când tunsese iarba, în urmă cu două zile, trebuise să se lupte cu plantele înalte, așa că toată curtea era presărată cu grămăjoare ude de iarbă tăiată.

Probabil că trebuia să le strângă cu grebla. Dar ce avea să facă cu toată iarba aia? Nu putea să o adune într-o grămadă mare în mijloc și să o lase pur și simplu acolo. Dacă iarba tăiată se usca și o distrugea pe cea care încerca să crească pe sub ea?

O singură zi fără școală și deja îl obseda starea peluzei. Și probabil că lucrurile aveau să meargă din rău în mai rău.

Ce-avea să se facă până începea sesiunea de vară?

Trebuia să țină minte să-și pună prin casă bilețele ca să-și aducă aminte să mănânce. Avea să se ocupe de asta diseară, să nu uite. Avea să le lipească de frigider, de canapea, de pat, de comodă...

Becul de pe veranda din spate lumina și curtea din spate, un spațiu mic, care nici nu se compara cu grădina de alături. Gardul de metal al reședinței Waverley, acoperit cu caprifoi, marca granița dintre cele două curți. De când se mutase aici, fusese nevoit de două ori să dea jos niște copii de pe gardul acela. Încercau să ajungă la mărul acela, din câte îi spusese, ceea ce lui i se părea stupid, pentru că erau cel puțin șase meri ajunși la maturitate în campusul Colegiului Orion. De ce să încerce să escaladeze un gard de trei metri cu stâlpișori ascuțiți când puteau să se ducă pur și simplu până în campus? Le spusese exact asta, dar copiii se uitaseră la el de parcă nu știa despre ce vorbea. Mărul acela era special, îi spusese.

Porni de-a lungul gardului, trăgând adânc în piept parfumul dulce al caprifoiului. Piciorul i se lovi de ceva și, uitându-se în jos, descoperi că dăduse de un măr. Apoi ochii i se duseră de-a lungul unui șir de mere până la o grămăjoară aflată în apropierea gardului. Chiar atunci, un alt măr căzu din copac cu un bufnet. Era prima oară când i se întâmplase ca merele să cadă în curtea lui. La naiba, nici măcar nu putea să vadă mărul din curtea lui!

Luă de jos un măr mic, rozaliu, îl frecă pe cămașă până ajunse să lucească frumos, după care mușcă din el.

Se îndreptă spre casă cu pași lenți, hotărât că mâine avea să pună toate merele într-o cutie și avea să i le ducă lui Claire și să îi spună ce se întâmplase. Era un pretext bun de a o vedea din nou.

Probabil că era vorba din nou de o încercare de a contacta o femeie fără să obțină

vreun rezultat.

Dar, ce Dumnezeu...

La asta se pricepea.

Ultimul lucru pe care și-l aminti apoi fu că puse piciorul pe prima treaptă a verandei din spate.

Apoi avu parte de cel mai uimitor vis.

capitolul 2

Cu zece zile înainte

Seattle, Washington

Sydney se apropie de patul fiicei ei.

– Trezește-te, scumpo! Când Bay deschise ochii, Sydney îi pecetlui buzele cu degetul arătător. O să plecăm și nu vrem ca Susan să ne audă, așa că hai să nu facem gălăgie. Ți-aduci aminte? Așa cum am discutat...

Bay se ridică fără să scoată vreun cuvânt, se duse la baie și își aminti să nu tragă apa pentru că cele două case aveau un perete comun și Susan ar fi putut să audă. Apoi fetița își puse pantofii cu talpă moale, care nu făceau zgomot, și se îmbracă cu hainele pe care Sydney i le pregătise – mai multe articole subțiri, care să formeze mai multe straturi de îmbrăcăminte – pentru că aerul dimineții era mai rece decât avea să fie mai târziu, însă nu aveau să poată să se oprească pentru a se schimba.

Cât Bay își pune hainele, Sydney se tot plimba de colo-colo. David plecase la Los Angeles în interes de afaceri și mereu o pune pe bătrânică din casa lipită de a lor să stea cu ochii pe Sydney și pe Bay. De o săptămână încoace, Sydney scosese din casă haine, mâncare și alte obiecte în poșeta ei de umăr, fără să devieze vreun fel de la rutina pe care i-o fixase David, cea la care era atentă Susan. I se permitea să o ducă pe Bay în parc luna, marțea și joia, iar vinerea se putea duce la magazin. În urmă cu două luni, cunoscuse în parc o mamă care avusese curajul de a o întreba ceea ce restul nu îndrăzneau. De ce avea atâtea vânătași? De ce tresărea mereu la cel mai mic zgomot? O ajută pe Sydney să cumpere un Subaru vechi cu trei sute de dolari, mare parte din banii pe care Sydney reușise să îi economisească în ultimii doi ani subtilizând din când în când câte o bancnotă de un dolar din portofelul lui David, adunând mărunțișul pierdut

printre pernele canapelei și returnând obiecte pe care le cumpărase cu cecuri, pe care David le urmărea cu ochi de vultur. Dusesse alimentele și hainele la doamna pe care o cunoscuse în parc, să le pună în mașină. Sydney spera din tot sufletul că doamna aceea, Greta, parcase mașina acolo unde conveniseră să o facă. Era duminică, așa că ultima oară când vorbise cu ea fusese joi, iar Sydney nu putea decât să spere că nu uitase. David avea să se întoarcă în seara aceea.

Cam la fiecare două-trei luni, David lua avionul până la Los Angeles pentru a verifica personal cum mergea restaurantul pe care îl cumpărase acolo. Întotdeauna rămânea câteva zile acolo, pentru a petrece cu partenerii de afaceri și cu vechii săi colegi de când studia la UCLA¹. Mereu venea acasă fericit, chiar puțin amețit în continuare, iar asta dura până ce voia să facă sex, iar ea nu se putea compara cu fetele cu care fusese în Los Angeles. Fusese și ea ca fetele acelea cândva. Iar bărbații periculoși fuseseră specialitatea ei, exact așa cum își închipuia că stătuseră lucrurile cu mama ei, ceea ce fusese unul dintre nenumăratele motive pentru care plecase din Bascom, având cu ea doar un rucsac și de câteva fotografii.

– Sunt gata, spuse în șoaptă Bay venind în holul unde se plimba agitată Sydney.

Se lăsa în genunchi și își îmbrățișă fiica. Avea deja cinci ani, era suficient de mare să își dea seama ce se întâmpla în casa ei. Sydney se străduia ca David să nu aibă nici o influență asupra ei și, ca printr-un pact nerostit, nici el nu îi făcea nici un rău atât timp cât Sydney i se supunea. Dar toate astea reprezentau un model oribil pentru ea. Cu toate cusururile sale, Bascom era un loc unde aveau să fie în siguranță, iar întoarcerea într-un oraș pe care îl disprețuia era un preț acceptabil pentru ca Bay să afle, în sfârșit, ce însemna o viață fără pericole.

Femeia se retrase din îmbrățișare înainte să izbucnească din nou în plâns.

– Hai, scumpo!

Înainte se pricepea de minune să plece. Mereu se muta de colo-colo până să-l cunoască pe David. Acum, teama de ceea ce avea să facă parcă o strângea de gât.

Când plecase prima oară din Carolina de Nord, Sydney se dusesse direct la New York, unde putea să se piardă în mulțime, unde nimeni nu avea să creadă că era ciudată, unde numele Waverley nu însemna nimic. Se mutase cu niște actori care se folosiseră de ea pentru a-și perfecționa accentul sudist, în timp ce ea se străduia să scape de el. După un an, se mutase la Chicago cu un bărbat care își

asigura traiul din furtul mașinilor, un trai chiar bun. Când acesta fusese prins, Sydney îi luase banii și se mutase la San Francisco, unde trăise de pe urma lor încă un an. Atunci își schimbase numele, pentru ca el să nu dea de ea, și devenise Cindy Watkins, numele uneia dintre vechile ei prietene din New York. După ce banii se terminaseră, se dusesse în Las Vegas și devenise chelneriță. Apoi fata cu care plecase din Las Vegas la Seattle avea o prietenă care lucra la un restaurant numit David's, chiar în Golf, și aceasta le făcuse rost de slujbe amândurora.

Sydney făcuse o pasiune fulgerătoare pentru David, proprietarul localului. Nu era un bărbat chipeș, dar era puternic, și ei îi plăcea asta. Bărbații puternici erau fascinanți până în momentul în care deveneau înfricoșători, iar atunci ea pleca întotdeauna. Ajunsesse foarte pricepută la jocul cu focul fără să se ardă.

Cu David, lucrurile începuseră să devină periculoase cam la șase luni după ce începuse să se vadă cu el. Uneori îi mai lăsa câte o vânătăie, o lega în pat și îi spunea cât de mult o iubea. Apoi începuse să o urmărească până la magazinul de unde își făcea aprovizionarea și până la locuințele prietenelor. Sydney plănuiise să îl părăsească, să fure ceva bani de la restaurant și să plece în Mexic cu o fată pe care o cunoscuse la o spălătorie publică, dar tocmai atunci aflase că era însărcinată.

Bay venise pe lume șapte luni mai târziu și fusese botezată de David după restaurantul lui². În primul an de viață a copilei, Sydney îi purtase pică pentru tot ce se întâmplase rău în viața ei. David o dezgusta acum, o speria cu mult peste limita pe care crezuse că o putea îndura. Iar el simțea asta și o bătea și mai crunt. Toate astea nu figuraseră în planul ei. Nu voia o familie. Nu avusese de gând să rămână cu nici unul dintre bărbații pe care îi cunoscuse. Iar acum era nevoită să stea pe loc, din cauza lui Bay.

Într-o zi, totul se schimbase. Locuiau în continuare în apartamentul în care stătuseră înainte să se mute în casa aceasta. Bay abia împlinise un an și se juca în liniște cu rufele curate din coș, pe podea, punându-și cârpe de baie pe cap și prosoape peste picioare. Dintr-odată, Sydney se văzuse pe ea însăși, jucându-se singură în timp ce mama ei își frângea mâinile și se plimba încolo și înapoi în reședința Waverley din Bascom, înainte ca aceasta să plece din nou fără să lase nici măcar un bilet. În momentul acela, în suflet i se iscase un sentiment puternic, pielea i se înfiorase brusc și lăsase să-i scape un suspin care apoi parcă o îngheță. Acesta fusese momentul în care renunțase să mai încerce să fie

aidoma mamei ei. Aceasta încercase să fie o persoană de treabă, dar nu fusese niciodată un părinte bun. Își părăsise fiicele fără nici o explicație și nu se mai întorsese niciodată. Sydney avea de gând să fie o mamă bună, iar mamele bune își protejau copiii. Avusese nevoie de un an, dar își dăduse seama în sfârșit că nu trebuia să rămână pentru că o avea pe Bay. Putea să o ia cu ea pe Bay.

În trecut, se pricepuse atât de bine să fugă, încât căpătase un fals sentiment de speranță pentru că nimeni nu venise după ea. Chiar reușise să termine școala de cosmetică și se angajase la un salon de frumusețe din Boise când dăduse cu ochii de David, care o aștepta în parcare. Înainte de a-l observa așteptând-o lângă mașină, își amintea că își ridicase fața în vânt și că simțise parfum de levănțică, moment în care își dăduse seama că nu mai mirosise așa ceva de când plecase din Bascom. Parfumul părea să vină chiar din salonul de frumusețe, parcă încercând să o atragă înapoi.

Și totuși, în momentul următor îl văzuse pe David, iar acesta o târâse până la mașina lui. Fusese surprinsă, dar nu se zbătuse pentru că nu voia să fie făcută de rușine în fața prietenelor sale de la salon. David pornise în trombă și parcase în spatele unui restaurant fast-food, unde o lovise cu pumnii de atâtea ori că Sydney își pierduse cunoștința și se trezise în timp ce el i-o trăgea pe bancheta din spate. După aceea, închiriasse o cameră de motel și o lăsase să se spele, spunându-i că numai ea era de vină pentru tot, iar ea își scuipase o măsea în chiuvetă. Mai târziu, o luaseră pe Bay de la creșa unde David descoperise că se afla fiica lui, astfel reușind să-i dea și ei de urmă. Era un bărbat fermecător, și îngrijitoarele îl crezuseră când le explicase că Sydney fusese implicată într-un accident rutier.

Întorși în Seattle, accesele lui de furie continuau să apară din senin. Îi făcea lui Bay un sendviș cu unt de arahide, în vreme ce fata se afla în cealaltă încăpere, sau se spăla la duș și, dintr-odată, David venea și o lovea în stomac sau o țintuia pe blatul de lucru, îi rupea pantalonii scurți și o pătrundea cu furie, spunându-i că nu avea să îl mai părăsească niciodată.

În ultimii doi ani, de când o târâse înapoi din Boise, lui Sydney i se întâmpla să intre în câte o cameră și să simtă parfum de trandafiri sau se trezea adulmecând gustul caprifoiului în atmosferă. De fiecare dată, mirosurile păreau să vină dinspre o fereastră sau o ușă, dinspre o ieșire.

Într-o noapte, pe când o privea pe Bay dormind în timp ce plângea în tăcere, întrebându-se cum avea să-i asigure o anumită siguranță din moment ce erau în

pericol și dacă rămâneau aici și dacă plecau, dintr-odată totul capătă sens.

Simțise mirosul de acasă.

Trebuiau să se ducă acasă.

Ea și Bay coborâră la parter în întunericul dinaintea zorilor fără să scoată vreun sunet. Susan, vecina de alături, putea vedea atât ușa din față, cât și pe cea din spate, așa că se duseră la fereastra din camera de zi care dădea către fâșia de curte din lateral pe care Susan nu putea să o urmărească. Sydney deschisese mai devreme oblonul, așa că nu trebui decât să deschidă fereastra fără zgomot și să o lase ușor pe Bay de partea cealaltă. Apoi își aruncă afară geanta de umăr, încă un geamantan pe care îl pregătise și micul rucsac pe care o lăsase pe fetiță să și-l umple singură cu tot felul de obiecte secrete care o linișteau. Sydney ieși și ea și o ghidă pe Bay prin tufele de hortensii către parcare de lângă casa lor. Greta, doamna din parc, îi spusese că avea să lase Subarul în fața caselor de la numărul 100, o stradă mai încolo. Avea să lase cheile deasupra apărătorii de soare. Nu avea asigurare și era o rablă, dar nu asta era important. Nu conta decât să le ducă departe de aici.

Ploua mărunț, iar ea și Bay alergau de-a lungul trotuarului, evitând conurile de lumină ale felinarelor.

Bretonul lui Sydney era umed și picături de apă i se scurgeau în ochi când, în sfârșit, se opriră la casele de la numărul 100. Ochii îi alunecau de colo-colo. Unde era mașina? O lăsă pe Bay și porni în fugă încolo și înapoi, prin parcare. Nu văzu decât un singur Subaru, dar era prea arătos ca să fi costat doar trei sute de dolari. Era și încuiat, iar înăuntru erau ceva hârtii și o cană de cafea de la Eddie Bauer. Era al altcuiva.

Străbătu din nou parcare în fugă. Verifică și pe strada următoare, doar ca să fie sigură.

Nu era acolo.

Fugi înapoi la Bay, cu respirația tăiată, îngrozită că panica o făcuse să își lase fiica singură, chiar și câteva minute. Devenea neglijentă și nu putea să permită una ca asta. Nu acum. Se așeză pe bordură între o Honda și o camionetă Ford și își lăsă chipul în palme. Tot curajul acela, irosit! Cum să o ducă pe Bay înapoi, la cum stăteau lucrurile acolo? Nu putea, nu voia nici în ruptul capului să mai fie

Cindy Watkins.

Bay se așează aproape de ea, și Sydney îi cuprinse umerii cu brațul.

– O să fie bine, mami.

– Știu, scumpo. Hai să stăm un pic aici, bine? Las-o pe mami să își dea seama ce să facem mai departe.

La patru dimineața, parcare era cufundată în tăcere și tocmai de aceea Sydney își smuci capul imediat ce auzi zgomotul unei mașini apropiindu-se. O trase pe Bay cât mai aproape de camionetă, să nu fie văzute. Dacă era Susan? Dacă îi spusese lui David?

Farurile mașinii se apropiară încet, ca și cum persoana de la volan ar fi căutat ceva. Sydney o acoperi pe Bay și închise ochii, ca și cum asta ar fi ajutat-o în vreun fel.

Mașina se opri. Se auzi o portieră trântită.

– Cindy?

Ridică privirea și o văzu pe Greta, o femeie scundă și blondă, care purta mereu cizme de cowboy și două inele masive, cu turcoaze.

– O, Doamne, rosti Sydney în șoaptă.

– Îmi pare rău, spuse Greta, îngenunchind în fața ei. Îmi pare atât de rău! Am încercat să parchez aici, dar tipul care locuiește acolo mi-a zis că o să cheme să fie ridicată mașina. Am trecut pe aici din jumătate în jumătate de oră, așteptându-te.

– O, Doamne!

– E-n regulă. Greta o trase în picioare și le conduse pe amândouă la un Subaru break cu un geam spart, acoperit cu o folie de plastic, și pete de rugină din loc în loc. Aveți grijă de voi! Pleacă departe, cât de departe poți.

– Mulțumesc.

Greta dădu din cap și urcă pe locul din dreapta al jeepului care o urmăsea în parcare.

– Vezi, mami? zise Bay. Știam eu că o să fie totul bine.

– Și eu, minți Sydney.

A doua zi dimineață, Claire se duse în grădină să adune un coș de mentă. Avea de gând să se apuce de pregătirea mâncărilor pentru prânzul anual al Asociației Botaniștilor Amatori, care avea să aibă loc vineri, în Hickory. Fiind specialiști în plante, participanților le plăcea ideea de a avea pe masă flori comestibile. Având în vedere că majoritatea erau niște bătrâni bogate și excentrice, plăteau bine și puteau să o recomande multor persoane. Fusesse o adevărată lovitură să obțină acest contract, dar era un contract substanțial, iar Claire trebuia să plătească și ea pe cineva din zonă, să o ajute la servire.

Grădina era mărginită de un gard masiv de metal, ca un cimitir gotic, iar caprifoiul care se cățăraseră pe el avea chiar mai mult de o jumătate de metru în grosime în anumite locuri, reușind să izoleze complet perimetrul. Chiar și poarta de la intrare era acoperită cu vițe de caprifoi, iar orificiul pentru cheie se afla într-un loc secret pe care doar puțini erau în stare să îl găsească.

Când pătrunse în grădină, le observă imediat.

Chiar acolo, în mijlocul plantelor de morcov sălbatic, răsăreau niște frunzulițe de iederă.

Iederă în grădină. Apărută peste noapte.

Grădina îi comunica faptul că ceva încerca să pătrundă în ea, ceva care arăta bine și părea inofensiv, dar care putea să cotopească totul, dacă i se dădea ocazia.

Smulse rapid firele de iederă, după care săpă adânc după rădăcini. Și totuși, imediat zări o tulpiniță de iederă, plină de firișoare subțiri, care se strecura printr-o tufă de liliac, așa că se întinse imediat către ea.

Din grabă, nu închisese poarta grădinii în urma ei și, o jumătate de oră mai târziu, tresări și își întoarse capul, surprinsă, când auzi scrâșnetul pietrișului de

pe aleea care șerpuia printre flori, sub pașii cuiva.

Era Tyler, care ținea în mână o cutie de carton de lapte și se uita în jur cu expresia cuiva care pătrunsese într-un tărâm fermecat. Aici, toate plantele înfloreau imediat, chiar și într-o perioadă a anului în care nu era normal să o facă. Se opri brusc când dădu cu ochii de Claire, care stătea în genunchi și dezgropa rădăcinile de iederă de sub tufa de liliac. O privi ca și cum ar fi încercat să îi distingă chipul în întuneric.

– Sunt Tyler Hughes, rosti el, ca și cum tânăra nu avea să îl recunoască, locuiesc în casa de alături.

Claire dădu aprobator din cap.

– Da, îmi aduc aminte.

Bărbatul se apropie de ea.

– Mere, îi spuse, ghemuindu-se lângă ea și așezând lădița pe jos. Au căzut peste gard. Sunt cel puțin douăsprezece. Nu știam dacă ai nevoie de ele ca să faci mâncare, așa că ți le-am adus înapoi. Am sunat la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Claire trase lădița de lângă el cât mai subtil posibil.

– Nu le folosesc, dar mulțumesc... Ție nu-ți plac merele?

Bărbatul dădu negativ din cap.

– Mai mănânc câte unul, dar rar. Oricât mi-aș storce creierii, nu pot să-mi dau seama cum au ajuns în curtea mea. Mărul e mult prea departe pentru asta.

Nu zise nimic de ceva viziuni, ceea ce fu o ușurare pentru Claire. Însemna că nu mâncase nici unul.

– Probabil din cauza vântului, răspunse ea.

– Știi ceva? Merii din campus nu au fructe coapte în perioada asta.

– Mărul ăsta înfloarește iarna și fructele i se coc pe tot parcursul primăverii și

verii.

Tyler se ridică în picioare și se uită atent la copac.

– Impresionant...

Claire îl privi și ea peste umăr. Mărul se afla spre spatele grădinii. Nu era foarte înalt, dar crescuse mult în părți. Crengile i se întindeau ca brațele unei dansatoare, iar merele se aflau chiar în vârfurile lor, ca și cum acestea le-ar fi ținut în palme. Era un copac bătrân și frumos, cu scoarța cenușie cutată și desprinsă de tulpină în anumite locuri, ca și cum ar fi năpârlit. Singura porțiune cu iarbă din grădină se afla în jurul mărului, până la un metru dincolo de circumferința coroanei, pentru a-i oferi spațiu.

Claire nu știa de ce, dar din când în când mărul arunca efectiv fructe, ca și cum s-ar fi plictisit. În copilărie, fereastra camerei ei dădea către grădină. Vara dormea cu geamul deschis și, uneori, dimineața găsea câte unul sau două mere pe podea.

Îi adresa copacului o privire severă. Uneori asta dădea rezultate și îl făcea să fie cuminte.

– E doar un măr oarecare, spuse ea și se întoarse din nou către tufa de liliac. Începu din nou să smulgă rădăcinile de iederă.

Tyler își băgă mâinile în buzunare, privind-o cum muncea. Claire se ocupase de grădină singură atât timp, încât acum își dădu seama că îi era dor să aibă pe cineva cu ea. O ducea cu gândul la perioada în care lucrase în grădină alături de bunica ei. În fond, nu trebuia să fie o activitate solitară.

– Și... locuiești în Bascom de mult timp? întrebă Tyler într-un final.

– Aproape de când mă știu.

– Aproape?

– Familia mea e originară de aici. Mama s-a născut în casa asta. A plecat, dar apoi s-a mutat înapoi când eu aveam șase ani. Și de atunci n-am mai plecat.

– Deci ești de aici.

Claire încremeni. Cum putea să facă asta? Cum putea să facă asta cu doar patru cuvinte simple? Tocmai îi spusese chiar lucrul pe care voia să îl audă. Intra în lumea ei fără să știe măcar cum o făcuse. El era iedera, nu-i așa? Își întoarse capul foarte încet și îl privi atent – corpul înalt și zvelt, trăsăturile stânjenite și ochii aceia căprui, frumoși.

– Da, îi răspunse, cu răsuflarea tăiată.

– Și... cine sunt oaspeții tăi? întrebă el.

Claire avu nevoie de câteva secunde pentru a înțelege întrebarea.

– Nu am nici un oaspete.

– Când am trecut prin fața casei, pe trotuar a oprit o mașină, plină cu cutii și sacoșe. Am crezut că se mută cineva aici.

– Chiar ciudat...

Claire se ridică în picioare și își dădu jos mănușile. Se întoarse și ieși din grădină, atentă ca Tyler să o urmeze. Nu voia deloc să-l lase singur cu mărul, chiar dacă nu îi plăceau în mod deosebit fructele lui.

Porni de-a lungul aleii care ocolea casa, dar se opri brusc lângă arborele-lalea din curte. Tyler, care o urma îndeaproape, se opri în spatele ei și o apucă ușor de brațe, ca și cum și și-ar fi dat seama că i se înmuiaseră genunchii.

Și mai multă iederă.

În curte dădu de o fetiță de vreo cinci ani, care alerga cu brațele larg deschise, prefăcându-se că era un avion. O femeie stătea rezemată de un Subaru vechi, parcat pe stradă, cu brațele petrecute strâns peste piept, privind-o pe fetiță. Părea mică, fragilă, cu un păr șaten-deschis nespălat și cu cearcăne adânci sub ochi. Parcă se ținea singură într-un fel de îmbrățișare, ca să nu înceapă să tremure.

Claire se întrebă, oarecum absentă, dacă așa se simțise și bunica ei când fiica sa se întorsese acasă după atâția ani, când Lorelei apăruse la ușa ei, însărcinată și cu o fetiță de șase ani agățată de picior. Dacă și ea simțise aceeași ușurare, furie, tristețe și panică.

Într-un final, punându-și picioarele în mișcare cu un efort de voință, traversă curtea, lăsându-l pe Tyler în urmă.

– Sydney?

Sora ei se desprinsese rapid de mașină, speriată. O măsură rapid pe Claire, după care zâmbi și femeia aceea nesigură cu brațele petrecute peste piept dispăru, fiind înlocuită de Sydney cea de odinioară, cea care mereu privea de sus numele familiei lor, cea care nu-și dăduse seama niciodată ce noroc avusese să se nască acolo.

– Bună, Claire.

Aceasta se opri pe trotuar, la nici doi metri de ea. Poate că era o stafie, sau poate cineva care semăna neverosimil de mult cu Sydney. Fata pe care Claire o știa nu și-ar fi lăsat niciodată părul să arate într-un asemenea hal. N-ar fi permis nici moartă să fie văzută cu un tricou plin de pete de mâncare. Era atât de meticuloasă, atât de îngrijită... Întotdeauna se străduia să nu arate ca o membră a familiei Waverley.

– Unde ai fost?

– Cam peste tot.

Sydney zâmbi – zâmbetul acela superb al ei – și, dintr-odată, nu mai conta cum arătau părul sau hainele ei. Da, femeia din fața ei era Sydney.

Fetița din curte veni în goană la Sydney, rămânând proțăpită lângă ea. Sydney îi cuprinse umerii cu brațul.

– Aceasta e fiica mea, Bay.

Claire se uită la fetiță și reuși să schițeze un surâs. Avea părul închis la culoare, la fel ca al lui Claire, dar ochii albaștri, ca ai lui Sydney.

– Bună, Bay.

– Iar acesta este...? Întrebă sugestiv Sydney.

– Tyler Hughes, răspunse chiar el, întinzându-i mâna pe după Claire. Aceasta nu-

și dăduse seama că se apropiase din nou de ea și tresări. Locuiesc chiar în casa de alături.

Sydney îi strânse mâna și dădu din cap, în semn de salut.

– Vechea casă a familiei Sanderson. Arată bine. Când am văzut-o eu ultima oară, nu era albastră... ci de un alb oribil, cu pete de mușgai.

– Nu pot să-mi asum vreun merit pentru asta. Eu așa am cumpărat-o.

– Eu sunt Sydney Waverley, sora lui Claire.

– Încântat de cunoștință. Eu mă retrag. Claire, dacă ai nevoie de ceva...

O strânse ușor de umăr, după care se îndepărtă. Claire era de-a dreptul confuză. Nu voia ca Tyler să plece. Și totuși, evident, nu avea cum să mai rămână. Dar acum rămăsese singură cu Sydney și cu fetița ei tăcută și nu avea nici cea mai mică idee ce să facă mai departe.

Sprâncenele lui Sydney se curbară, jucăușe.

– E drăguț.

– Waverley, rosti Claire.

– Poftim?

– Ai zis că te cheamă Waverley.

– Păi chiar așa mă cheamă.

– Dar credeam că detești acest nume.

Sydney ridică din umeri, ca și cum n-ar fi însemnat mare lucru.

– Și Bay?

– Și pe ea tot așa o cheamă. Du-te și te mai joacă, scumpo, îi spuse Sydney, iar Bay fugi înapoi în curte. Nu-mi vine să cred ce bine arată casa. Vopsea nouă, ferestre noi, acoperiș nou... Nici nu mi-am închipuit că poate să arate atât de bine.

– Am folosit banii de pe asigurarea de viață a bunicii pentru renovare.

Sydney se întoarse pentru o clipă, evident pentru a-l privi pe Tyler cum urca treptele verandei sale, după care intrând în casă. Devenise mai rigidă, iar Claire își dădu seama că probabil îi dăduse o veste șocantă. Chiar se așteptase să o găsească pe bunica lor aici vie și sănătoasă? Ce anume se așteptase să găsească?

– Când? întrebă Sydney.

– Când ce?

– Când a murit?

– Acum zece ani. În Ajunul Crăciunului, chiar în anul în care ai plecat. Nu am avut cum să iau legătura cu tine. Nu știam unde plecaseși.

– Bunica știa. I-am spus. Ia zi, te deranjează dacă trag rabla asta până în spatele casei? Sydney bătu cu pumnul în capota mașinii. Ne cam face de rușine.

– Ce s-a întâmplat cu vechea mașină a bunicii, cea pe care ți-a făcut-o cadou?

– Am vândut-o în New York. Bunica mi-a zis că pot să o vând, dacă vreau.

– Deci acolo ai fost, în New York?

– Nu, n-am stat acolo decât un an. Am fost pe ici, pe colo. Exact ca mama.

Ochii li se întâlneau și, dintr-odată, totul se cufundă în tăcere.

– Ce cauți aici, Sydney?

– Am nevoie de o locuință.

– Pentru cât timp?

Sydney trase aer adânc în piept.

– Nu știu.

– Nu poți s-o lași pe Bay aici.

– Poftim?

– Cum ne-a lăsat pe noi mama aici. Nu poți s-o lași aici.

– Nu mi-aș părăsi fiica nici într-o mie de ani! exclamă Sydney, cu tonul pătat de o notă de isterie, iar Claire deveni dintr-odată conștientă de toate lucrurile care nu erau rostite, de povestea pe care Sydney nu i-o spunea. Sigur se întâmplase ceva care o adusese înapoi pe Sydney. Ce-ai vrea să fac, Claire, să te implor să mă primești?

– Nu, nu vreau să mă implori.

– Nu am alt loc unde să mă pot duce, rosti Sydney, rostind aceste cuvinte cu un efort, ca și cum ar fi scuipat coji de semințe pe trotuar, unde se lipeau de asfalt și se coceau sub razele soarelui, devenind din ce în ce mai tari.

Ce putea să facă? Sydney făcea parte din familie. Claire învățase pe pielea ei că asta nu era puțin lucru. Așa cum învățase că cei din familie te puteau răni mai mult decât oricine.

– Ați luat micul dejun în dimineața asta?

– Nu.

– Bine, ne vedem în bucătărie.

– Vino, Bay, o să parchez mașina în spate, strigă Sydney, iar fetița veni imediat la ea.

– Ia zi, Bay, îți plac tarteles cu căpșune? o întrebă Claire.

Fetița zâmbi, un zâmbet aidoma cu cel al lui Sydney. Pentru Claire era aproape dureros să o privească, aducându-și aminte de toate lucrurile din copilăria surorii ei pe care ar fi vrut să le șteargă cu buretele, cum o gonise din grădină când aceasta voise să vadă ce făceau acolo Claire și bunica lor, cum ascunsese rețetele în sertarele de sus, ca Sydney să nu le afle secretele. Claire se întrebase mereu dacă nu cumva ea fusese cea care o făcuse pe Sydney să deteste faptul că făcea parte din familia Waverley. Oare și copila aceasta avea să evite orice era legat de familia lor? Bay nu știa asta, dar avea un dar. Poate Claire ar putea să o învețe să și-l folosească. Nu știa dacă ea și Sydney aveau să poată să se împace sau cât

avea de gând să rămână aici, dar poate că ar putea să încerce să se revanșeze pentru ceea ce făcuse cu Bay.

În doar câteva minute, viața lui Claire se schimbase. Bunica ei le primise pe Claire și pe Sydney în casa ei. Iar Claire avea să facă același lucru pentru Sydney și Bay. Fără să pună vreo întrebare. Asta făcea o adevărată Waverley.

– Tartelesunt preferatele mele! rosti Bay.

Sydney părea extrem de surprinsă.

– Cum de-ai știut?

– Eu, nu, răspunse Claire, întorcându-se către casă. Evanelle, însă, a știut.

Sydney parcă mașina ei veche lângă dubița albă, în spatele casei și chiar în fața garajului, care nu era lipit de clădirea principală. Bay sări afară din Subaru, dar Sydney coborî un pic mai încet. Luă geanta de umăr și rucsacul fetei, după care se duse în spatele mașinii și desprinse numărul de înmatriculare care îl identifica drept un vehicul din statul Washington. Îl băgă imediat în geanta ei. Gata! Nu mai rămăsese nici un indiciu privind locul unde fuseseră.

Bay stătea pe aleea care separa casa de grădină.

– Chiar o să locuim aici? întrebă ea, pentru a șaisprezecea oară de când opriseră în fața casei.

Sydney trase aer adânc în piept. O, Doamne, nici ei nu-i venea să creadă!

– Da.

– E o casă de prințese! Se întoarse și arătă către poarta deschisă. Pot să mă duc să văd florile?

– Nu. Sunt florile lui Claire. Auzi un bufnet și văzu un măr care se rostogoli din grădină până la picioarele ei, unde se opri. Pentru o clipă, se uită lung la el. Nimănui din familia ei nu i se părea ciudat că aveau un copac care prezicea viitorul și arunca mere către oameni. Lovi mărul cu piciorul, trimițându-l înapoi în grădină. Și să nu te apropii de măr, adăugă ea.

– Nu-mi plac merele.

Sydney se lăsă în genunchi în fața lui Bay. Îi aranjă părul după urechi și cămașa.

– În regulă... cum te cheamă?

– Bay Waverley.

– Și unde te-ai născut?

– Într-un autocar Greyhound.

– Cine e tatăl tău?

– Nu știu cine e.

– Și de unde ești?

– De peste tot.

Îi cuprinse mânuțele într-ale ei.

– Înțelegi de ce trebuie să spui lucrurile astea, da?

– Pentru că suntem altcineva aici. Nu mai suntem cine eram.

– Mă uimești.

– Mulțumesc. Crezi că lui Claire o să-i placă de mine?

Sydney se ridică în picioare și își acordă câteva momente să își recapete echilibrul, așteptând ca petele întunecate care-i apăruseră în fața ochilor să se facă nevăzute și ca lumea să își recapete stabilitatea. Simțea un fel de înțepături, ca și cum ar fi avut pielea de găină, și o durea când clipea. Era atât de obosită încât abia dacă mai era în stare să meargă, dar nu o putea lăsa pe Bay să o vadă lăsându-se copleșită, iar pe Claire nici atât. Reuși să schițeze un zâmbet.

– Ar fi nebună să nu-i placă de tine.

– Îmi place de ea. E ca Albă-ca-Zăpada.

Trecură prin camera de soare și ajunseră în bucătărie. Sydney se uită în jur, cuprinsă de admirație. Bucătăria fusese renovată, ocupând și mare parte din sufrageria de lângă ea. Totul era din inox, aranjat cât se putea de eficient, iar Sydney observă imediat că într-o parte se aflau două frigidere profesionale și două cuptoare.

Fără nici un cuvânt, se așezară la masa de bucătărie, privind-o pe Claire cum puse de cafea și băgă două tarte în prăjitor. Claire se schimbase, nu radical, dar în multe aspecte mărunte, așa cum se schimba lumina în decursul unei zile. Un alt unghi, o altă nuanță. Avea altă postură, nu mai avea aerul acela egoist și lacom. Părea să se simtă în largul ei, așa cum se simțea bunica lor. Avea echilibrul acela care parcă spunea „nu mă mișca și o să fiu numai bine“.

Privind-o, Sydney își dădu seama dintr-odată că sora ei era frumoasă. Nu conștientizase niciodată asta. Bărbatul care fusese cu ea mai devreme, bărbatul care locuia în casa de alături, era de aceeași părere. În mod clar, era atras de Claire. Și Bay era fascinată de ea, nedezipindu-și ochii de ea când Claire îi puse în față tartele calde și un pahar cu lapte.

– Și... ai o firmă de produse alimentare? o întrebă într-un final Sydney când Claire îi oferă o cană cu cafea. Am văzut dubița.

– Da, mă ocup în mare parte de petreceri, răspunse Claire, întorcându-se și iscând un val de parfum de mentă și liliac.

Avea părul mai lung decât pe vremuri, și îi acoperea umerii ca un șal. Îl folosea ca un fel de scut protector. Dacă era să aleagă un lucru la care se pricepea bine, Sydney ar fi ales părul. Îi plăcuse la nebunie școala de cosmetică și adorase să lucreze în salonul acela din Boise. Părul spunea mai multe despre o persoană decât își dădeau seama oamenii, iar Sydney înțelegea instinctiv acest limbaj. I se păruse surprinzător că unora dintre fetele de la școala de cosmetică li se păruse greu. Pentru ea, era ca un fel de a doua natură. Întotdeauna fusese așa.

Nu avea energia să continue să vorbească cu sora ei când Claire îi îngreuna atât de mult situația, așa că luă o gură de cafea și descoperi că avea scorțișoară în ea, exact așa cum o pregătea bunica lor. Ar fi vrut să bea mai mult, dar mâna începuse să îi tremure, și trebui să pună cana jos.

De când nu mai dormise? Se asigurase că Bay dormea, dar ea fusese prea speriată să doarmă altfel decât în reprimări scurte, în refugii și în parcările câtorva

magazine Wal-Mart de pe traseu. Kilometrii de autostradă îi tot rula în minte și încă mai simțea agitația călătoriei în oase. Avuseseră nevoie de zece zile, supraviețuind cu mâncarea pe care o luase în bagaje, pâine albă, biscuiți cu ghimbir, pachete ieftine de unt de arahide și biscuiți sărați, în care untul avea gust uleios și biscuiții se fărâmau la o simplă atingere. Nu era sigură că avea să mai reziste mult fără să izbucnească în lacrimi.

– Hai, Bay, rosti ea în clipa în care fetița își termină micul dejun. Hai să mergem sus!

– Am lăsat cearșafurile cele noi, de la Evanelle, pe paturi, spuse Claire.

– În care cameră?

– Camera ta e în continuare camera ta. Bay poate să doarmă în vechea mea cameră. Eu dorm în camera bunicii acum, spuse ea, stând cu spatele la ele și începând să scoată niște recipiente mari cu făină și zahăr din dulapuri.

Sydney o conduse pe Bay direct la scara interioară, fără să se uite în jur pentru că era oricum destul de dezorientată și nu voia să descopere acum ce altceva se mai schimbase. Bay urcă treptele în goană, luându-i-o înainte, după care o așteptă cu un zâmbet pe buze.

Merita. Toate acestea meritau doar ca să-și vadă copila zâmbind așa.

Mai întâi, Sydney o duse în fosta cameră a lui Claire. Mobila era altfel, o adunătură de piese diferite. Masa de cusut fusese înainte în salonul de cusut de la parter, iar patul era cel care fusese pe vremuri în dormitorul bunicii lor. Bay se duse imediat la fereastră, în fugă.

– Îmi place camera asta.

– Mătușa ta, Claire, petrecea ore întregi la fereastra aia, privind grădina. Poți să dormi cu mine, dacă vrei. Din camera mea se vede casa albastră de alături.

– Poate...

– O să încep să aduc lucrurile noastre înăuntru. Hai cu mine!

Bay îi adresă o privire plină de speranță.

– N-aș putea să rămân aici?

Sydney era prea obosită să se lanseze într-o discuție.

– Să nu pleci din camera asta. Dacă vrei să explorezi casa, așteaptă-mă și o s-o facem împreună.

Sydney o lăsa singură, dar în loc să se ducă jos să ia cutiile și sacoșele pe care le lăsase în mașină, se duse în vechea ei cameră. În copilărie petrecuse mult timp singură în această încăpere, închipuindu-și uneori că fusese închisă acolo de malefica ei soră, exact ca într-un basm. Timp de doi ani după plecarea mamei lor, Sydney ținuse sub pat o funie din cearșafuri, ca să poată coborî pe fereastră atunci când aceasta avea să vină să o salveze. Totuși, crescuse și devenise mai înțeleaptă și își dăduse seama că mama lor nu se mai întorcea. De asemenea, înțelesese și că mama ei avusese dreptate să plece. Și ea de-abia aștepta să o ia din loc, să plece cu prietenul ei, Hunter John Matteson, când acesta avea să înceapă facultatea pentru că aveau să fie îndrăgostiți veșnic și chiar dacă aveau să se întoarcă în Bascom urma să fie bine, pentru că el nu se purta cu ea ca și cum ar fi fost o Waverley. Nu până la sfârșitul relației, cel puțin.

Trase aer adânc în piept și intră în cameră plină de respect, căci era un adevărat templu al amintirilor din altă viață. Patul și comoda ei erau în continuare acolo. Pe oglinda înaltă se mai aflau și acum câteva dintre vechile ei abțibilduri. Deschise dulapul și găsi un teanc de cutii pline de așternuturi vechi roase de șoareci. Dar camera nu prezenta nici un semn de neglijare. Nu se vedea nici fir de praf și aerul avea un miros vechi și familiar, ca un amestec de cuișoare și cedru. Claire se îngrijise de ea, nu o transformase într-un salonaș, nu o umpluse cu vechituri inutile și nici nu scosese din ea vechea mobilă a lui Sydney.

Și asta fu picătura care umplu paharul.

Sydney se apropie de pat și se așeză pe margine. Își acoperi gura cu palma, plângând în așa fel încât Bay, aflată în camera alăturată, să nu o audă.

Zece zile petrecute pe drum. Avea nevoie de o baie.

Claire era mai frumoasă și mai curată decât era ea acum.

Bunica Waverley murise.

Lui Bay îi plăcea aici, dar nu își dădea seama ce însemna să faci parte din familia Waverley.

Oare ce făcea David? Oare lăsase în urmă ceva indicii despre ce avea să facă?

Atâtea lucruri se schimbaseră, dar camera ei era exact așa cum o lăsase.

Se trase până pe pernă și se ghemui, făcându-se mică. Câteva secunde mai târziu, dormea profund.

capitolul 3

Posteriorul unui bărbat era un fel de operă de artă. Da, așa stăteau lucrurile.

În fine, în mare parte.

Tinerii atleți de pe pista terenului de la universitate aveau o însuflețire și un tonus minunate, plus că – partea cea mai bună –, dacă Evanelle simțea vreodată impulsul de a le dăruia ceva, nu avea cum să îi prindă. Evident, talentul ei știa asta și nu se manifesta niciodată pe pistă, în timpul anului universitar. Totuși, vara, pe pistă alergau persoane mai în vârstă și mai lente, iar uneori Evanelle trebuia să le ofere mici pachetele de ketchup și pensete. Într-o zi trebuise să-i dea unei femei chiar un borcan de miere de copac³. Vara, oamenii se uitau mereu ciudat la ea pe pistă.

În dimineața aceea, în loc să se ducă la alergat, Evanelle se hotărî să se ducă în centru înainte ca magazinele să deschidă. În piață erau mereu oameni care alergau. Îi urmă pe câțiva până ajunse la Băcănă de Delicatese Fred's și aruncă o privire pe fereastră. Era mult prea devreme, față de ora la care ajungea de obicei la muncă, dar Fred era acolo, încălțat doar cu șosete, și tocmai scotea o cutiuță de iaurt din frigiderul pentru lactate. Hainele mototolite arătau clar că petrecuse noaptea acolo. Evanelle își dădu seama că vinul de mușcată nu dăduse rezultate cu James, sau poate că Fred se hotărâse să nu îl mai folosească, până la urmă. Uneori, oamenii care au fost împreună mult timp ajungeau să creadă că lucrurile fuseseră mai frumoase odinioară, chiar și când nu era cazul. Amintirile, chiar și cele urâte, ajungeau să se îndulcească odată cu trecerea timpului, ca piersicile pe ram.

Fred și James erau un cuplu cu vechime, toată lumea știa asta. Faptul că erau homosexuali fusese trecut cu vederea de mult, când oamenii înțeleseseră că erau una din acele perechi mereu împreună, un lucru care de obicei era valabil pentru cuplurile care trecuseră proba timpului. Îl știa bine pe Fred. Știa că pentru el conta foarte mult ce credea lumea. În această privință semăna mult cu tatăl lui, deși nu ar fi recunoscut-o niciodată. Ori de câte ori primea o critică, rămânea

marcat mult timp de ea și era dispus să-și schimbe comportamentul doar pentru a nu se mai confrunta cu același reproș. Nu i-ar fi plăcut deloc să știe cineva că el și James aveau probleme. Era un om care își dorea cu ardoare să aibă mereu un partener de viață și trebuia să facă față propriilor sale așteptări.

Știa că ar fi trebuit să plece, dar hotărî să mai zăbovească un pic, să verifice dacă talentul ei avea să se facă simțit. Se uită lung la bărbatul din magazin, dar nu i se întâmplă absolut nimic. Nu avea să-i dea altceva decât un sfat, iar cei mai mulți oameni aveau tendința de a nu prea îi lua în serios povețele. Evanelle nu era nici la fel de misterioasă, nici la fel de inteligentă ca restul membrilor familiei Waverley, care locuiseră dintotdeauna în reședința în stilul Reginei Anne din Pendland Street. Dar avea talentul anticipării evenimentelor. Chiar și în copilărie, mereu îi aducea mamei sale cârpe de șters înainte ca aceasta să verse laptele, închidea ferestrele înainte să se vădească și cel mai mic semn de furtună și îi oferea pastorului picături de gât înainte să aibă un acces de tuse chiar în mijlocul predicii.

Evanelle fusese măritată odinioară. Îl cunoscuse pe cel care avea să-i devină soț pe când avea șase ani și îi dăduse o pietricică neagră pe care o găsisese pe drum în ziua respectivă. În noaptea aceea, el o folosisese pentru a o arunca în geamul camerei ei, ca să îi atragă atenția, și de atunci deveniseră cei mai buni prieteni. După treizeci și opt de ani de căsătorie în care nu simțise niciodată nevoia să îi mai dăruiască ceva, într-o zi i se năzărise să îi facă un costum nou. Până la urmă se dovedise că acest lucru se întâmplase pentru că acesta nu avea un costum bun în care să fie înmormântat, căci își dăduse duhul în săptămâna următoare. Încerca să nu se gândească prea mult la talentul ei, pentru că asta ar fi însemnat să se concentreze asupra frustrării de a nu ști de ce oamenii aveau nevoie de lucrurile acelea. Uneori, nopțile, când casa i se părea deosebit de goală, se întreba și acum ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi cumpărat soțului ei acel costum.

Sub ochii ei, Fred se duse la raionul de materiale pentru picnic și deschise o cutie cu tacâmuri de plastic. Luă o linguriță și își deschise paharul cu iaurt. Evanelle își dădea seama că ar fi trebuit să își vadă de drumul ei, dar apoi începu să se gândească la cât de drăguț ar fi fost să locuiască într-o băcănie sau, și mai bine, într-un supermarket ca Wal-Mart, sau chiar într-un complex comercial, pentru că în magazinele de cearșafuri aveau paturi, iar la etaj era mereu o zonă cu restaurante. Dintr-odată, își dădu seama că Fred rămăsese proțâpît locului, cu lingurița de plastic în gură, și se uita fix la ea, pe geam.

Evanelle schiță un surâs și îl salută cu o fluturare anemică din mână.

Bărbatul se duse la ușă și o descuie.

– Pot să te ajut cu ceva, Evanelle? o întrebă, ieșind din magazin.

– Nu. Treceam pe aici și am dat cu ochii de tine.

– Vrei să îmi dai ceva? rosti el.

– Nu.

– Aha... răsuflă el, ca și cum chiar ar fi vrut ceva, ceva care să rezolve toate problemele. Dar relațiile nu erau deloc simple. Nu aveau o rezolvare clară. Bărbatul se uită în jur, să verifice dacă îi văzuse cineva, după care se aplecă spre ea și îi șopti: L-am rugat să vină acasă devreme alaltăieri și ieri, iar el nu a mai venit deloc. Nu știu ce să mă fac când sunt acasă fără el, Evanelle. El mereu se pricepe să ia toate deciziile necesare. Aseară nu am putut să mă hotărâsc la ce oră ar trebui să mă duc. Dacă mă duc prea devreme, și el venea acasă, aș fi ratat ocazia să iau cina cu el. Dar, dacă așteptam prea mult, ar fi fost prea târziu să mai mă duc. Pe la vreo două noaptea m-am gândit că ar fi bine să pregătesc totul pentru micul dejun, în caz că venea acasă. Ar fi fost un gest frumos, nu-i așa? Am venit aici să iau una-alta, dar de obicei James îmi face o listă de cumpărături, așa că, atunci când am ajuns aici, n-am mai știut ce să iau... Mă tot gândeam: Și dacă nu vrea grepfrut? Dacă iau fix cafeaua care nu îi place? Până la urmă, am adormit pe canapeaua din birou. Nu mai știu ce fac, zău.

Evanelle dădu negativ din cap.

– Amâni, asta faci. Când trebuie să faci ceva, trebuie și gata. Amânarea nu face decât să îngreuneze lucrurile. Crede-mă, știu despre ce vorbesc.

– Încerc, răspunse Fred. Am cumpărat vin de mușcată parfumată de la Claire.

– Ce spun eu e că trebuie să discuți cu el. Nu aștepta până vine acasă. Sună-l și pune-i întrebările importante care te frământă. Nu mai amâna. Pe chipul lui Fred apărură o expresie îndărătnică, iar Evanelle izbucni în râs. Bine... Nu ești pregătit pentru asta. Poate că vinul va da rezultate, dacă reușești să-l faci să bea din el. Dar, indiferent de ce te hotărăști să faci, probabil că ar trebui să fii încălțat pentru asta.

Fred se uită imediat la picioarele sale acoperite doar de șosete, oripilat, și se întoarce grăbit în magazin.

Cu un oftat, Evanelle se întoarce pe trotuar, privind către ferestrele clădirilor din jur. Cei mai mulți dintre cei care alergau dimineața se întorseseră la casele lor, așa că poate că ar fi fost mai bine să se ducă acasă, să facă puțină curățenie, înainte de a se duce să o vadă pe Sydney. Claire era un pic cam speriată, deși încercase să ascundă asta când o sunase pe Evanelle, în seara precedentă, pentru a-i spune despre sosirea surorii ei. Evanelle o calmase și îi spusese că totul avea să fie bine. Îi amintise că faptul că Sydney venise acasă era un lucru bun. Până la urmă, nicăieri nu era ca acasă.

Trecu pe lângă Salonul White Door, unde femeile cu prea mult timp liber și buzunarele doldora plăteau sume exagerate pentru tuns și masaje cu pietre fierbinți. Apoi se opri în fața magazinului Maxine's, aflat chiar alături, locul de unde-și cumpărau haine elegante femeile care frecventau Salonul White Door după ce-și puneau la punct podoabele capilare. În vitrină era o cămașă de mătase cu nasturi.

Evanelle intră în magazin chiar dacă semnul de pe ușă nu fusese întors pentru a arăta că își începuseră programul. Talentul ei era ca o mâncărime, ca o mușcătură de țânțar chiar în centrul ființei ei, și nu se potolea până nu făcea așa cum acesta îi impunea. Iar acum, dintr-odată, îi poruncea insistent să îi cumpere lui Sydney cămașa aceea.

Sydney se trezi, tresărind, și se uită la ceas. Nu avusese de gând să adoarmă. Cu pași împleticiți, pătrunse în baie, bău ceva apă de la chiuvetă, după care se spală pe față.

Ieși din baie și se opri să vadă ce făcea Bay, dar fetița nu era în camera ei. Avea patul făcut, totuși, iar unele dintre animalele ei de pluș preferate fuseseră aranjate pe perne. Verifică toate încăperile de la etaj, după care coborî la parter în fugă, încercând să-și alunge valurile de panică. Unde se dusesese?

Intră în bucătărie și încremeni.

Tocmai ajunsese în rai, iar bunica ei era prezentă acolo în fiecare aromă care plutea prin aer.

Parfum dulce, ca de zahăr.

Mirosuri ierboase și înțepătoare.

Aromă de drojdie, proaspătă.

Bunica Waverley gătea așa. Când Sydney era doar o copilă, Claire găsea mereu o modalitate de a o alunga pe Sydney din bucătărie, astfel că aceasta stătea pe hol, lângă ușă, ascultând bolborositul sosului de pe foc, sfârâitul mâncării din tigaie, clinchetul metalic al oalelor mișcate de colo-colo și cuvintele estompate schimbate de Claire și bunica Waverley.

Pe dulapul jos din inox din centrul bucătăriei se aflau două boluri mari, unul plin cu levănțică, iar celălalt cu frunze de păpădie. Pe blatul de lângă perete ieșeau aburi din mai multe pâini calde. Bay stătea pe un scaun, lângă Claire, lângă blatul de lucru de lângă peretele opus și acoperea niște panseluțe cu albuș folosind o pensulă de pictură cu mâner din lemn. Apoi Claire culegea florile una câte una, le apăsa delicat într-o farfurie cu zahăr farin, după care le așeza pe o tavă pentru cuptor.

– Cum ai reușit să faci toate astea în doar două ore? spuse Sydney, nevenindu-i să creadă, când capetele lui Claire și al lui Bay se întoarseră către ea.

– Bună, rosti Claire, aruncându-i o privire precaută. Cum te simți?

– Sunt bine. Nu aveam nevoie decât de un pui de somn...

Bay sări de pe scaunul prea înalt pentru ea, alergă până la Sydney și o îmbrățișă. Purta un șorț albastru care mătura pardoseala și pe care era scris Prepare Waverley cu alb.

– O ajut pe Claire să confieze panseluțe de pus peste cupele cu cremă de vanilie. Hai să vezi! Se întoarse în fugă la scaunul pe care stătuse până atunci.

– Poate mai târziu, scumpo. Hai să ne luăm lucrurile din mașină și s-o lăsăm pe Claire să-și vadă de treabă!

– Eu și Bay am descărcat totul de ieri, spuse Claire.

Sydney se uită din nou la ceasul de la mână.

– Cum adică? Nu am dormit decât două ore.

– Ai ajuns aici ieri-dimineață. Ai dormit douăzeci și șase de ore.

Sydney simți un nod imens în gât și, împleticindu-se, se duse să se așeze la masa de bucătărie. Își lăsase fiica singură douăzeci și șase de ore? Oare Bay îi spusese lui Claire ceva despre David? Oare Claire avusese grijă de Bay? O învelise bine la culcare, sau Bay stătuse ghemuită într-un colț, speriată și singură, într-o casă care pentru ea era complet străină?

– Bay...

– M-a ajutat, o întrerupse Claire. Nu vorbește ea prea mult, dar învață repede. Ieri am gătit toată ziua, seara a făcut o baie cu spumă, după care am băgat-o în pat. De dimineață ne-am apucat din nou de treabă.

Oare Claire credea că era o mamă rea? Acesta era singurul lucru de care Sydney putea fi mândră și, iată, deja începuse să strice tot. Locul ăsta o dădea peste cap. Aici nu era niciodată sigură de propria identitate.

– Pune-ți niște cafea, o invită Claire. Evanelle zicea că o să treacă pe-aici azi, să te vadă.

– Stai puțin, mami... Uite ce pot să fac!

„Hai, adună-te!“, își impuse.

– Bine, bine, scumpo. Nu plec nicăieri. Se duse la cafetieră și își turnă o cană. Ce mai face Evanelle?

– E bine. De-abia așteaptă să te vadă. Servește-te cu niște pâine cu levănțică. Eu și Bay am mâncat din cea de acolo. Ai și niște unt cu ierburi lăngă ea.

Oare Claire își făcea griji pentru ea? Se gândise mult la sora ei în decursul anilor. De cele mai multe ori, se gândise cât de aventuroasă era ea, pe când jalnica, biata Claire nu putuse face altceva decât să rămână acasă, în provincialul Bascom. Era o cruzime, dar asta o făcea să se simtă mai bine, pentru că mereu fusese geloasă pentru cât de împăcată cu sine fusese mereu Claire. Și fusese atât de bucuroasă

să o vadă că pleca... Dar acum își făcea griji pentru ea. Îi spunea să mănânce. Sydney încercă să taie pâinea încet, dar era atât de hămesită că, până la urmă, aproape că rupse din ea. Întinse niște unt cu ierburi pe felie și închise ochii. După a treia bucată de pâine, începu să se plimbe prin bucătăria spațioasă.

– Impresionant... Nu știam că poți să faci asta. Sunt rețetele bunicii?

– Unele, da. Tarta cu pădărie și pâinea cu levănțică sunt creațiile ei.

– Când eram mică, nu m-ai lăsat niciodată să-i văd preparatele.

Claire se răsuci lângă blat și își șterse mâinile pe șorț.

– Știi ceva? Astea sunt pentru un eveniment în Hickory, mâine. Am apelat la două adolescente care mă ajută uneori, vara, dar dacă ai nevoie de ceva bani, poți să mă ajuți tu în locul lor.

Sydney îi aruncă o privire ciudată.

– Vrei să te ajut...

– În mod normal, mă descurc singură. Dar pentru evenimentele mai mari trebuie să mai angajez oameni. O să fii aici mâine?

– Bineînțeles, răspunse Sydney. Ce? Nu mă crezi?

– Cât ești aici, aș avea nevoie de ajutorul tău.

– Cred că e destul de evident că am nevoie de bani.

Claire zâmbi ușor, și Sydney își dădu seama că îi plăcea s-o vadă așa, îi plăcea legătura vagă pe care reacția ei o forma între ele.

Încurajată, îi spuse prietenoasă:

– Și... ia spune-mi, care e treaba cu Tyler ăsta?

Claire își lăsă ochii în pământ și se întoarse către blat.

– Ce e cu el?

– A venit pe aici azi?

– Nu vine mereu. Ieri a fost prima dată când a călcat aici. Mi-a adus niște mere care căzuseră în curtea lui.

– Le-ai îngropat?

– Întotdeauna îngropăm fructele care cad din măr, răspunse Claire, iar Bay o privi plină de curiozitate.

Sydney fu copleșită de un val de spaimă, dorind să amâne cât mai mult momentul în care Bay avea să înceapă să cunoască anumite lucruri. Renunțase la orice șansă ca Bay să fie considerată o fetiță normală în schimbul siguranței ei. Cum anume puteai să-i spui unei copile, chiar uneia precum Bay, asemenea lucruri?

– Deci... Tyler ăsta, reluă Sydney înainte ca Bay să poată să pună întrebări, are pe cineva?

– Nu știu.

Claire luă tava pe care fuseseră așezate panseluțele și o băgă într-un cuptor care abia dacă fusese încălzit.

– Te interesează persoana lui?

– Nu! răspunse vehement Claire, ca o fată abia ieșită din pubertate.

– Locul lui e aici, rosti Bay.

Claire își aținti privirea asupra ei.

– Bay face asta mereu, interveni Sydney. Are păreri foarte ferme legate de unde e locul lucrurilor.

– Așa se explică... Am rugat-o să îmi aducă o furculiță și s-a dus ținută la sertar. Când am întrebat-o cum de știuse că era acolo, mi-a răspuns că fusese sigură pentru că acolo îi era locul.

Claire se uită gânditoare la Bay.

– Nu, rosti Sydney. Nu e asta. Nu îi pune povara asta pe umeri.

– Dar nu... răspunse Claire, părând rănită de cuvintele surorii sale. Și nimeni nu te-a împovărat nici pe tine. În fond, ai fugit cât mai departe de noi, și nimeni n-a ridicat nici un deget să te oprească.

– Tot orașul mi-a pus povara asta! Am încercat să fiu normală, numai că nimeni nu m-a lăsat. Oalele atârinate de suportul de deasupra dulapului central începură să se legene, neliniștite, ca niște bătrâne care-și frângeau mâinile. Preț de câteva clipe, Sydney le privi cum se balansau, după care trase aer adânc în piept. Uitase cât de sensibilă putea fi casa aceasta, cum vibrau scândurile podelei când se enerva cineva, cum se deschideau ferestrele atunci când toți râdeau în același timp. Îmi pare rău... Nu vreau să ne certăm. Cu ce pot să te ajut?

– Momentan, cu nimic. Bay, poți să te duci și tu la joacă. Claire îi desfăcu șorțul și i-l dădu jos. Ai o fustă neagră și o bluză albă, să mă ajuți mâine la servit? o întrebă pe Sydney.

– Am o bluză albă, rosti aceasta.

– Pot să-ți împrumut eu o fustă. Ai mai servit la masă până acum?

– Da.

– Cu asta te-ai ocupat după ce ai plecat? Ai fost chelneriță?

Sydney o conduse pe Bay afară din bucătărie. Fuga, furtul, bărbații... Nici unul dintre aceste lucruri nu se numărase vreodată printre punctele forte ale lui Claire. Sydney nu avea de gând să îi povestească nimic despre trecutul ei. Cel puțin, nu încă. Nu era o poveste pe care să o poți spune oricui, nici măcar propriei surori, dacă nu erai convins că avea să înțeleagă.

– Da, printre altele.

Mai târziu în după-amiaza respectivă, Sydney stătea pe veranda din față în timp ce Bay făcea roata în curte. O văzu pe Evanelle apropiindu-se pe trotuar și zâmbi. Purta un trening albastru și geanta aceea de umăr pe care o cunoștea atât de bine. Lui Sydney îi plăcea să-și dea cu presupusul privind obiectele pe care le

ținea acolo. Spera că și lui Bay avea să-i placă asta. Apartenența la familia Waverley nu avea prea multe avantaje, dar relația cu Evanelle era unul dintre ele.

Bătrâna se opri să discute cu Tyler, vecinul, care ieșise în curte și se uita nedumerit la o grămadă destul de mare de iarbă tăiată. Era clar plictisit, Sydney recunoștea clar simptomele. Avea părul lunguț, evident pentru a ține sub control tendința sa naturală de a se cârlionța. Asta însemna că avea o fire creativă pe care încerca să o țină sub control și încerca să o facă petrecându-și mare parte din zi greblând cantitatea mare de iarbă tăiată dintr-o parte a curții în cealaltă.

Sydney nici nu se gândea că și-ar mai putea dori vreodată o relație cu un bărbat, după ce avusese de tras cu David, dar când se uita la Tyler avea un sentiment oarecum straniu. Nu îl dorea, iar el în mod clar era atras de sora ei, dar chiar și gândul că era un bărbat bun îi dădea un oarecare optimism. Poate nu în legătură cu viața ei, ci a altora, a altor femei. A unor femei mai norocoase decât ea.

Imediat ce Evanelle se puse din nou în mișcare, Sydney coborî treptele în grabă, să o întâmpine.

– Evanelle! rosti ea, îmbrățișând-o. Claire mi-a spus că o să vii. Ah, ce mă bucur să te văd! Ești complet neschimbată!

– Da, tot bătrână sunt.

– Tot frumoasă. Ce făceai acolo cu Tyler?

– Așa-l cheamă? Mi s-a părut că are nevoie de niște saci mari de gunoi, pentru iarbă. Norocul lui că aveam unii la mine. A fost un drăguț, zău. Uite, mi-a dat numărul lui de telefon.

Îi întinse o bucățică dintr-o pagină de caiet. Sydney se uită stânjenită la hârtiuța oferită.

– Evanelle, nu sunt... Nu vreau...

Bătrâna o mângâie ușor pe mână.

– Ei, drăguțo, nu știu ce ar trebui să faci cu el. Pur și simplu mi-am dat seama că trebuia să ți-l dau. Nu încerc să vă fac lipeala.

Sydney izbucni în râs. Ce ușurare!

– Mai am și altceva pentru tine.

Evanelle începu să cotovăiască prin geantă câteva clipe, după care îi oferî o sacoșă de cumpărături pe care stătea scris numele magazinului exclusivist din piață. Sydney își aducea aminte de el. Fetele de la școală care aveau părinți înstăriți mereu își cumpărau haine de la Maxine's. Iar ea lucra verile pentru a-și lua și ea lucruri de acolo, ca să se integreze în colectiv. Deschise sacoșa și scoase o bluză frumoasă, din mătase albastră. Era cam cu trei mărimi mai mare, dar nu mai avusese parte de mult timp de un asemenea lux, nu de când luase banii aceia de la iubitul ei, hoțul de mașini, din care își asigurase traiul un an întreg. David avea bani, dar nu fusese nicicând darnic, niciodată nu fusese genul care să îi răsplătească pe cei din jur, să aibă remușcări sau să își ceară scuze într-un fel sau altul.

Sydney se așeză pe o treaptă, duse cămașa la nas și inhală aroma minunată de luxoasă a magazinului acela. Mirosea a hârtie de calitate și a parfum englezesc.

– E atât de frumoasă...

Evanelle se lăsă și ea pe scară, lângă ea, după care începu să caute din nou prin geantă.

– Știu că e prea mare. Uite aici bonul, să o schimbi sau să o returnezi. Mergeam prin centru de dimineață, încercând să dau de niște funduri de bărbați drăguțe. Și uite așa am ajuns la Maxine's, m-am gândit la tine și am știut imediat că trebuie să îți iau asta... Cămașa asta... Fix măsura asta.

Bay se apropiase de ele și pipăia timidă materialul moale al cămășii pe care Bay o ținea în mână.

– Evanelle, aceasta e fetița mea, Bay.

Evanelle o apucă de bărbie, iar Bay începu să chicotească.

– E leit bunica voastră, când era mică. Părul negru, ochii albaștri... E o Waverley, asta-i clar.

Sydney își petrecu brațul pe după umerii lui Bay, într-un gest protector. „Nu, nu

e!“

– Tarteles cu căpsune sunt preferatele ei... Mulțumesc că i le-ai adus lui Claire.

– Mă bucur să aflu că lucrurile pe care le dau își ating scopul. O bătu ușurel pe genunchi pe Sydney. Unde e Claire?

– În bucătărie, pregătește un prânz important.

– O să o ajuți și tu?

– Da.

Ochii ageri ai bătrânei erau ațintiți asupra ei. Sydney o iubise dintotdeauna pe Evanelle. Ce copil n-ar îndrăgi o femeie în vârstă care împarte daruri în stânga și-n dreapta? Dar Claire parcă o înțelesese mai bine dintotdeauna.

– Să ții minte un lucru despre Claire: nu suportă să ceară nimic.

Bay se întoarse în curte, în goană, și reîncepu să facă roata, copleșită de laudele celor două femei. După ceva timp, Evanelle adăugă:

– Nu e deloc un lucru ușor, să ceri ajutor. Ai dat dovadă de curaj să vii aici. Sunt mândră de tine.

Sydney îi întâlni privirea și își dădu seama instantaneu că știa.

Era aproape cinci după-amiaza, vineri, când Claire, Sydney și Bay ajunseră acasă de la prânzul din Hickory de care se ocupaseră. Bay adormise în dubiță. Sydney crezuse că pe sora ei avea să o deranjeze faptul că trebuiseră să o ia pe Bay cu ele, dar aceasta nu se opusese deloc atunci când Sydney îi spusese că deocamdată nu voia să o lase cu Evanelle. Erau aici doar de trei zile. Nu voia să-lase copila singură într-un loc care era străin pentru ea. Claire îi răspunsese: „Bineînțeles că nu. O luăm cu noi“. Pur și simplu.

Bay se simțise bine. Bătrânicilor din Asociația Botaniștilor Amatori le plăcuse la nebunie să o aibă acolo și, ori de câte ori Claire și Sydney adunaseră farfuriile sau paharele de pe masă, Bay le pregătise totul, eliberând suprafața de lucru sau

aranjând lucrurile în lăzile frigorifice exact așa cum o făcea Claire, știind instinctiv unde era locul tuturor obiectelor.

Sydney o duse pe fetiță la etaj și o așeză pe pat, după care porni unul dintre ventilatoarele de cameră pe care Claire le adusese din pod pentru că deja venise vara, iar aerul devenea încărcat de fierbințeală. Se schimbă în pantaloni scurți și cu un tricou simplu, gândindu-se că și Claire avea să facă același lucru înainte de a descărca toate lucrurile din dubiță.

Și totuși, când Sydney se întoarse la parter, descoperi că sora ei terminase, în scurtul timp cât lipsise ea, de adus totul în casă, iar acum încărcă mașina de spălat vase și umplea carafele cu apă caldă și bicarbonat de sodiu, pentru a le lăsa la înmuiat. Era îmbrăcată în continuare cu fusta și bluza de la eveniment, peste care avea șorțul albastru.

– Aveam de gând să te ajut, rosti Sydney.

Claire păru surprinsă să o vadă acolo.

– Mă descurc. Când angajez ajutoare, e doar pentru servire. Poți să te relaxezi. Nu am știut dacă ai prefera un cec sau bani gheață, așa că am optat pentru bani gheață. Am pus plicul acolo.

Arătă către masa din bucătărie.

Sydney rămase înmărmurită o clipă. Nu înțelegea. Nu fusese o zi bună? Nu colaboraseră bine? Doamnele din Asociație fuseseră încântate de preparatele lui Claire și o complimentaseră și pe Sydney pentru priceperea ei la servit. Inițial, aceasta fusese emoționată. Pe vremea când era chelneriță, fura adesea de la clienții ei, nemaidându-le restul când venea vorba de achitarea notei de plată. Zâmbea, flirta și încerca să aplaneze situația dacă vreunul îi atrăgea atenția. Și o ajuta foarte mult faptul că, de obicei, se culca cu șeful localului, așa că acesta era mereu de partea ei dacă plângerea ajungea până la el. Era o escroacă de prima mână. Își făcuse griji că, servind din nou la masă, avea să fie invadată de amintiri din acea perioadă a vieții ei, că urma să-și dorească să trăiască din nou așa. Dar nu fusese așa. Îi plăcuse să muncească din greu și cinstit. O ducea cu gândul mai degrabă la ceea ce fusese probabil cea mai frumoasă perioadă a vieții ei, când locuise în Boise și lucrase la salonul de frumusețe. Își aducea aminte de durerile de picioare și de cârceii din palme, de părul tuns care îi ajungea pe sub haine, provocându-i mâncărimi și înțepături. Dar îi plăcuse totul la nebunie.

Dar acum Claire îi spunea că nu mai avea nevoie de ajutorul ei. Sydney rămase proțăpită locului, în timp ce sora ei își continua activitatea. Oare ce trebuia să facă mai departe? Ar fi înnebunit dacă nu putea să facă altceva decât să o ajute din când în când pe Claire. Aceasta n-o lăsa nici măcar să dea o mână de ajutor la gospodărie.

– Nu pot să te ajut cu nimic?

– Mă descurc. Am o adevărată rutină.

Fără alt cuvânt, Sydney luă plicul și ieși pe ușa din spate. Se duse la automobilul ei Subaru și se rezemă de el, numărând banii din plic. Claire dăduse dovadă de generozitate. Sydney putea să iasă în oraș și să facă ceva cu suma aceasta. Probabil că sora ei se aștepta ca ea să facă exact asta. Să-și umple rezervorul mașinii, să meargă în vizită la cineva...

Dar nu avea plăcuța de înmatriculare și risca să fie oprită de poliție.

Și, în mod clar, nu-și dorea să revadă pe nimeni de aici.

Îndoind plicul, îl puse în buzunarul din spate al pantalonilor ei scurți, care nu erau altceva decât o pereche de jeanși tăiați. Nu voia să se întoarcă în casă, să o vadă pe Claire robotind, așa că porni de-a lungul aleii, lovind pietricelele cu vârful pantofului, pe care probabil că sora ei avea să le netezească mai târziu cu o greblă, asigurându-se că totul era într-o ordine desăvârșită.

Ajunse în fața casei și aruncă o privire către casa lui Tyler. Jeepul acestuia era parcat pe stradă. Mânată de un impuls, traversă curtea și urcă treptele verandei lui. Bătu la ușă și se puse pe așteptat, îndesându-și mâinile mai adânc în buzunarele pantalonilor cu fiecare clipă care trecea. Poate că dormea... Ceea ce ar fi însemnat că trebuia să se întoarcă acasă.

Dar apoi auzi zgomot de pași și schiță un zâmbet, scoțându-și mâinile din buzunare chiar când bărbatul deschise ușa. Purta niște jeanși plini de picături de vopsea cu un tricou simplu și avea un aer dezordonat și uituc, ca și cum s-ar fi întrebat întruna cum de trecuse timpul atât de repede.

– Bună, spuse ea, după ce Tyler se holbă la ea câteva momente, dezorientat. Sunt Sydney Waverley, de alături.

În sfârșit, Tyler zâmbi.

– A, da... Îmi aduc aminte.

– M-am gândit c-ar fi bine să vin să te salut. Ochii lui alunecară pe după ea, apoi într-o parte. Într-un final, scoase capul pe ușă și privi în direcția reședinței Waverley. Sydney știa exact ce făcea și se întrebă ce făcuse oare sora ei să-l înnebunească în așa hal pe bărbatul acesta. Poate că avea o slăbiciune pentru femeile obsedate de control. Claire n-a venit cu mine.

Pe chipul lui apăru o umbră de dezamăgire.

– Îmi cer scuze, rosti el, făcând un pas înapoi. Te rog, poftește înăuntru!

Sydney mai intrase în casa aceasta de câteva ori, în copilărie, când acolo locuia bătrâna doamnă Sanderson. Suferise multe modificări. Era mai luminoasă și înăuntru mirosea mult mai bine. Bătrânei doamnă Sanderson îi plăceau foarte mult pisicile. Acum, în camera de zi erau o canapea roșie frumoasă și niște scaune confortabile, dar erau amplasate ciudat, ca și cum ar fi fost lăsate exact acolo unde le așezaseră cei care le descărcaseră din camionul cu mobilă. De pereți erau sprijinite rânduri-rânduri de pânze neînramate și peste tot se vedeau nenumărate cutii de carton.

– Nu mi-am dat seama că abia te-ai mutat aici.

Tyler își trecu o mână prin păr.

– Ei, acum vreo lună... Am tot vrut să despachetez. Acum pictam în bucătărie. Cât e ceasul?

– Un pic trecut de cinci după-amiaza. Ce culoare îți faci bucătăria?

Tyler dădu negativ din cap și izbucni în râs.

– Nu, nu! Nu era o exprimare prețioasă, chiar pictam în bucătărie. Acolo mi-am pus șevaletul.

– A, deci ești pictor de-adevăratelea.

– Da, predau la Orion. Luă niște ziare de pe un scaun și le puse pe podea. Te rog,

ia loc!

– De când locuiești în Bascom? îl întreabă Sydney, ducându-se la scaunul eliberat.

– Cam de un an. Tyler aruncă o privire în jur, căutând un alt loc unde să se poată așeza și trecându-și din nou mâna prin păr, dându-și-l de pe frunte.

– Știi... aș putea să-ți scurtez un pic părul, dacă vrei.

Bărbatul o privi din nou cu acel aer necăjit.

– Tot uit să mă duc să mă tund. Chiar ai putea?

– Ai de-a face cu o absolventă strălucită a școlii de cosmetică.

– Bine... sigur... mulțumesc! Dădu deoparte o cutie de pe canapea și se așeză pe locul eliberat. Îmi pare bine că ai venit. Nu prea îmi cunosc vecinii încă. Ei, cu excepția doamnei Kranowski, poate, care pare să-și petreacă jumătate din timp alergându-și câinele, pe Edward, prin cartier.

– A, îmi aduc aminte de doamna Kranowski... Câți ani are acum, vreo sută?

– Dar dă dovadă de o agilitate surprinzătoare.

Sydney izbucni în râs și se felicita mental. Fusese o idee bună să vină aici.

– O să vin mâine cu trusa și îți scurtez părul cât ai zice pește. Te superi dacă o aduc și pe fetița mea cu mine?

– Nicidecum.

Sydney îl cercetă câteva clipe.

– Așadar, îți place sora mea...

Îl luase prin surprindere, dar se părea că lui Tyler nici nu-i trecu prin minte să nu răspundă.

– Nu o iei deloc pe ocolite, nu? Nu o cunosc prea bine pe sora ta, dar... da, îmi place. Mă fascinează. Zâmbi și se aplecă un pic în față, proptindu-și coatele pe genunchi, cu un aer deschis și entuziast. Atitudinea sa era contagioasă, ca un

căscat. O făcu pe Sydney să îi răspundă tot cu un zâmbet. Am visat-o... Un vis cum n-am mai avut până acum. Avea părul scurt și purta o bentiță... Se opri și se lăsă pe spătarul canapelei. O să mă opresc, totuși, înainte să mă fac de râs și mai mult.

Nu era nimic de râs în ce spunea. Vorbele sale erau drăguțe, atât de drăguțe că o făcură pe Sydney să fie un pic invidioasă pe Claire.

– Și fiicei mele îi place mult de ea.

– Nu pari prea încântată de asta.

– Nu, n-am vrut să iasă așa. Sydney scoase un oftat. Doar că... nu m-am așteptat să fie așa. Eu și Claire ne certam foarte mult când eram mici. Cred că amândouă am fost foarte încântate când eu am plecat de-aici. Nu mă plăcea prea tare. Nu am crezut că o să o placă nici pe Bay.

– Cât timp ai lipsit?

– Zece ani. N-am crezut că o să mă mai întorc vreodată. Dădu din cap, ca și cum ar fi încercat să-și gonească anumite gânduri. Te deranjează că am venit aici? O simpatizezi pe soră-mea, nu pe mine, așa că nu-i cazul să te simți obligat să fii amabil. Pur și simplu simt nevoia să plec de acasă uneori. Vrei să comandăm pizza? Fac eu cinste!

– Sună bine. Nu am mâncat nimic azi. Tyler o privi gânditor. Poți să vii oricând vrei, dar zece ani e o perioadă lungă. Nu ai prieteni vechi pe care vrei să-i revezi?

Prieteni vechi... Sydney aproape că izbucni în râs. Trădători cu două fețe, lipsiți de voință și coloană vertebrală, da. Prieteni vechi, nu.

– Nu. Vine la pachet cu ideea aia că nu aveam să mă mai întorc vreodată.

– Ai rupt orice legătură? întrebă Tyler, perspicace. Nu era nicidecum atât de aerian pe cât îl recomanda stilul său de viață.

– Da, ceva de genul ăsta.

capitolul 4

În seara aceea, în cealaltă parte a orașului, Emma Clark nici nu bănuia că lumea ei avea să fie întoarsă cu susul în jos și se pregătea pentru balul de caritate. De fapt, chiar de-abia aștepta această petrecere, pentru că mereu era în centrul atenției la evenimentele de genul acesta.

Femeile din familia Clark tânjeau mereu să fie în centrul atenției. Și le plăcea în mod deosebit atenția sexului tare. Iar aceasta nu era greu de obținut, având în vedere legendarele lor abilități sexuale. Întotdeauna făceau căsătorii strălucite.

Soțul Emmei Clark, Hunter John Matteson, era cea mai bună partidă din oraș, și toată lumea știa asta. Era sociabil, chipeș, avea un corp athletic și era moștenitorul afacerii cu materiale de construcții a familiei sale. Mama Emmei, o femeie foarte vicleană, aranjase lucrurile în așa fel încât Emma să fie mereu în apropierea lui încă de când cei doi abia începuseră să meargă. Familiile lor socializau frecvent și se învăteau prin aceleași cercuri, așa că nu fusese greu să strecoare anumite aluzii și să îi îmboldească discret unul către celălalt. Cele două familii chiar petrecuseră o lună împreună în Cape May, în vara în care Emma și Hunter John aveau zece ani. „Ia uitați ce bine le stă împreună“, remarcase mama ei ori de câte ori avusese ocazia.

Singura problemă era că, în ciuda mașinațiunilor mamei ei, în ciuda frumuseții și a statutului social al Emmei, în ciuda faptului că îi uimise pe mulți sub tribunele terenului de sport încă de la cincisprezece ani și că orice bărbat în toate mințile ar fi dorit-o înnebunit, pe toată perioada liceului Hunter John fusese îndrăgostit până peste cap de Sydney Waverley.

A, știa că n-ar fi trebuit să aibă nimic de-a face cu ea. Cei din cercul lui nu prea aveau legătură cu familia Waverley. Dar toți prietenii lui știau ce simțea pentru ea. Era evident în modul în care o privea, în răbufnirile disperate, adolescente, pe care le avea uneori, ca și cum viața fără dragoste nu ar fi avut nici un sens.

Când împlinise șaisprezece ani, în primul și singurul său act de rebeliune, Hunter

John o invitase în sfârșit în oraș pe Sydney. Spre surprinderea tuturor, părinții săi îl lăsară să o facă. „Lasă-l pe băiat să se distreze“, insistase tatăl lui. „E frumușică și nu pare să aibă ciudățeniile familiei Waverley, așa că e inofensivă. Băiatul meu știe ce se așteaptă toți de la el când o să termine școala. Și eu mi-am făcut de cap înainte de momentul în care știam că trebuie să mă așez la casa mea.“

Pentru Emma, doar o singură zi din toată viața ei fusese mai neagră decât aceea.

În următorii doi ani, anturajul lui Hunter John de la școală fusese nevoit să o accepte pe Sydney, pentru că ea și el deveniseră inseparabili. Mama Emmei îi spusese să-și țină gura și să-și țină dușmanii aproape, așa că, deși fusese o adevărată tortură pentru ea, Emma se împrietenise cu Sydney. O invitase adesea să doarmă la ea. Casa ei avea o mulțime de camere, dar Emma îi spusese mereu lui Sydney că trebuia să doarmă pe podea. Pe aceasta nu o deranjase, pentru că nu îi plăcea deloc viața ei în reședința Waverley, așa că orice era mai bine decât să stea acolo. Și totuși, de cele mai multe ori, Emma ajunsese să stea și ea pe podea cu Sydney, stând la discuții sau făcându-și temele. Sydney era o Waverley, dar era isteță, amuzantă și avea un gust impecabil în materie de coafuri. Emma nu avea să uite niciodată când o lăsase să îi aranjeze părul și că totul îi mersese bine în ziua aceea, ca și cum ar fi fost sub efectul unei magii. Chiar Hunter John făcuse o remarcă despre cât de bine arăta. Emma nu reușise să refacă aceeași coafură. Adevărul era că fusese o perioadă în care Emma chiar o plăcuse pe Sydney.

Dar, într-o seară, pe când stăteau în sacii lor de dormit, pe podea, Sydney îi mărturisise că ea și Hunter John aveau să o facă pentru prima oară. Pe Emma aproape că o podidiseră lacrimile. Fusese mai mult decât putea suporta. Petrecuse ani la rând privindu-l pe băiatul despre care știa că ar fi trebuit să îl iubească iubind-o pe alta. Apoi fusese împinsă de la spate să se împrietenească cu fata care îi sucise mințile și îl făcuse ca nici să nu se uite la ea. Iar acum Sydney avea de gând să se culce cu el? Era singurul lucru la care Emma știa că se pricepea mai bine decât oricine, iar Sydney avea să fie prima pentru el. Avusese nevoie și de ultimul dram de putere să aștepte până ce Sydney adormise pentru a se duce repede la mama ei, să îi spună tot.

Își amintea cum mama ei o luase în brațe, cum îi mângâiase părul... Ariel era în pat, băgată în așternuturile ei de mătase. Camera ei mirosea mereu a lumânări parfumate, iar bucățile de cristal ale candelabrului proiectau fascicule de lumină

prin toată încăperea. Mama ei era un adevărat model pentru Emma, un vis în carne și oase.

– Hai, Emma, spusese Ariel cu detașare, faci asta și o faci bine de peste un an. Toate femeile din familia Clark sunt bune în pat. De ce crezi că facem căsătorii atât de reușite? Nu-ți mai face griji. Ei, Hunter John e al ei acum... Nu contează, tu o să-l ai pentru tot restul vieții. E doar o chestiune de timp. Tu o să fii mereu mai bună și e bine când bărbații au un reper, să poată face comparații. Asta nu înseamnă, însă, că nu poți să răspândești ceva informații false. Oricât ar fi de incredibil, multe femei se tem de prima oară când fac sex.

Asta o făcuse pe Emma să izbucnească în râs. Femeile din familia Clark nu se temeau niciodată de sex.

Mama ei o sărutase pe frunte cu buze răcoroase și catifelate. Apoi se întinsese înapoi în pat și îi spusese:

– Acum hai, du-te la culcare! Tatăl tău o să vină acasă în curând.

A doua zi, Emma îi spusese lui Sydney o mulțime de lucruri neadevărate și înspăimântătoare, o prevenise că avea să o doară foarte tare și o învățase tot felul de metode complet greșite. Nu o presase să îi dea detalii după ce se întâmplase totul, dar expresia de pe chipul lui Hunter John după primul contact intim cu Sydney îi spusese tot ce voia să știe.

Sydney plecase din oraș după ce Hunter John se despărțise de ea, chiar la ceremonia de absolvire. Fusese distrusă să descopere că școala fusese doar un univers paralel, că ea și Hunter nu puteau fi împreună în viața reală, că prietenii pe care și-i făcuse nu puteau să continue să-i fie prieteni și după absolvire. Trebuiau să pătrundă în lumea bună a Bascomului, să facă lucrurile pe care părinții lor le așteptau din partea lor, să devină reprezentanți demni ai numelor familiilor lor. Iar Sydney era, la urma urmelor, doar o Waverley. Fusese incredibil de afectată și de furioasă. Nimeni nu își dăduse seama că ea nu știuse regulile. Ea chiar fusese îndrăgostită de Hunter John și crezuse că povestea lor de dragoste avea să reziste pentru totdeauna.

Emmei i-ar fi părut rău pentru ea dacă nu ar fi fost evident că Hunter John suferea la fel de mult. În vara următoare, fusese nevoie de mult efort pentru a-l face să-și revină. Chiar și după ce făcuseră sex și fusese uimit de priceperea ea, tot mai vorbea despre cum ar fi vrut să abandoneze colegiul, ba uneori zicea

chiar că Sydney făcuse bine că plecase. În fond, nici el nu avea nevoie de orașul acesta.

Așa că Emma făcuse singurul lucru pe care crezuse că-l putea face.

Renunțase să mai ia anticoncepționale fără să-i spună și lui Hunter John și rămăsese însărcinată.

Hunter John rămăsese acasă și se căsătorise cu ea, fără să se plângă vreodată. Ba chiar hotărâseră, împreună de data aceasta, să mai facă un copil, câțiva ani mai târziu. El lucra în compania tatălui său, după care preluase conducerea fabricilor de materiale de construcții, atunci când tatăl lui se retrăsese din activitate. Când părinții săi se mutaseră în Florida, Emma și Hunter John se mutaseră în reședința familiei. Totul părea perfect, dar Emma nu fusese niciodată sigură ce era cu adevărat în inima lui Hunter John, iar asta o deranjase dintotdeauna.

Ceea ce ne aduce la cea mai neagră zi din viața Emmei Clark.

În seara aceea de vineri, Emma tot nu-și dăduse seama că avea să se întâmple ceva important, chiar dacă toate semnele erau prezente. Părul nu voia și pace să i se onduleze. Apoi îi apărură un coș chiar pe bărbie. După aceea, pe rochia albă pe care plănuise să o poarte la balul în alb și negru pentru strângerea de fonduri în favoarea spitalului apăruse o pată absolut inexplicabilă, pe care menajera ei nu reuși să o scoată, așa că Emma fu nevoită să se orienteze la o rochie neagră. Era o ținută superbă, toate hainele ei erau așa, dar nu era ce voia ea, ce plănuise să poarte, așa că nu se simțea deloc bine în ea.

Când ea și Hunter John ajunseră la bal, totul părea a fi în regulă. Ba chiar perfect. Balul spitalului se ținea mereu la conacul Harold, o reședință din perioada Războiului Civil aflată în patrimoniul național, cel mai șic loc pentru evenimente sociale. Fusese acolo de nenumărate ori. Era un decor minunat, ca de basm, ca și cum ar fi pătruns în altă epocă. Bărbații purtau costume atât de apretate încât nu se puteau apleca, iar doamnele parcă pluteau la orice mișcare. Femeile din familia Clark se simțeau ca peștele în apă la asemenea evenimente, iar Emma deveni rapid centrul atenției, ca întotdeauna. Dar parcă se simțea diferit, ca și cum oamenii vorbeau despre ea și voiau să îi fie aproape din niște motive total nepotrivite.

Hunter John nu remarcă nimic, dar el nu percepea niciodată aceste nuanțe subtile, așa că Emma o căută imediat pe mama ei. Aceasta avea să-i spună că

arăta superb și că totul era în regulă. Hunter John o sărută pe obraz, după care se duse glonț la bar, unde erau adunați prietenii săi. La asemenea evenimente, bărbații tineri erau ca particulele de praf, se adunau prin colțuri, încercând să se îndepărteze cât mai mult de unduirea poalelor rochiilor și de râsetele doamnelor.

Pornită în căutarea mamei ei, dădu nas în nas cu Eliza Beaufort. În liceu, Eliza fusese una dintre cele mai bune prietene ale ei. „Ai grijă să ți-i faci prieteni pe cei din familia Beaufort“, îi spusese mereu mama ei, „și așa o să știi mereu ce vorbește lumea despre tine“.

– O, Doamne, abia așteptam să vii, îi spuse Eliza. Avea rujul întins și strâmb, semn că tot vorbise în colțul gurii toată seara. Vreau să-mi spui exact cum ai aflat.

Emma schiță un zâmbet ușor, distrasă.

– Ce să aflu? întrebă, privind peste umărul Elizei.

– Adică nu știi?

– Ce să știu?

– Sydney Waverley s-a întors în oraș.

Aproape că șuierase aceste cuvinte, ca și cum ar fi proferat un blestem.

Ochii Emmei se întoarseră iute, pentru a-i întâlni pe ai Elizei, dar expresia îi rămase absolut neschimbată. De-aia se purta toată lumea atât de ciudat în seara asta? Pentru că Sydney se întorsese și de-abia așteptau toți ca Emma să ajungă, ca să-i vadă reacția? Asta o tulbura din multe motive, dintre care cel mai important era că ceilalți chiar credeau că avea să reacționeze cumva, ca și cum ar fi crezut că era insuficient de versată în subtilitățile societății mondene.

– S-a întors miercuri și stă la soră-sa, continuă Eliza. Ba chiar a ajutat-o cu un contract în Hickory, în după-amiaza asta. Chiar nu știai?

– Nu. Așa deci, s-a întors. Și ce dacă?

Eliza ridică din sprâncene.

– Nu am crezut că o să primești atât de bine vestea.

– Oricum n-a însemnat niciodată mare lucru pentru noi. Iar Hunter John e foarte fericit. Nu-mi fac deloc griji. Trebuie să dau de mama. Luăm prânzul împreună săptămâna viitoare, da? Pupici!

Într-un final, o găsi pe mama ei așezată la una dintre mese, sorbind șampanie și discutând cu persoanele care veneau să o salute. Ariel era elegantă, avea un aer regal, și părea cu zece ani mai tânără decât în realitate. Ca și Emma, era blondă, cu un piept generos. Conducea o decapotabilă, purta diamante cu jeanși și nu rata nici un meci de fotbal al echipei liceului. Era atât de tipic sudistă, încât lacrimile parcă îi izvorau direct din Mississippi și mirosea mereu a flori de bumbac și a piersici.

Văzând-o apropiindu-se, mama ei își ridică privirea, iar Emma își dădu seama imediat că știa. Nu doar că știa, dar nu era deloc încântată. „Nu, nu, nu“, își zise Emma în sinea ei. „Nu este nici o problemă. Nu transforma asta într-o problemă, mami.“ Ariel se ridică în picioare și plecă de lângă tatăl Emmei aruncându-i un zâmbet provocator care sigur îl făcea să aștepta nerăbdător întoarcerea ei.

– Hai să ne plimbăm puțin pe terasă, rosti Ariel, apucând-o de braț și ghidând-o cu fermitate afară. Zâmbiră când trecură pe lângă diferite grupuri de oameni care ieșiseră să fumeze, pentru că zâmbetele arătau clar că totul era în regulă. Odată ce ajunseră în colțul cel mai îndepărtat al terasei, Ariel spuse: Ai auzit, evident, despre Sydney Waverley. Nu-ți face griji! Totul o să fie bine.

– Dar nu-mi fac griji, mami.

Ariel nu o luă în seamă.

– Uite ce vreau să faci: În primul rând, poartă-te deosebit de frumos cu Hunter John. Fă-l să fie mai atent la tine. Weekendul următor o să organizez o petrecere la noi, în onoarea ta. Invită-ți toți prietenii apropiați. Toată lumea o să vadă cât de minunată ești, cât de deosebită. Hunter John o să vadă că toți te invidiază. Luni mergem la cumpărături, să-ți găsim o rochie. Cel mai bine îți stă în roșu, Hunter John te adoră în roșu. Apropo de rochii, de ce te-ai îmbrăcat în negru? Îți stă mult mai bine în alb.

– Mami, nu-mi fac griji că s-a întors Sydney.

Ariel îi cuprinse fața în palme.

– Ah, dulceață, ar trebui să-ți faci griji. Primele iubiri sunt mereu puternice. Dar, dacă îi tot aduci aminte soțului tău de ce te-a ales pe tine, n-o să ai nici o problemă.

Mai târziu în seara respectivă, Emma de-abia aștepta să se bage în pat cu Hunter John, cuprinsă de o frenezie care, se asigură în mai multe rânduri, nu avea nici o legătură cu întoarcerea lui Sydney. Odată ce ajunseră acasă, verifică rapid că băieții lor dormeau în camerele lor, după care îi ură, distrasă, noapte bună bonei. Începu să se dezbrace de îndată ce intră în dormitorul matrimonial și rămase goală, cu excepția pantofilor cu toc și a colierului de perle pe care Hunter John i-l dăruise anul trecut, când împlinise douăzeci și șapte de ani.

„Hunter John intră și el câteva minute mai târziu, înarmat cu un sendviș și o bere. „Mâncarea de petrecere“, cum îi spunea el, îl făcea mereu să ajungă acasă flămând. Făcea așa ori de câte ori se întorceau acasă de la un eveniment, și deși Emmei nu-i prea plăcea acest obicei, nu merita să se certe pentru asta. În fond, venea în dormitor să fie cu ea în timp ce mânca, în loc să stea singur în bucătărie.

Nu păru surprins să o vadă goală. Emma se întrebă când se întâmplase asta, când ajunsese să se aștepte să o găsească așa, în loc să și-o dorească. Dar zâmbi când ea păși țănoș către el și îi luă farfuria și sticla din mână. Le puse pe masa de lângă ușă și îl trase către pat, dându-i jos sacoul și cămașa din mers.

Bărbatul râse și o lăsă să îl împingă pe saltea.

– Hmm, ce-a stârnit asta? o întrebă în timp ce ea îi desfăcea fermoarul pantalonilor.

Emma se poziționează peste el, privindu-i chipul. Se opri o clipă, nedorind să-i stârnească o anumită anticipare. Dar el se aștepta ca ea să dea dovadă de o asemenea măiestrie, astfel că presupuse că această pauză era pentru propria plăcere, ceea ce îl ațâță și mai tare. Palmele lui încercară să îi tragă ușor șoldurile peste el și începu să se miște sub ea, dar Emma rămase nemișcată.

Emmei îi plăcea sexul și știa că avea un talent, o îndemânare deosebită în pat.

Dar oare mama ei avea dreptate? Asta era tot ce avea? Dacă n-ar fi avut acest talent, ar mai fi fost aici? Trebuia să își facă griji că Sydney se întorsese?

– Hunter John, îi spuse în șoaptă, aplecându-se pentru a-l săruta, mă iubești?

Râsul lui se transformă într-un geamăt gros, incitat de ceea ce el credea că era preludiul.

– Mmm... bine, ce-ai făcut?

– Poftim?

– Ți-ai cumpărat ceva? Întrebă el, indulgent. Ceva scump? Despre asta e vorba aici?

Presupunea că ce se întâmpla între ei era pentru că Emma voia ceva de la el. Și, până la urmă, chiar așa era. Întotdeauna era vorba de asta. Întotdeauna obținea ce voia de la el așa. Orice, cu excepția unui singur lucru. Remarcase că Hunter John nu îi răspunsese la întrebare. Nu îi spusese că o iubește.

Dar o iubise pe Sydney, ceea ce însemna că trebuia să procedeze așa cum îi spusese mama ei. Să se străduiască mai mult să păstreze tot ce avea.

– Vreau să-mi cumpăr o rochie roșie, rosti ea, simțindu-se ca o pasăre prinsă în laț – durere, spaimă, furie. O rochie roșie și frumoasă.

– De-abia aștept să te văd îmbrăcată cu ea.

– O să mă vezi... Și apoi fără ea.

– Da, îmi place să aud asta.

Luni după-amiază, Claire stătea la biroul ei din cămară. Închise telefonul, dar mâna îi rămase pe receptor.

Când știi că nu e în regulă ceva, dar nu-ți poți da seama exact ce, aerul din jurul tău își schimbă consistența. Claire simțea asta. Plasticul receptorului era prea cald. Pereții erau acoperiți cu o peliculă fină de umezeală. Dacă s-ar fi dus în

grădină, știa că ar fi găsit rochița-rândunicii înflorită în plină zi.

– Claire?

Se întoarce și dădu cu ochii de Sydney, care stătea în cadrul ușii magaziei.

– A, salut, rosti Claire. Când v-ați întors?

Sydney și Bay fuseseră din nou în vizită la Tyler, pentru a patra zi la rând.

– Acum câteva minute. Care e problema?

– Nu știu. Claire își dezlipi palma de receptorul cald. Tocmai am primit un telefon să mă ocup de mâncarea pentru o petrecere la reședința domnului și doamnei Matteson, în weekendul ăsta.

Sydney își petrecu brațele peste piept. După care și le lăsă brusc pe lângă corp. Ezită o clipă înainte de a întreba:

– Soții Matteson care locuiesc în casa aia mare, în stil Tudor, pe Willow Springs Road?

– Da.

– Te-au sunat cam din scurt, remarcă Sydney precaută, curioasă.

– Da. Și a zis că o să-mi plătească dublu față de tariful normal tocmai pentru că e din scurt, dar numai dacă am suficiente ajutoare la servit.

– Întotdeauna mi-a plăcut doamna Matteson, rosti Sydney, cu o anumită scânteie însuflețindu-i cuvintele, ca o răbufnire de electricitate. Ceva care semăna cu speranța încerca să se manifeste. O să accepți contractul? Te ajut eu.

– Ești sigură? întrebă Claire, pentru că tot i se părea că nu era bine.

Sydney avusese o relație cu Hunter John și fusese prietenă cu Emma. Dacă ar fi vrut să îi revadă, s-ar fi dus să îi vadă până acum, în loc să-și petreacă tot timpul închisă în casă sau ascunzându-se la Tyler.

– Bineînțeles că sunt sigură.

Claire ridică din umeri. Probabil că interpreta exagerat totul.

– Bine, atunci. Mulțumesc.

Claire zâmbi și îi întoarse spatele.

– Pentru nimic.

Claire o urmă în bucătărie. Erau anumite lucruri care nu se schimbaseră în ceea ce o privea pe Sydney, cum ar fi părul ei șaten-deschis care era un pic ondulat, suficient cât să-l facă să semene cu niște valuri de glazură de caramel pe un tort. Și pielea ei frumoasă, ușor bronzată. Și pistrii pe care îi avea pe nas. Slăbise, dar tot avea o siluetă superbă, minionă și delicată, ceea ce o făcuse mereu pe Claire, care era cu zece centimetri mai înaltă, să se simtă greoaie și neîndemânatică.

Astea erau aspectele familiare.

Restul ființei lui Sydney era un mister. Se întorsese de aproape o săptămână, iar Claire încă nu reușise să-și dea seama cum stăteau lucrurile cu ea. Era o mamă fantastică, asta era clar. Lorelei nu fusese cine știe ce model matern și bunica lor se străduise, dar nici una nu se putea compara cu Sydney. Era iubitoare și atentă, știa mereu unde era Bay, dar o lăsa în același timp să aibă spațiul ei, o lăsa să viseze și să se joace. Era emoționant să vadă că surioara ei mai mică era o mamă atât de bună. De unde învățase asta?

Și unde fusese în tot timpul ăsta? Era sperioasă și niciodată nu fusese așa. Chiar seara trecută, când Claire nu putuse să doarmă și ieșise în grădină, se trezise încuiată pe afară pentru că Sydney se trezea de câteva ori în fiecare noapte pentru a se asigura că toate ușile de la parter erau încuiate bine. De ce anume fugea? Nu avea rost să o ia la întrebări, Sydney schimba pur și simplu subiectul când era întrebată pe unde fusese în ultimii zece ani. Plecase și se dusese la New York. Asta era tot ce știa Claire. Ce se întâmplase după aceea era total neclar. Iar Bay nu îi submina secretele. Din ce spunea ea, se născuse într-un autocar Greyhound, iar ea și mama ei nu se stabiliseră efectiv nicăieri. A, nu, locuiseră peste tot.

Claire o privi pe sora ei apropiindu-se de oala cu supă care fierbea pe plită.

– A, am uitat pentru ce venisem. Voiam să îți spun că l-am invitat la Tyler aici, la

cină, rosti Sydney, inhalând aroma supei de pui cu mușetel.

Claire făcu ochii mari.

– Ce-ai făcut?

– L-am invitat pe Tyler la cină, la noi. Nu e nici o problemă, nu-i așa?

Claire nu îi răspunse, doar porni glonț către cutia de pâine, evitând să-i întâlnească privirea. Scoase o pâine de grâu și începu să o felieze, pentru sendvișuri.

– Ei, hai, Claire, spuse Sydney, izbucnind în râs, dă-i și lui o șansă. E numai piele și os... Are peste tot prin casă bilețele ca să-și amintească să mănânce. Mi-a zis că uită. Ieri mi-a arătat o parte din tablourile lui și sunt fenomenale. Dar, mă jur pe tot ce-am mai sfânt, dacă mă mai întreabă ceva despre tine, o să-l sfătuiesc să se ducă la psiholog. E un băiat bun. Dacă nu-ți place, spune-i, ca să nu mai tânjească după tine și așa o să am eu o șansă cu el.

Claire își ridică imediat privirea.

– De-aia stai atât de mult pe la el? Îți place Tyler?

– Nu. Dar ție de ce nu-ți place? Claire fu salvată de la a da un răspuns de o bătaie în ușa din față. Pe tine te caută, rosti Sydney.

– E musafirul tău.

Sydney zâmbi și porni către ușă.

Claire puse cuțitul de pâine pe masă și ciuli urechile, să distingă vocea lui Tyler.

– Mulțumesc de invitație, îl auzi spunând. Ce casă frumoasă!

– Vrei să-ți fac un mic tur? îl întreabă Sydney, ceea ce pe Claire o umplu de neliniște.

Nu voia ca sora ei să-i arate casa. Nu voia ca Tyler să îi cunoască secretele.

– Da, bineînțeles.

Claire închise ochii pentru o clipă. „Gândește, gândește, gândește!“ Ce l-ar fi putut face pe Tyler să o uite, să îl facă mai puțin interesat de ea? Ce fel de mâncare ar putea să-i deturneze atenția? Nu avea timpul necesar să pregătească vreun preparat anume.

Chiar nu-i trebuia așa ceva. Conviețuirea cu Sydney și Bay, efortul de a le integra în rutina ei zilnică o solicita la maximum. Și făcea asta știind bine că aveau să plece, totuși. Sydney detestase tot ce era legat de casa și de orașul acestea. Chiar și acum, încerca să o protejeze pe Bay de orice lucru straniu, evitând să îi spună ce însemna în Bascom să faci parte din familia Waverley. Era suficient un comentariu, un gest care trăda o atitudine condescendentă, iar Sydney avea să dispară din nou, ca o pală de fum.

Dar, în mod clar, Tyler reprezenta un aspect al vieții ei pe care ar fi trebuit să-l țină sub control. Trebuia să încerce să îl descurajeze prin orice mijloace. Cu îndârjire, fără să mai țină cont de politețe, dacă era nevoie. Pur și simplu, în viața ei nu era loc pentru el. Și așa primea prea multe persoane în universul propriu.

Bay intră în bucătărie valvârtej, înaintea lui Sydney și a lui Tyler. O îmbrățișă pe Claire ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să o ia în brațe fără nici un motiv anume, iar mătușa ei o strânse bine preț de câteva clipe. Bay se desprinse din îmbrățișare, după care se duse în goană la masa de bucătărie și se așază.

Sydney intră și ea, urmată de vecinul lor. Claire observă imediat că Tyler își tunsese părul. Îi stătea bine, îl făcea să pară mai concentrat. Iar asta, hotărî ea când ochii lui se ațintiră asupra ei, nu era deloc un lucru bun. „Nu poți să pierzi ceva ce nu e al tău“, își spuse și își îndreptă privirea în altă direcție.

– Cred că a fost minunat să copilăriți în casa asta, remarcă Tyler.

– A, da, a fost interesant, spuse Sydney. Una din treptele scării interioare, a treia de jos în sus, scârțâie. Când eram mici, ori de câte ori cineva călca pe ea, un șoarece își scotea capul printr-o gaură din treapta de mai sus, să vadă ce anume stârnise zgomotul.

Claire se uită surprinsă la sora ei.

– Știai de asta?

– Nu sunt o Waverley prea reușită, dar am copilărit și eu aici. Sydney înhăță o felie de pâine, iar Claire făcu sendvișurile și le puse pe un platou. Claire a învățat toate rețetele astea nebunești de la bunica noastră.

– Dar astea nu sunt cine știe ce feluri nebunești. Avem supă și sendvișuri cu unt de arahide și jeleu.

Sydney îi făcu cu ochiul lui Tyler.

– Sendvișuri cu unt de migdale și jeleu de ghimbir.

Dintr-odată, Claire simți furnicături pe piele. Lui Sydney îi venea atât de ușor, iar ea o detestase atât de mult pe vremuri pentru asta... Uite cât de ușor îi venea să vorbească cu Tyler, dacă te uitai la ea, aveai impresia că nu era mare lucru să stabilești legături, când adevărul era că acestea se rup așa ușor!

– Erați apropiate în copilărie? Întrebă Tyler.

– Nu, răspunse Sydney, înainte ca sora ei să apuce să deschidă gura.

Claire umplu trei boluri cu supă și le puse pe masă, împreună cu platoul cu sendvișuri.

– Poftă bună, le spuse, după care ieși din bucătărie și se duse în grădină, urmărită de privirile celor trei.

Vreo trei sferturi de oră mai târziu, Claire tocmai terminase de săpat o groapă aproape de gard și aduna fructele care căzuseră în jurul mărului. Era o seară umedă, aerul era la fel de dens ca siropul de sorg, infuzat cu aroma dulceag-lipicioasă a verii care se apropia cu pași repezi.

– Potolește-te! îi tot spunea mărului, care lepăda fructe în jurul ei, încercând să o enerveze. Cu cât cad mai multe, cu atât o să îngrop mai multe. Și știi bine că durează o săptămână până faci altele.

Copacul făcu în așa fel încât un măr mic îi ateriză fix în cap. Claire își înalță privirea către crengi, care se cutremurau ușor, deși nu bătea nici urmă de vânt.

– Ți-am spus să te potolești.

– Țsta e secretul tău?

Se întoarce și dădu cu ochii de Tyler, care o privea de la ceva depărtare. De când era acolo? Nici măcar nu îl auzise apropiindu-se. Mărul îi acaparase toată atenția. Al naibii copac!

– Secretul meu? Întrebă ea, precaută.

– Secretul acestei grădini atât de îngrijite. Vorbești cu plantele!

– Aaah! Claire se întoarce și adună alte câteva mere. Da, ăsta e.

– Mâncarea a fost delicioasă.

– Mă bucur că ți-a plăcut. Când văzu că Tyler nu se clinti, adăugă: Sunt puțin cam ocupată.

– Mi-a zis Sydney c-o să spui asta. Și să vin aici oricum.

– Siguranța ei e atrăgătoare, știu, dar cred că în momentul de față are nevoie de un prieten, atâta tot, rosti Claire, surprinzându-se pe sine.

Nu avusese de gând să spună asta. Din vorbele ei reieșea că îi păsa. Da, voia ca Tyler să-și îndrepte atenția în altă direcție. Dar nu asupra lui Sydney. Închise ochii. Crezuse că depășise gelozia de altădată.

– Dar tu? Tu n-ai nevoie de un prieten?

Tânăra îl țintui cu privirea. Era evident că se simțea foarte bine în pielea lui, cum stătea acolo cu jeanșii aceia largi și cămașa cu poalele atârând peste ei. Doar pentru o clipă simți dorința să se apropie de el, să se lase cuprinsă în brațele lui, să se lase învăluită de aerul lui calm. Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea?

– Nu am nevoie de prieteni.

– Ai nevoie de ceva mai mult de atât?

Claire nu avea prea multă experiență cu bărbații, dar înțelegea unde bătea. Știa ce însemnătate aveau acele scântei mititele, violete, din jurul lui, pe care doar ea

le putea vedea.

– Îmi place situația prezentă.

– Și mie, Claire. Ești foarte frumoasă, roști el. Uite, am spus-o și gata! Nu puteam să mă mai abțin.

Nu îi era teamă să fie rănit. Părea să caute suferința. Unul dintre ei trebuia să fie pragmatic.

– Eu mă refeream la faptul că sunt ocupată.

– Și eu la faptul că ești frumoasă, da.

Claire se apropie de groapa din apropierea gardului și aruncă merele în ea.

– O să fiu ocupată mult, mult timp.

Când se întoarse din nou spre el, văzu că Tyler zâmbea larg.

– Ei bine, eu nu sunt.

Îl petrecu cu privirea cum se îndepărtă, plină de neliniște. Încerca să îi spună ceva? Era un fel de avertisment?

Am tot timpul din lume să mă strecur în lumea ta.

capitolul 5

Conacul familiei Matteson arăta la fel cum și-l amintea Sydney. Chiar și acum, probabil că putea să ajungă în dormitorul lui Hunter John chiar și legată la ochi. Pe vremuri, când stăteau singuri în casă, lui Sydney îi plăcea să se joace, prefăcându-se că locuiau acolo împreună. Stăteau în pat, iar ea tot turuia despre viitorul lor. Și totuși, când se despărțise de ea, la festivitatea de absolvire, Hunter John îi spusese:

– Am crezut că înțelegi cum stau lucrurile.

Atunci nu înțelesese, dar acum da. Acum înțelegea că îl iubise, și că Hunter John fusese singurul bărbat pe care îl iubise așa, cu atâta speranță. Acum înțelegea că oricum avea să plece din Bascom, cu sau fără el. Acum înțelegea că el nu putuse să o accepte așa cum era. Înțelegea că așa era cel mai bine, pentru că nici ea nu putea face lucrul acesta.

Claire trase mașina în dreptul intrării de serviciu, și pătrunseră în bucătărie, iar Sydney simți acel mic fior, familiar, că se afla într-un loc unde n-ar fi trebuit să fie. Nu ar fi trebuit să vină aici, dar nu se putuse abține. Poate pentru că văzuse în asta o provocare, așa cum i se păruse o provocare să se strecoare în casele iubiților ei cât aceștia erau la serviciu și să le fure bani din ascunzătorile lor secrete, după care să fugă din oraș. Avea să fure ceva și de aici. Avea să fure amintirile care nu îi mai aparțineau. Și de ce o făcea? Pentru că cele mai frumoase momente din adolescența ei, cele mai frumoase clipe din Bascom datau din perioada în care avusese o relație cu cel mai râvnit burlac din oraș. Toți o admiraseră. Toți o acceptaseră atunci. Avea nevoie de amintirile acelea frumoase, avea nevoie de ele mai mult decât cei din familia Matteson. Probabil că nici nu aveau să le simtă lipsa. Probabil că uitaseră de mult de ea.

Fură întâmpinate de menajeră, care se prezentă ca Joanne. Era trecută de patruzeci de ani, iar părul ei brunet era atât de lucios și de drept încât era aproape țeapăn, ceea ce însemna că nu suporta greșelile.

– Florile au fost deja livrate. Mi s-a spus să aștept cu aranjatul lor până ce o să ajungeți voi, rosti Joanne. Când terminați de descărcat, mă găsiți pe terasă. Știți unde e?

– Da, răspunse Sydney, cu un aer important, tocmai când Joanne ieși pe ușa batantă care făcea legătura cu cămara majordomului. Să știi că Myrtle îmi plăcea mai mult.

– Cine e Myrtle? întrebă Claire.

– Vechea menajeră.

– Aaah, fu tot ce spuse Claire.

Imediat ce terminară de adus totul înăuntru și puseră în frigider preparatele care aveau nevoie de asta, Sydney o conduse pe Claire prin toată casa până pe terasă. Doamna Matteson se mândrise mereu cu antichitățile ei, motiv pentru care Sydney fu surprinsă să descopere că acum casa era... pur și simplu roz. Pereții sufrageriei erau acoperiți cu tapet rozaliu, cu trandafiri de Damasc, iar scaunele din jurul mesei lungi erau tapisate cu un material roz pal. Camera de zi se afla chiar lângă sufragerie, iar covorul și pernele de pe canapea erau o adevărată orgie de modele florale și tonuri de roz.

În dreapta se întindea terasa generoasă, către care dădeau niște uși din sticlă. O briză caldă de vară plutea leneș dinspre ea, purtând un miros de trandafiri și de clor. Când ieșiră din casă, Sydney observă că în jurul piscinei erau așezate mese și scaune din fier forjat, iar în colț fusese instalat un bar bogat ornamentat. Mesele mai lungi, pentru mâncare, se aflau lângă pereți și lângă ele o văzură pe Joanne, înconjurată de vase goale și găleți pline cu flori.

Claire porni imediat către menajeră, dar Sydney se trezi ținută locului. Parcă se învârtea lumea cu ea. Totul parcă era un vis, fețele de masă albe de pe mesele pentru mâncare, fluturând în vânt, lămpile din piscină care scăldau totul în lumini și umbre fluide, felinarele din arbuștii din jur... În adolescență își dorise atât de mult să aibă toate acestea, prosperitatea care făcea orice vis să devină realitate. Cum stătea acolo, își putea aminti extrem de clar cum era să facă parte din această lume, cum era să aparțină unei lumi, să știe că locul ei era undeva.

Chiar dacă totul nu fusese decât o minciună.

Își încrucișă brațele peste piept și privi cum o servitoare pune lumânări în niște suporturi înalte, din sticlă, după care le așeza pe mese. Ascultă pe jumătate absentă cum Claire îi spuse lui Joanne unde trebuiau puși trandafirii, cerceșii și gladiolele pe mese. Gladiolele aici, îi arăta, unde trebuie să fie florile de dovleac cu umplutură cu nucșoară și puiul cu fenicul. Trandafirii mai încolo, unde o să fie puși biscuiții cu petale de trandafiri. Totul era foarte complex, un plan bine pus la punct pentru a-i manipula pe oaspeți să se simtă într-un anumit fel, așa cum poate că nu s-ar fi întâmplat altfel. Nu părea deloc a fi stilul doamnei Matteson. Și totuși, Claire petrecuse aproape toată seara de luni discutând meniul cu ea. Sydney inventase o scuză să stea și ea în bucătărie, astfel că tot auzise lucruri ca:

– Dacă vrei să dai impresia de iubire, atunci trandafirii sunt cei mai buni, iar scorțișoara și nucșoara inspiră prosperitate.

După ce Claire se ocupă de aranjarea plantelor necomestibile cu Joanne, porni înapoi în direcția casei, dar se opri când își dădu seama că Sydney nu o urma.

– Ești bine? o întrebă Claire.

Sydney se întoarse către ea.

– E tare frumos, nu-i așa? rosti, părând mândră, ca și cum totul i-ar fi aparținut. Și chiar așa fusese, pentru un timp.

– E foarte... Claire ezită o clipă. E foarte bine pus la punct. Hai, nu trebuie să ne abatem de la program!

Câteva ore mai târziu, în bucătărie, Sydney spuse:

– Înțeleg la ce te refereai când ai spus că e totul bine pus la punct. De ce trebuie ca toată mâncarea să fie pusă pe tăvi în sensul acelor de ceasornic? La prânzul botaniștilor nu a fost nevoie de asta.

– Doamnelor de acolo le păsa doar de mâncăruri, nu și de impresia pe care o lasă.

– Și ce impresie lasă dacă le servim așa? o întrebă Sydney.

– Așa, oaspeții îi vor vedea ca fiind îndrăgostiți nebunește și uluitor de înstăriți.

– Nu are nici o logică, toți știu deja lucrurile astea. Domnul și doamna Matteson au ceva probleme? Când îi știam eu, păreau atât de fericiți...

– Eu nu îmi bat capul cu motivele din spatele cerințelor. Pur și simplu le transform în realitate. Ești gata? Întrebă Claire, îndreptându-se către ușa batantă a bucătăriei cu câte un platou în fiecare mână.

Aranjaseră mâncarea înainte de sosirea invitaților, dar Joanne tocmai le anunțase că platourile se cam goliseră.

Sydney era curioasă dacă avea să-i recunoască pe vreunii dintre oaspeți. Încercase să distingă voci cunoscute, uneori chiar se oprise să ciulească urechea pentru a identifica vreun hohot de râs, întrebându-se dacă îl mai auzise vreodată. Oare Hunter John avea să fie acolo, printre invitați? Conta?

– Acum ori niciodată... răspunse și luă platourile ei.

*

Petrecerile o făceau pe Emma să se simtă într-o lume fermecată, ca și cum ar fi fost o fetiță care se costuma și inventa după bunul plac povești și personaje. Și mama ei fusese la fel. „Lasă farmecele pe seama celor din familia Waverley“, îi spunea Ariel când Emma era mică și o privea cum proba rochie după rochie înainte de cine știe ce petrecere. „Noi avem ceva mai bun – avem fantezie.“

Acum, Emma stătea lângă bar, pentru că acolo era Hunter John, dar de acolo îi vedea foarte bine pe invitați, care se distrau de minune. Adora petrecerile, dar nici una nu i se păruse ca aceasta, la care toți o tot complimentau sau îi adresau comentarii pline de invidie prost mascată. Era minunat.

Ariel se apropie de ea și o sărută pe obraz.

– Ah, scumpo, arăți minunat! Nuanța asta de roșu îți vine perfect. Chiar perfect.

– Ai avut o idee de milioane, mami. Mulțumesc că ai făcut asta pentru mine. Cine s-a ocupat de mâncare? Am primit tot felul de complimente pentru preparatele servite. Nu se compară cu câte am primit pentru rochie, dar totuși...

Ariel îi făcu cu ochiul și o întoarse pe Emma astfel încât să fie cu fața către ușile de geam aflate chiar dincolo de piscină.

– Asta, scumpo, e cel mai mare dar pe care ți l-am pregătit pentru seara asta.

– Cum adică?

– Stai o secundă... Fii atentă... Îți arăt imediat.

Emma nu înțelese, dar râse, plină de nerăbdare.

– Mami, ce-ai făcut? Mi-ai cumpărat ceva?

– Într-un fel, da, răspunse Ariel misterioasă.

– Mami, ce e? Spune-mi, spune-mi!

Tonalitatea ascutită pe care o căpătă glasul Emmei îl făcu pe Hunter John să nu mai fie atent la conversația pe care o purta cu unul dintre prietenii săi.

– Ce s-a întâmplat, Emma?

Emma îl apucă de mână și îl trase către ea.

– Mami mi-a cumpărat un cadou și nu vrea să-mi spună ce e.

– Aaaa, uite, rosti Ariel, arătând cu mâna în care ținea cupa de șampanie.

– Ce e? întrebă Emma, ațâțată. Unde e? Ochii Emmei se opriră asupra a două femei care tocmai ieșeau din casă, ducând niște platouri. Erau chelnerițe, evident. Era cât pe-aici să-și îndrepte privirea în altă parte, pentru a-și găsi cadoul, când își dădu seama cine era una dintre chelnerițe. Aia e Claire Waverley? Ai angajat-o pe ea să facă mâncarea pentru petrecere? O clipită îngrozitoare mai târziu, își dădu seama ce făcuse mama ei, iar ochii i se duseră instantaneu la femeia de lângă Claire. O, Doamne, Dumnezeule!

– Aia-i Sydney Waverley? întrebă Hunter John și porni către ea de parcă ar fi fost o marionetă.

Își trase mâna dintr-a Emmei și o lăsă singură. Plecă, pur și simplu.

Emma se întoarse către mama ei.

– Mami, ce-ai făcut?

Ariel se aplecă spre ea și îi șuieră la ureche:

– Nu mai fi netoată și du-te după el! Fă în așa fel încât toată lumea să se uite la ea. Fă-i pe toți vechii ei prieteni să o vadă în postura asta.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta!

– S-a întors, și tu trebuie să preiei controlul. Arată-i că locul ei nu e aici, că nu există nici o șansă să pună mâna pe ce-a avut vreodată. Și arată-i soțului tău că ești mai bună decât ea. Că așa ai fost dintotdeauna. Ești regina balului, iar ea servește mâncarea. Hai, du-te!

Fu cel mai lung drum pe care trebuise vreodată să îl facă. Hunter John ajunsese deja dincolo de piscină și se uita lung la Sydney, care aranja platourile pline pe masa cu mâncare. Nu-și ridicase încă privirea de la ce făcea. De ce se purta de parcă nu ar fi știut că Hunter John era acolo? Făcea pe sfioasa, pur și simplu? Era mai slabă și părea mai matură, dar chipul îi era tot luminos și părul îi era tuns impecabil. Întotdeauna avusese un păr de milioane. Nu trebuia să și-l vopsească sau să și-l onduleze, așa cum făcuse Emma de la doisprezece ani încoace.

Aproape ajunsese lângă soțul ei când acesta își dresе glasul și spuse:

– Sydney Waverley, tu ești?

Și-apoi mai multe lucruri se întâmplară simultan. Sydney ridică repede capul, și ochii i se întâlniră cu cei ai lui Hunter John. Eliza Beaufort, care stătea lângă masa alăturată, se întoarse imediat către ei. Iar Claire se opri din trebăluit pentru a privi întreaga scenă, ațintindu-și asupra lor ochii negri, plini de o severitate ca de profesoară.

– Mereu am zis, Emma, rosti Eliza, apropiindu-se cu pași țăntoși, că organizezi cele mai bune petreceri. Carrie, vino încoace! strigă ea. Trebuie să vezi asta!

Carrie Hartman, una dintre invitatele care făcuseră parte din vechea lor gașcă din liceu, se apropie.

– Sydney Waverley, articulă ea cântat.

Carrie fusese singura din școală a cărei frumusețe se putea compara măcar cu

cea a lui Sydney.

Sydney părea încolțită. Emma simți un val de stânjeneală văzând-o astfel.

– Am auzit cu toții că te-ai întors în oraș, zise Eliza. Ai lipsit ceva timp. Unde ai fost?

Sydney își șterse mâinile pe șorț și își dădu părul după urechi.

– Am fost peste tot, răspunse, cu glasul tremurându-i ușor.

– Ai fost în New York? întrebă Hunter John. Mereu spuneai că o să pleci la New York.

– Am stat un an acolo. Ochii lui Sydney se plimbau de la unul la altul. Ăăă... unde sunt părinții tăi?

– S-au mutat în Florida acum doi ani. Am preluat eu afacerea.

– Deci locuiești aici?

– Da, aici locuim, rosti Emma, strecurându-și brațul peste cotul lui Hunter John și aplecându-se ușor, astfel încât să-și lipească decolteul de corpul lui.

– Emma? Tu și Hunter John sunteți... căsătoriți? întrebă Sydney, cu o uimire de-a dreptul neliniștitoare.

Cum îndrăzneala să fie atât de surprinsă că Hunter John o alesese pe ea?

– Ne-am căsătorit în anul de după absolvire. Chiar după ce ai plecat. Sydney, adăugă ea, văd două platouri goale aici.

Emma încercă să își spună că Sydney fusese cea care se pusese în situația asta, că umilința pe care o îndura era rezultatul faptelor ei. Dar nu o făcea să se simtă deloc mai bine. Nu-i plăcea să o facă să se simtă rău. În fond, Emma câștigase, nu-i așa? Dar exact asta ar fi făcut, ar fi spus Ariel. Și uite cum reușise să-l păstreze lângă ea pe tatăl Emmei!

Ochii lui Hunter John se tot plimbau de la Sydney la Emma.

– Trebuie să vorbesc ceva cu tine între patru ochi, îi spuse soției lui și o conduse

prin mulțimea de invitați până în casă, urmați de privirea lui Sydney.

– Ce s-a întâmplat, dragule? întrebă Emma când Hunter John închise în urma lor ușa biroului lui.

Emma îi decorase această încăpere: pereții vopșiți în ciocolatiu și crem, fotografii înrămate din perioada de glorie a lui Hunter John, de pe terenul de fotbal al liceului, plantele de interior și masa de lucru masivă, din lemn de alun, cu blatul acoperit cu piele. Femeia se duse direct la birou și se rezemă provocator de el. Motivul pentru care alesese acest model era că era foarte confortabil atunci când îl surprindea cu o partidă rapidă, atunci când lucra de acasă. Credea că asta voia și acum. Din nou, se dovedea că mama ei avusese dreptate. Hunter John le văzuse pe Sydney și pe Emma una lângă cealaltă și își dăduse seama că alesese bine.

Dar Hunter John se opri lângă ușa, ținându-o cu ochii furioși și întunecați, ca doi cărbuni.

– Ai făcut asta intenționat. Ai aranjat lucrurile în așa fel încât să o umilești pe Sydney de față cu toată lumea.

Emma se simțea ca și cum primise un dar de ziua ei, convinsă că era chiar lucrul pe care îl ceruse tot anul, numai că înăuntru găsise o piatră urâtă sau o oglindă spartă.

– De când îți pasă ție de asta?

– Îmi pasă de cum arată lucrurile. De ce ai adus-o aici, în casa noastră, pentru numele lui Dumnezeu?

– Șșșșt, dragule... Șșșșt! Calmează-te... E totul în regulă. Nu am avut nici o legătură cu asta, jur!

Se apropie de el, își ridică brațele și îi netezi atentă reverele sacoului. Apoi palmele alunecară în jos, peste materialul rafinat și apoi se freacă sugestiv de partea din față a pantalonilor lui.

Hunter John o prinse imediat de încheieturi.

– Emma, avem invitați, sunt chiar afară.

- Înseamnă că va trebui să mă grăbesc un pic.
- Nu, rosti el pentru prima oară în zece ani și făcu un pas înapoi. Nu chiar acum.

Claire era tulburată și nu suporta să se simtă așa. Nu îi plăcea deloc să nu știe ce să facă. Privi cum vechii prieteni ai lui Sydney se adunară în jurul lor ca niște particule de praf atrase de curentul static, iar ea rămase pur și simplu proțăpită locului. Nu știa dacă Sydney voia ca ea să intervină, sau dacă avea să se înfurie dacă ar fi chemat-o de lângă prietenii pe care nu îi mai văzuse de zece ani. Acum, chipul surorii ei era încordat, pașii îi erau rigizi, iar Claire o urmă înapoi în bucătărie.

Imediat ce ușa se închise în urma lui Claire, Sydney lăsă platourile goale pe care le avea în mâini pe blatul de lucru și o luă la rost:

- De ce nu mi-ai spus că domnul și doamna Matteson erau Hunter John și Emma Clark?

Claire luă platourile lui Claire și le puse unele peste altele, după care le împinse într-o parte.

- Nu mi-a trecut prin cap că ți-ai putea închipui că ar fi vorba de altcineva. Cine ai crezut că erau?

- Părinții lui Hunter John! Cum Dumnezeu să fi știut că Hunter John și Emma s-au căsătorit?

- Pentru că, după ce te-ai despărțit de el, s-a cuplat cu Emma, răspunse Claire, încercând să-și mențină tonul practic, încercând să-și stăpânească spasmul stomacului, încercând să-și oprească mintea din a tot repeta: „E grav. Ceva nu e în regulă. E chiar grav“.

- De unde să știu eu asta? Nu eram aici! protestă Sydney. Și nu m-am despărțit eu de el. M-a părăsit. De ce crezi că am plecat?

Claire șovăi o clipă.

- Am crezut că ai plecat din cauza mea. Am crezut că ai plecat pentru că te-am

împiedicat să înveți una-alta, pentru că te-am făcut să urăști tot ce însemna să fii o Waverley.

– Nu tu m-ai făcut să urăsc ce implică apartenența la familia noastră. Orașul ăsta a făcut-o, replică Sydney, pierzându-și răbdarea. Dădu din cap, ca dezamăgită de Claire. Dar, dacă te face să te simți mai bine, să știi că acum chiar plec din cauza ta.

– Stai o clipă, Sydney, te rog...

– Asta a fost o ambuscadă! N-ai văzut? Emma Clark m-a atras în capcană, m-a făcut să arăt ca o... ca o servitoare în fața lui Hunter John și a tuturor prietenelor mele din liceu, gătite la patru ace, cu silicoanele la vedere. Și cum Dumnezeu a aflat că m-am întors în oraș? De ce i-ai spus?

– Nu i-am spus nimic.

– Sigur că nu! Cum altfel să fi aflat?

– Poate i-a spus Eliza Beaufort, răspunse Claire. Bunica ei e una dintre doamnele care au participat la prânzul din Hickory.

Sydney se holbă la Claire preț de câteva clipe cât o eternitate, cu ochii lucind de lacrimi. Din câte își amintea, Claire nu o văzuse niciodată pe Sydney plângând. În copilărie, amândouă fuseseră destul de stoice. Nici una din ele nu păruse prea afectată de plecarea mamei lor și nu vărsase nici o lacrimă. Și totuși, pentru prima oară, Claire se întrebă acum oare ce ținuse în suflet Sydney în tot acest timp.

– De ce m-ai lăsat să fac asta? De ce m-ai lăsat să mă duc acolo? Nu ți s-a părut ciudat ca Emma să te sune pentru a te ocupa de o petrecere la care să afișeze ostentativ un stil de viață pe care toți îl știau prea bine? Pasiune și avere... A făcut totul doar ca să-mi scoată mie ochii.

– Nu ea a făcut aranjamentele, ci mama ei. Nu am discutat deloc cu Emma. Poate că e vorba doar de o coincidență, Sydney... Poate că nu înseamnă nimic.

– Cum poți să spui una ca asta, tocmai tu dintre toți? Pentru cineva din familia Waverley, totul are însemnătate! Și cum poți să le iei apărarea? Chiar nu te deranjează deloc părerea pe care o au toți despre noi? Știu bine cum stăteau

lucrurile când eram mici, nimeni nu voia să fie prieten cu tine, nici un băiat nu era interesat să fie cu tine. Am crezut că de-aia te-ai refugiat în... toate astea, rosti Sydney, cu un gest care includea mâncarea și florile de pe blaturi, pentru că tu credeai că nu aveai nevoie decât de casă și de bunica. Eu voiam mai mult de atât. Le voiam pe prietenele mele, pe femeile alea de afară! Voiam tot ce vezi în jur! Am fost distrusă când Hunter John s-a despărțit de mine, dar tu nici nu ai observat! Iar ce s-a întâmplat în seara asta mi-a înfipt un cuțit în inimă, Claire. Pe tine nu te deranjează nici măcar un pic?

Claire nu știa ce să spună, ceea ce păru să o supere și mai tare pe Sydney. Cu un șuierat disprețuitor, îi întoarse spatele și porni glonț către poșeta ei, pe care o lăsase lângă ușă. Scoase din ea o bucățiță de hârtie de caiet și se duse la telefonul montat pe perete, chiar lângă camera spațioasă.

– Ce faci? o întreabă Claire. Sydney îi întoarse ostentativ spatele și formă numărul de pe hârtie. Te rog, Sydney... Nu pleca!

– Tyler? rosti sora ei, în receptor. Sydney Waverley la telefon. Sunt blocată undeva și aș avea nevoie să mă ia cineva cu mașina. Urmă o pauză. Willow Springs Road, în partea de est a orașului. Numărul treizeci și doi, o reședință impunătoare, în stil Tudor. Trage mașina în spate... Mulțumesc mult!

Apoi își dădu jos șorțul și îl lăsă să cadă pe pardoseală. Își înșfăcă poșeta și ieși pe ușă.

Simțindu-se complet neputincioasă, Claire o privi pur și simplu cum plecă. Stomacul i se agita atât de tare încât se temea că avea să i se facă rău și fu nevoită să se aplece și să-și proptească mâinile pe genunchi. Nu putea să piardă ce mai rămăsese din familia ei, nu atât de repede... Nu putea ca acesta să fie motivul pentru care Sydney avea să plece din nou.

Ultimii zece ani nu reprezentau singurul mister în ceea ce o privea pe Sydney. Claire își dădu seama că nu își cunoscuse cu adevărat sora nici măcar în copilărie și adolescență. Nu înțelesese că Sydney avea impresia că Hunter John era iubirea vieții ei. Nu își dăduse seama că pierderea lui o afectase pe sora ei atât de mult. Dar tot ce nu știuse ea le era cunoscut oamenilor acelora aflați pe terasă. Iar ei făcuseră asta într-adins. Claire știuse de la început că era ceva în neregulă. Sydney avea dreptate. Totul avea o însemnătate, iar Claire ignorase toate indiciile care ar fi putut să o avertizeze de ce avea să se întâmple.

Trase aer adânc în piept, după care își îndreptă din nou poziția. Avea să repare totul.

Se duse la telefon și apăsă butonul de apelare a ultimului număr format. Trecură câteva clipe, dar apoi pe fir se auzi în sfârșit glasul lui Tyler, ușor întretăiat.

– Alo?

– Tyler?

– Da.

– Claire Waverley la telefon.

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere vădit surprinsă.

– Claire... Ce ciudat! Tocmai m-a sunat sora ta. Părea supărată.

– Chiar e. E cu mine, avem un contract. Aș vrea să... să-ți cer o favoare.

– Orice, veni răspunsul.

– Aș avea nevoie să te duci la noi acasă înainte să o iei pe Sydney de aici. Ai putea să îmi aduci niște lucruri din casă și din grădină? Îți spun imediat unde sunt ascunse cheile.

Circa patruzeci de minute mai târziu se auzi o bătaie la ușa din spate. Claire deschise ușa și dădu cu ochii de Tyler, încărcat cu două cutii de carton pline cu flori și ingrediente de la ea de acasă.

– Unde să le pun?

– Pe blat, chiar lângă chiuvetă.

Când bărbatul trecu pe lângă ea, privirea lui Claire se duse către aleea de serviciu unde era parcat jeepul lui Tyler, cu farurile aprinse. Sydney stătea pe locul din dreapta, privind fix în față.

– Te-am văzut în acțiune la Anna, dar trebuie să recunosc că imaginea din culise e și mai impresionantă, remarcă Tyler, aruncând o privire prin bucătărie în timp ce puneia cutiile jos.

Claire se întoarse către el. Cât îl așteptase să-i aducă lucrurile de care avea nevoie, Claire aranjase preparatele și florile. Apoi scrisese ingredientele clar, cu detalii, și făcuse o listă cu florile de care avusese nevoie pe niște cartonașe, ca nu cumva să încurce vreo rețetă și să declanșeze reacții neclare. Era prea important. În seara asta, voiau trandafiri care să reprezinte dragostea care îi unea, dar când dragostei îi adăugai o notă de tristețe, impresia rezultată era de regret. Voiau nucșoară pentru că le reprezenta bogăția, dar adăugând vinovăție la bogăție obțineai un efect final de jenă.

– Mulțumesc pentru tot, rosti ea, sperând că Tyler nu avea să întrebe pentru ce avea nevoie de toate acestea.

Dar de ce ar face-o? Nu era de pe aici. Nu știa natură subversivă a lucrurilor care îi ieșeau ei din mâini.

– Cu plăcere.

Claire își lăsă privirea în jos și observă că jeanșii lui erau murdari în genunchi de pământ din grădina Waverley.

– Îmi pare rău pentru pete... O să-ți plătesc pentru o pereche nouă.

– Draga mea, sunt pictor! Toate hainele mele arată cam așa. Îi adresă un zâmbet incredibil de cald și de calm. Aproape că îi tăie respirația. Te mai pot ajuta cu ceva?

– Nu, răspunse ea instinctiv, dar apoi adăugă: Ba da, de fapt. Ai putea să o rogi pe Sydney să nu plece, totuși? Nu până nu se termină toată sindrofia? Trebuie să repar ceva.

– V-ați certat?

– Cam așa ceva.

Tyler zâmbi din nou.

– O să fac tot posibilul să o conving.

Când Claire ajunse acasă, Sydney și Bay se culcaseră deja. Evident, Sydney îl rugase pe Tyler să o ia pe Bay de la Evanelle pe drumul de întoarcere.

Cel puțin nu aveau să plece în noaptea asta, ceea ce însemna că avea suficient timp ca anumite lucruri să fie îndreptate.

Claire rămase trează până târziu pentru a prepara comanda obișnuită de șase duzini de melci cu scorțișoară pe care o livra dimineața devreme la cafeneaua din piață în fiecare duminică. Pe la miezul nopții, urcă somnoroasă până în camera ei și puse ceasul să sune. Apoi verifică dacă Bay dormea liniștită, deși știa că Sydney intra la ea de mai multe ori pe noapte, după care ieși din nou în hol.

Tocmai trecuse de ușa surorii ei când o auzi pe aceasta strigându-i:

– Am primit o groază de telefoane până ai ajuns tu acasă, în seara asta.

Claire se întoarce câțiva pași și băgă capul în camera lui Sydney. Sora ei nu dormea, ci stătea pe pat cu mâinile împreunate sub cap.

– Eliza Beaufort, Carrie, persoane care au fost la petrecere și pe care nici nu le cunosc, sinceră să fiu. Toți mi-au spus același lucru. Că le părea rău pentru ce s-a întâmplat. Eliza și Carrie chiar mi-au spus că mă simpatizau foarte mult în liceu și că și-ar dori ca lucrurile să se fi întâmplat altfel. Ce le-ai spus?

– Nu le-am spus absolut nimic.

Sydney își acordă câteva clipe de gândire, iar Claire își dădu seama auzindu-i următoarea întrebare că începea să înțeleagă.

– Ce le-ai servit?

– Le-am dat șerbet cremos de lămâie în corole de lalele. Am adăugat petale de păpădie în salata de fructe și ceva frunze de mentă în spuma de ciocolată.

– Dar nu erau trecute pe meniul de desert, rosti Sydney.

– Știu.

– Am observat, totuși, că Emma Clark și mama ei nu au sunat.

Claire se rezemă de tocul ușii.

– Și-au dat seama ce făceam. Nici nu s-au atins de deserturi. Și mi-au spus să plec imediat.

– Ți-au plătit restul banilor?

– Nu. Și mi s-au anulat alte două contracte, încheiate cu cunoștințe de-ale lor.

Se auzi un foșnet de cearșafuri. Sydney se întoarse în pat în așa fel încât să stea cu fața la Claire.

– Îmi pare rău.

– Au renunțat oficial la contract. O să mă sune altă dată, când o să aibă nevoie de mine. Doar că o să vrea să nu știe nimeni că lucrează cu mine.

– Am stricat totul. Îmi pare rău.

– Nu ai stricat absolut nimic, o contrazise Claire. Te rog, nu pleca, Sydney. Vreau să rămâi aici. Poate că nu prea ți-o arăt uneori, dar chiar vreau să te am aici.

– Nu plec nicăieri. Nu pot. Sydney scoase un oftat. Oricât de nebunesc e locul ăsta, modul de gândire a oamenilor și rutina de zi cu zi îl fac să fie sigur. Bay are nevoie de siguranță. Iar eu sunt mama ei și trebuie să-i asigur tot ce are nevoie.

Aceste cuvinte rămaseră ca suspendate între ele, iar Claire își dădu seama imediat că Sydney ar fi vrut să i le poată șterge din memorie.

– Ai plecat dintr-un loc care nu era sigur? întrebă Claire, neputând să se abțină.

Dar ar fi trebuit să știe că sora ei nu avea să îi răspundă. Se mișcă din nou în pat, întorcându-se cu spatele.

– Zău c-aș vrea să faci ceva cu el, rosti ea, arătând către fereastra deschisă. Mi-e greu să dorm din cauza lui.

Prin fereastra deschisă se strecura o lumină slabă, violetă. Curioasă, Claire intră în dormitorul surorii ei și se duse la fereastră, care dădea spre casa lui Tyler. Se

uită în jos și dădu cu ochii de el, care se plimba de colo-colo prin curte, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni de pijama și ținând o țigară în mână. În jurul lui pluteau din nou scânteile acelea violete. Din când în când, se oprea și arunca o privire către reședința Waverley, după care își relua deplasarea.

– Poți să le vezi și tu? întrebă Claire, nedezipindu-și ochii de la Tyler.

– Bineînțeles.

– Înseamnă că ai și tu calitățile celor din familia Waverley, deși zici mereu că nu e cazul.

Sydney pufni.

– Ah, ce bucurie! Și... ce o să faci cu el?

Claire ignoră zbaterea ca de aripi de colibri din pieptul ei. Se îndepărtă de fereastră.

– Rezolv eu.

– Doar pentru că nimeni nu se așteaptă să o faci, nu înseamnă că nu poți. Nu ți se întâmplă să vrei să le arăți tuturor că n-au avut dreptate în ce te privește?

– Sunt o Waverley, rosti Claire, pornind spre ușă. Nu e nimic greșit în asta.

– Ești și tu om. Nu e nici o problemă dacă ieși în oraș cu un bărbat. Nu e nici o problemă să ai sentimente. Ieși măcar o dată cu Tyler. Fă-i pe toți să spună: „Nu-mi vine să cred că a făcut asta!”

– Parcă ai fi mama...

– Îmi faci un compliment?

Claire se opri la ușă și râse ușor.

– Nici eu nu știu.

Sydney se ridică în capul oaselor și își lovi perna de câteva ori cu pumnul.

– Trezește-mă și pe mine dimineată, să te ajut să livrezi melcii cu scorțișoară,

roști și se lăsa din nou moale pe pernă.

– Nu, pot să... Claire se opri. Da, așa facem. Mulțumesc.

capitolul 6

Marti după-amiază, Claire anunță că se ducea la băcănie, iar Sydney o întreabă dacă ea și Bay puteau să vină cu ea. Voia să ia ziarul, să verifice anunțurile cu posturi libere și, deși o durea sufletul, trebuia să returneze cămașa pe care i-o dăruise Evanelle. Pusese deoparte banii pe care îi câștigase lucrând cu Claire pentru urgențe, așa că avea nevoie de ceva fonduri pentru obiecte de igienă, iar Bay avea nevoie de mâncăruri pentru copii. Claire gătea grozav, dar rămăsese cu gura căscată ieri, când Bay o întrebase dacă avea rulouri cu pizza.

Când ajunseră la Fred's, Claire și Bay intrară în magazin, iar Sydney porni pe trotuar. Piața nu se schimbase mult, deși acum descoperi că lângă fântână, pe pajiște, trona sculptura unui student de la universitate care arăta ca o frunză de stejar.

Returnă cămașa la Maxine's și descoperi că, în ultimii zece ani, magazinul fusese vândut de două ori, iar acum era al unei femei elegante de cincizeci și ceva de ani. Nu avea nici un post liber la magazin, dar îi luă numărul de telefon și îi spuse că avea să o sune dacă apărea ceva. Recunoscu numele Waverley când Sydney i-l notă și o întreabă dacă era înrudită cu Claire. Când Sydney îi confirmă, femeia se însenină și îi spuse că sora ei făcuse tortul de nuntă al fiicei ei, cu un an în urmă, și că toți prietenii ei din Atlanta îl ridicaseră în slăvi toată seara. Apoi îi spusese că sigur avea să sune dacă o să aibă un post disponibil.

Pe drumul de întoarcere de la Maxine's până la băcănie, Sydney trecu pe lângă Salonul White Door. În urmă cu zece ani, acolo fusese un coafor la modă numit Tangles, dar acum era mult mai rafinat. O clientă ieși în stradă, aducând cu ea mirosul chimicalelor amestecat cu parfumul dulce al unui șampon. Era un miros care aproape că o putea ridica de la pământ și să o facă să plutească. Ah, cât de dor îi era de toate astea! Trecuse mult timp de când călcase ultima oară pragul unui salon și, ori de câte ori intra într-unul, se simțea ca acum, ca și cum trebuia să își ia foarfeca și să se apuce de treabă.

Începu să aibă furnicăturile acelea pe care le simțea atunci când se gândea că ar

putea fi fericită din nou. Senzația că nici măcar n-ar trebui să se deranjeze. Dar făcuse școala de cosmetică folosind numele ei adevărat, un nume pe care David nu îl știa. Trebuia să își repete în minte că nu avea să le găsească aici. Nu avea să vină doar pentru că ea voia să lucreze din nou. Singurul motiv pentru ca David o găsisese în Boise fusese pentru că o înscrisese pe Bay la creșă cu numele ei adevărat. Când văzuse că i se cere certificatul de naștere, crezuse că nu are de ales. Se gândise că David o căuta doar pe Cindy Watkins, nu și pe Bay. Sigur nu avea să mai facă aceeași greșală vreodată. Aici, Bay era o Waverley.

Își netezi părul, bucuroasă că și-l prinsese într-un coc șic și că își tunsese bretonul chiar de dimineață, cu mare grijă.

Apoi își îndreptă umerii și intră.

Când se întâlnește cu Claire și Bay, la dubiță, radia de bucurie. Le ajută să încarce cumpărăturile cu un zâmbet larg pe chip. O tot privi în ochi cu subînțeles pe Claire până ce aceasta spuse:

– Bine, zi! Ce-i cu veselia asta pe tine?

– Ia ghici!

Claire zâmbi, evident amuzată de exuberanța surorii ei.

– Ce?

– Mi-am găsit un serviciu! Ți-am spus eu c-o să rămân aici. Faptul că mi-am găsit de muncă e destul de stabil, nu?

Claire se opri din trebăluit, aplecată pe jumătate în partea din spate a dubiței. Părea sincer uluită.

– Dar ai deja o slujbă.

– Claire, tu muncești cât trei. Și nu ai nevoie de ajutor decât din când în când. O să lucrez și cu tine, ori de câte ori ai nevoie. Sydney izbucni în râs. Nimic nu avea să-i distrugă frumusețea acestui moment. Poate nu la vreuna dintre petrecerile Emmei, dar... știi tu.

Claire își îndreptă poziția.

– Unde te-ai angajat?

– La White Door.

Avea să fie nevoie de toți banii pe care îi strânsese, inclusiv cei obținuți pe cămașa pe care o returnase, pentru a plăti chiria pentru locul unde urma să-și desfășoare activitatea și pentru a-și cumpăra materiale, dar avea un sentiment minunat că totul o să fie bine. Mai avea câte ceva din vechea ei trusă și echivalarea diplomei în statul acesta nu urma să dureze prea mult. Știa ea că fusese bine că își tot reînnoise autorizația. Acesta era motivul. Nu avea să treacă mult și urma să câștige suficient cât să aibă din nou un fond de urgență, iar oamenii din Bascom aveau să vadă că Sydney Waverley chiar se pricepea la ceva. Și să apeleze la ea exact așa cum făceau cu Claire, pentru că aveau nevoie de abilitățile ei.

– Ești coafeză? Întrebă Claire.

– Da.

– Nu știam asta.

Se apropiase din nou de punctul acela în care putea să întrebe din nou unde fuseseră ea și Bay, iar Sydney tot nu era încă pregătită să îi spună.

– Știi ce? Bay o să meargă la grădiniță din toamnă, dar o să treacă un timp până o să-mi permit să o dau la creșă. Ai putea să ai tu grijă de ea? O să o rog și pe Evanelle.

Își putea da seama că sora ei știa ce făcea, evitând întrebările evidente, dar Claire nu făcu presiuni asupra ei. Poate că într-o zi avea să-i povestească prin ce trecuse în acești ultimi zece ani, când o să aibă suficientă încredere una în cealaltă pentru a face o asemenea dezvăluire, când o să fie sigură că nu urma să afle tot orașul, dar în sufletul ei Sydney spera că totul avea să dispară ca și cum nu s-ar fi întâmplat vreodată, ca o fotografie care se decolorează treptat până devine imposibil de descifrat.

– Bineînțeles, rosti Claire într-un final.

Începură să încarce din nou pungile cu alimente. Sydney se uită în una dintre ele și întrebă:

- Ce sunt toate astea?
- O să fac niște rulouri cu pizza, răspunse Claire.
- Poți să cumperi de la magazin gata făcute și congelate, să știi.
- Știam, zise Claire. Apoi o întrebă în șoaptă pe Bay: Așa e?

Fetița izbucni în râs.

- Dar astea? întrebă Claire, băgându-și nasul în câteva din celelalte pungi. Afine? Castane de apă?

Claire îi făcu semn să se dea în spate și închise ușile din spate ale dubitei.

- O să prepar câte ceva pentru Tyler, rosti Claire.
- Zău așa? Credeam că nu vrei să ai de-a face cu el.
- Nici nu vreau. Astea sunt niște preparate speciale.
- Un fel de filtre de dragoste?
- Nu există așa ceva.
- N-o să îl otrăvești, nu?
- Bineînțeles că nu. Dar florile din grădina noastră... Claire tăcu preț de o clipă. Poate că o să pot să îi mai domolesc interesul față de mine.

Asta o făcu pe Sydney să izbucnească în râs, dar nu scoase nici un cuvânt. Se pricepea destul de bine la bărbați, dar diminuarea interesului față de cineva nu fusese nicidecum punctul ei forte. Numai Claire ar fi putut să se specializeze în așa ceva.

Bay se întinse pe iarbă, cu chipul scăldat în razele soarelui. Lucrurile care se întâmplaseră cu doar o săptămână în urmă începuseră să i se șteargă din minte, așa cum o haină roz se decolora treptat până ce ajungeai să-ți vină greu să crezi că fusese cândva altfel decât albă. Ce culoare aveau ochii tatălui ei? Câte trepte

trebuia să cobori de la ușa casei lor pentru a ajunge pe trotuar? Deja nu-și mai amintea.

Bay știuse dintotdeauna că aveau să plece din Seattle. Nu-i spusese niciodată mamei ei asta, pentru că îi era prea greu să îi explice cum știa și nici ea nu înțelegea pe deplin. Pur și simplu locul lor nu era acolo, iar Bay știa întotdeauna unde își avea locul fiecare lucru sau persoană. Uneori, când mama ei aranja lucrurile în vechea lor casă, Bay se strecura pe ascuns în urma ei și le puneă acolo unde știa că voia tatăl ei să le găsească. Mama ei îi puneă șosetele în sertar, dar Bay știa că, la întoarcerea acasă, tatăl ei avea să vrea să le găsească în dulap, lângă pantofi. Sau, când mama ei îi puneă șosetele lângă pantofi, Bay știa exact când asta avea să-l înfurie, așa că le puneă în sertar. Totuși, uneori dorințele lui se schimbau atât de repede, încât Bay nu mai putea ține pasul, așa că tatăl ei începea să țipe și să-i facă lucruri rele mamei ei. Toate acestea fuseseră extenuante, iar acum se bucura că se afla acolo unde locul tuturor lucrurilor era clar. Tacâmurile și instrumentele de bucătărie trebuiau puse în sertarul din stânga chiuvetei. Așternuturile erau puse întotdeauna în dulapul de pe holul de la etaj, chiar lângă scara interioară. Claire nu se răzgândeă niciodată privind locul lucrurilor ei.

Bay visase locul acesta cu mult timp în urmă. Știuse că aveau să ajungă aici. Astăzi, totuși, stătea întinsă pe iarba din grădină pentru a-și da seama ce lipsea din peisaj. În visul ei, era întinsă chiar așa, lângă mărul acesta. Iarba era moale, ca în vis. Iar mirosul răspândit de frunzele și de florile din vis era aidoma cu cel real. Și totuși, în visul ei erau curcubeie și pete de lumină pe pielea ei, ca și cum deasupra ei ar fi strălucit ceva. Și trebuia să audă ceva, ceva ca o hârtie agitându-se în vânt, dar singurul lucru pe care îl auzea acum era fâșâitul frunzelor mărului care își lepăda fructele în jurul ei.

Un fruct o lovi în picior, iar Bay deschise ochii pentru a privi coroana copacului. Din acesta tot cădeau mere peste ea, aproape ca și cum ar fi vrut să se joace.

Când o auzi pe Claire strigând-o, se ridică brusc în șezut. Era prima zi de serviciu pentru Sydney și prima zi în care Bay rămăsese în grija lui Claire. Sydney nu îi dăduse voie să intre în grădină, dar Claire îi spusese că era în ordine să stea acolo, dar nu avea voie să culeagă nici o floare. Bay fusese extrem de încântată să vadă în sfârșit totul... Acum spera că nu făcuse nimic greșit.

– Sunt aici, strigă fetița, ridicându-se în picioare. O văzu pe Claire în celălalt

capăt al grădinii, chiar lângă poartă. N-am rupt nici o floare!

Claire ținea în mână o casoletă acoperită cu folie de aluminiu.

– Mă duc până la Tyler să îi duc asta. Hai cu mine!

Bay porni în fugă pe aleea de pietriș către Claire, bucuroasă că avea să îl vadă din nou pe Tyler. Când ea și mama ei fuseseră în vizită la el ultima oară, bărbatul o lăsase să deseneze la șevalet, iar când îi arătase desenul ei, acesta i-l prinsese cu un magnet de ușa frigiderului, să îl aibă la vedere.

Claire închise poarta în urma lor și o încuie, apoi ocoliră împreună casa, îndreptându-se către curtea lui Tyler. Bay mergea aproape de Claire. Îi plăcea cum mirosea mătușa ei, un miros liniștitor, a detergent de vase și a ierburi din grădină.

– Tușă Claire, de ce tot aruncă pomul ăla cu mere în mine?

– Vrea să mănânci unul, răspunse Claire.

– Dar mie nu-mi plac merele.

– Știe asta.

– Dar de ce îngropi merele care cad din el?

– Ca să nu le mănânce nimeni.

– De ce nu vrei să le mănânce?

Claire ezită o secundă.

– Pentru că, dacă mănânci un măr din el, o să vezi care o să fie cel mai important eveniment din toată viața ta. Dacă e ceva bun, o să știi că toate celelalte lucruri pe care le vei face nu te vor face la fel de fericită. Dacă e ceva rău, va trebui să trăiești pentru tot restul vieții știind că vei avea parte de ceva groaznic. E ceva ce nimeni nu ar trebui să știe.

– Dar unii tot vor să știe?

– Da. Totuși, atât timp cât mărul e la noi în curte, putem să intervenim.

Ajunseră la treptele verandei lui Tyler.

– Adică acum e și curtea mea?

– Evident că e și a ta, îi răspunse Claire zâmbind.

Doar pentru o clipă, Claire se văzu din nou de vârsta lui Bay, privind-o cu aceeași fericire pe care o simțea aceasta, acea fericire dată de simpla idee că avea un loc pe lume, așa cum nu mai avusese până atunci.

*

– Ce surpriză plăcută! spuse Tyler, când deschise ușa.

Claire trăsese aer adânc în piept înainte să bată la ușă, iar când îl văzu, uită să mai expire. Purta un tricou plin de pete de vopsea și o pereche de jeanși. Uneori își simțea pielea atât de sensibilizată încât s-ar fi lepădat de ea. Oare ce efect ar avea un sărut cu bărbatul acesta asupra acestei senzații. I-ar potoli-o? I-ar agrava-o?

Tyler zâmbi, nepărând deloc încurcat de sosirea ei neanunțată. Ea, una, așa s-ar fi simțit. Dar, evident, Tyler nu era deloc ca ea.

– Pofțiți înăuntru!

– Ți-am pregătit ceva de mâncare, rosti ea, cu răsuflarea tăiată, întinzându-i casoleta.

– Miroase minunat. Vă rog, intrați!

Se dădu un pas înapoi, să le facă loc să intre, ceea ce ar fi fost ultimul lucru pe care Claire ar fi vrut să îl facă.

Bay o privi cu un aer curios. I se părea că ceva era în neregulă. Claire îi zâmbi și intră, ca fetița să nu-și facă griji.

Tyler o conduse printr-o cameră de zi cu câteva mobile confortabile și o mulțime de cutii până la o bucătărie albă, cu dulapuri cu uși de sticlă. Bucătăria se continua cu o zonă de luat micul dejun, practic o altă încăpere, cu ferestre pe toată lungimea peretelui. Pardoseala acestei zone era acoperită cu o prelată, iar

blatul unui bufet scund era acoperit cu o mulțime de materiale pentru pictură. De asemenea, Tyler instalase și două șevalete.

– Țsta e motivul pentru care am cumpărat casa asta. Lumina asta minunată... spuse Tyler, punând casoleta pe blatul de bucătărie.

– Pot să desenez și eu un pic? întrebă fetița.

– Sigur, puștoaico. Șevaletul tău e chiar acolo. Stai să pun niște coli pe el.

Cât Tyler aranjă șevaletul încât să se potrivească cu înălțimea ei, Bay se duse la frigider și arată către un desen plin de culoare reprezentând mărul din grădina lor.

– Uite, Claire, eu am desenat asta.

Claire nu aprecia atât faptul că Tyler pusese opera lui Claire pe ușa frigiderului, ci că o lăsase acolo.

– E foarte frumos.

Imediat ce Bay se instalează la șevalet, Tyler se apropie din nou de Claire, zâmbind.

Ochii ei se duseră imediat la casoleta cu mâncare, plini de îngrijorare. Era o tocăniță de pui și castane de apă, făcută cu ulei de semințe de gura-leului. Planta de gura-leului trebuia să îndepărteze influența nepotrivită a altor persoane, blestemele, farmecele și așa mai departe, iar Tyler trebuia să se elibereze de influența pe care o avea ea asupra lui.

– Nu mănânci? Îl îmboldi ea.

– Chiar acum?

– Da.

Bărbatul ridică din umeri.

– Mmm... bine. De ce nu? Mănânci și tu cu mine?

– Nu, mulțumesc. Am luat deja masa.

– Atunci stai cu mine, cât mănânc. Luă o farfurie din sticlă transparentă din dulap și își puse câteva linguri de tocăniță pe ea. O conduse pe Claire la două scaune așezate chiar în dreptul blatului de bucătărie. Ia spune, cum vă descurcați tu și Bay acum, că Sydney a început munca? o întreabă când se așezară amândoi. A trecut ieri pe aici și mi-a spus de noul ei loc de muncă. Are un talent la tuns și coafat. O adevărată pasiune, aş spune.

– Ne descurcăm bine, spuse Claire, privindu-l fix cum duse o furculiță cu tocăniță către gură.

Mestecă și înghiți, iar Claire se gândi pentru o clipă că poate nu ar trebui să îl privească. Era o experiență aproape senzuală, privindu-i buzele pline și mișcările ritmice ale mărului lui Adam. N-ar fi trebuit să simtă asemenea lucruri pentru un bărbat care în câteva clipe avea să fie total indiferent față de ea.

– Te-ai gândit vreodată să faci copii? o întreabă el.

– Nu, răspunse ea, continuând să îl fixeze.

– Niciodată?

Claire se forță să nu se mai gândească la gura lui și să se concentreze asupra întrebării.

– Deloc, până când nu m-ai întrebat tu, acum.

Bărbatul mai luă o gură de tocăniță, după care arătă spre farfurie cu furculița.

– Mâncarea asta e fenomenală! Nu cred că am mai mâncat vreodată atât de bine ca din momentul când te-am cunoscut.

Poate că dura câteva minute până își făcea efectul.

– Mai urmează să-mi spui că îți aduc aminte de mama ta. Să știi că mă aștept de la ceva mai creativ din partea ta. Mănâncă!

– Nu, ești total diferită de mama. Spiritul ei nonconformist nu se intersectează în nici un fel cu bucătăria.

Claire ridică din sprâncene auzind una ca asta. Bărbatul de lângă ea îi zâmbi și

mai luă o îmbucătură.

– Hai, știi bine că vrei să întrebi!

Claire ezită o clipă, după care cedă și puse întrebarea:

– Cum adică are un spirit nonconformist?

– Părinții mei se ocupă cu olăritul. Am crescut într-o colonie artistică din Connecticut. Nu voiai să porți haine? Nu te obliga nimeni, făceai cum voiai. Nu voiai să speli vasele? Le spărgelai și făceai altele. Puteai să fumezi ceva iarbă și să te culci cu soțul celei mai bune prietene... Totul era permis. Dar mie nu mi s-a potrivit, totuși. Nu am cum să-mi înfrânez latura artistică, însă rutina și siguranța înseamnă mai mult pentru mine decât pentru părinții mei. Doar că aș vrea să mă pricep mai bine să le încorporez în viața mea.

„Ei bine, ai în față o adevărată expertă în domeniu“, îi răspunse ea în sinea ei, dar nu scoase nici un sunet. Probabil că i-ar plăcea această latură a ei.

Două îmbucături mai târziu, farfuria era goală.

Claire îl privi din nou, așteptând o schimbare.

– Ți-a plăcut? Cum te simți?

Tyler îi întâlni privirea, iar Claire aproape căzu de pe scaun, simțind forța dorinței lui. Era ca o pală puternică de vânt care stârnea un dans frenetic al frunzelor, atât de rapid că ar fi putut să te taie la simplul contact cu pielea. Dorința este un lucru periculos pentru oamenii sensibili.

– Mă simt capabil să te invit să ieși în oraș cu mine.

Claire scoase un oftat, și umerii i se lăsară puțin în jos.

– Fir-ar să fie...

– Vara sunt concerte în aer liber la Orion în fiecare sâmbătă seară. Hai cu mine sâmbăta asta!

– Nu pot, o să am treabă.

- Ce fel de treabă?
- O să mai fac o tocăniță.

A treia zi de lucru a lui Sydney fu totodată și a treia zi fără ca vreo persoană să vrea să se tundă la ea și fără ca vreo clientă a salonului să vrea să fie șamponată de ea cât timp coafeza acesteia se ocupa de altcineva.

Iar asta fu partea bună.

La prânz, din moment ce nu avea nimic altceva de făcut și pentru că mâncase deja sendvișul cu măslină și chipsurile de cartofi dulci pe care Claire i le pusese la pachet, Sydney se oferă să le cumpere de mâncare celorlalte coafeze. Erau niște fete drăguțe, o tot încurajau și îi spuneau că lucrurile aveau să se îndrepte în timp. Dar bunăvoința lor se oprea la ideea de a-și împărți clientele cu ea. Sydney trebuia să găsească o modalitate de a le arăta oamenilor cât de pricepută era, pentru a pune bazele unei clientele.

La cafenea și la localul Brown Bag, Sydney intră în vorbă cu personalul și oferă reduceri dacă voia cineva să vină la White Door și să se tundă la ea. Nici unul dintre cei cu care vorbi nu păru prea entuziasmat, dar era un început. Se întoarse la salon și puse pungile cu mâncare în camera de relaxare, după care puse cafelele cu lapte și cele cu gheață la posturile unde câteva dintre coafeze lucrau.

Ultimul post unde se duse fu cel al lui Teri. Sydney zâmbi și îi puse cafeaua cu lapte de soia pe dulăpiorul din fața oglinzii.

– Mulțumesc, Sydney, spuse Teri, total prinsă în sarcina de a vopsi în mai multe tonuri părul blond al clienței sale.

Capul clienței se smuci brusc, și Sydney descoperă că era vorba de Ariel Clark.

În ciuda dorinței inițiale de a cere să primească scuze pentru umilința la care Ariel le supuseseră pe ea și pe Claire sâmbătă seară, Sydney își ținu gura și se îndepărtă fără să scoată vreun cuvânt. Ținea morțiș ca restul zilei să nu fie complet distrus.

Pe de altă parte, Ariel Clark avea cu totul alte intenții.

Mai târziu, Sydney mătura într-un loc aflat în celălalt capăt al salonului când Ariel veni la ea. Emma semăna foarte mult cu mama ei: același păr blond platinat, aceiași ochi albaștri, același mers legănat, plin de siguranță de sine. Chiar și pe vremuri, când Sydney și Emma erau prietene, Ariel fusese mereu distantă cu Sydney. Când aceasta rămânea peste noapte la reședința Clark, Ariel fusese mereu politicoasă, dar avea ceva care o făcea pe Sydney să simtă că prezența ei acolo era un fel de act de caritate, că nu era deloc acceptată.

Când Ariel nu se dădu din singurul loc rămas nemăturat, Sydney se opri.

Reuși să schițeze un zâmbet politicos, chiar dacă ținea strâns coada măturii. Dacă era să aibă succes în această întreprindere, nu putea să îi dea cu mătura în cap unei cliente a salonului, indiferent cât de meritată era această reacție.

– Bună ziua, doamnă Clark. Ce mai faceți? V-am văzut la petrecere. Îmi pare rău că nu am apucat să vă salut.

– E de înțeles, dulceată. Erai în timpul serviciului. Nu ar fi fost potrivit. Ochii îi coborâră de-a lungul măturii și ajunseră la grămada jalnică de păr pe care o adunase tânăra. Lucrezi aici, din câte văd.

– Da.

– Nu te ocupi de... tunsori? Întrebă Ariel, ca și cum ar fi fost scandalizată de o asemenea idee. Un început pe cinste, își spuse Sydney, dacă toți ceilalți cunoscuți de-ai ei din oraș aveau să reacționeze la fel la această veste.

– Ba da, chiar cu asta mă ocup.

– Dar nu e nevoie de o diplomă sau ceva pentru asta, dulceată?

Sydney strângea atât de tare coada măturii, încât se albiseră și începeau să-i amortească.

– Ba da.

– Hmm, rosti Ariel. Și am auzit că ai o fetiță. Cine e tatăl?

Sydney era suficient de versată încât să nu o lase pe Ariel să-i afle punctele slabe. Odată ce anumiți oameni aflau cum puteau să te rănească, aveau să o facă

în mod repetat. Sydney avea multă experiență în acest domeniu.

– Nu-l cunoașteți.

– A, de asta sunt sigură.

– Pot să vă mai ajut cu ceva, doamnă Clark?

– Fiica mea e foarte fericită. Și îl face și pe soțul ei foarte fericit.

– Da, e o Clark, până la urmă, rosti Sydney.

– Exact. Nu știu ce ai sperat când te-ai întors aici. Dar nu poți să te atingi de el.

Aha, deci despre asta era vorba?

– Știu că o să fie o surpriză pentru dumneavoastră, dar nu m-am întors ca să reiau legătura cu el.

– Sau așa zici tu. Voi,ăștia din familia Waverley, aveți șmecheriile voastre. Să nu crezi că nu știu. Îi întoarse spatele și, când se puse în mișcare, își scoase telefonul mobil din poșetă și începu să formeze. Emma scumpo, am o veste cum nu se poate mai delicioasă, începu ea să vorbească.

Cam pe la cinci în acea după-amiază, Sydney era pe punctul de a renunța și de a pleca acasă. Chiar atunci văzu la recepție un bărbat cu un costum elegant, cenușiu și, dintr-odată, inima i se îngreună brusc.

Ziua aceea nu avea să se termine niciodată...

Hunter John o întrebă ceva pe recepționeră, iar aceasta se întoarse și arătă către Sydney.

Bărbatul traversă salonul către ea. Sydney ar fi putut să se retragă în camera de relaxare, să evite să dea ochii cu el, dar amintirile o ținură ținută locului. Hunter John avea douăzeci și opt de ani și părul său nisipiu începea să se rarească. O tunsoare mai bună ar fi putut să mascheze acest lucru. Părul lui era tot frumos și lucios, ceea ce însemna că încă mai avea calitățile din adolescență,

dar începea să le piardă. Se transforma într-o altă persoană.

– Am auzit că ai început să lucrezi aici, rosti Hunter John când ajunse lângă ea.

– Da, cred și eu. Își încrucișă brațele peste piept. Ai ruj pe gât.

Bărbatul își șterse pielea, jenat.

– Emma a venit la mine la muncă să îmi spună.

– Așa deci, ai preluat afacerea familiei.

– Da.

Matteson Enterprises era un grup de fabrici de materiale de construcție, aflat la circa douăzeci de minute de Bascom. Sydney lucrase ca recepționeră la relațiile cu publicul verile, în același timp în care Hunter John făcuse practică acolo. Se întâlneau în biroul tatălui lui când acesta ieșea să ia masa de prânz și se sărutau pasional. Uneori, Emma venea și ea pe acolo când era mai liber, iar ei trei stăteau cu orele pe stivele de cherestea din fața magaziei și fumau.

Cum era viața lui acum? Chiar o iubea pe Emma, sau aceasta pusese mâna pe el doar prin intermediul sexului, așa cum se știa că făceau femeile din familia Clark? În fond, era vorba de Emma, care o învățase pe Sydney cum să îi facă sex oral unui bărbat la perfecțiune. Sydney aflase abia câțiva ani mai târziu de la un tip că o făcea total greșit. Dintr-odată, își dăduse seama că Emma o învățase greșit într-adins. Sydney habar nu avusese măcar că Emma îl plăcea pe Hunter John. Iar el spusese mereu că Emma era un pic cam prea exagerată pentru gustul lui. Sydney nu se gândise niciodată că ei doi ar fi putut fi vreodată împreună. Dar, pe de altă parte, erau multe lucruri pe care nu le observase pe atunci.

– Pot să mă așez? întrebă Hunter John.

– Vrei să te tund? Mă pricep de minune.

– Nu, vreau doar să nu dau impresia că am intrat aici doar ca să vorbesc cu tine, rosti el, așezându-se.

Sydney își dădu ochii peste cap.

– Doamne ferește!

– Voiam să-ți spun niște lucruri, ca să clarificăm situația. Așa se cuvine. Iar Hunter John făcea mereu ce se cuvenea. Era cunoscut pentru asta. Da, băiatul de aur! Fiul cel respectuos și ascultător. În seara aceea, la petrecere, nu am știut că o să fii acolo. Și nici Emma. Am fost la fel de surprinși ca și tine. Ariel a angajat-o pe Claire. Nimeni nu știa că lucrezi pentru ea.

– Nu fi naiv, Hunter John. Dacă Eliza Beaufort știa, e clar că știa toată lumea.

Hunter John păru dezamăgit.

– Îmi pare rău pentru felul în care au decurs lucrurile, dar a fost spre binele tuturor. După cum ai văzut, acum am o căsătorie fericită.

– Doamne-Dumnezeule, rosti Sydney, toată lumea crede că m-am întors doar pentru tine?

– Dar de ce te-ai întors, atunci?

– Nu e casa mea aici, Hunter John? Nu am copilărit aici?

– Da, dar niciodată nu ți-a plăcut cine erai pentru oamenii de aici.

– Nici ție.

Hunter John scoase un oftat. Cine era omul ăsta? Sydney nu îl mai cunoștea pe bărbatul din fața ei.

– Îmi iubesc nevasta și copiii. Am o viață minunată și nu aș renunța la ea pentru nimic în lume. Te-am iubit cândva, Sydney. Despărțirea de tine a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată.

– Ți-a fost atât de greu încât te-ai consolată însurându-te cu Emma?

– Ne-am căsătorit atât de curând pentru că a rămas însărcinată. Eu și Emma am devenit apropiați după ce ai plecat. Mâna destinului, zău!

Sydney nu se putu abține să nu râdă.

– Iar ești naiv, Hunter John.

Era evident că nu îi plăcea să audă asta.

– Căsătoria cu Emma e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Practic, îi spunea că, pentru că renunțase la ea, viața lui era minunată. Iar lui Sydney nu îi plăcea să audă asta.

– Ai fost la Notre-Dame? Ai călătorit prin Europa, cum visai?

– Nu. Alea sunt visuri din alte vremuri.

– Mie, una, mi se pare că ai renunțat la multe visuri.

– Sunt un Matteson. A trebuit să fac ce era mai bine pentru familia mea.

– Și eu sunt o Waverley, așa că pot să te blestem pentru asta.

Bărbatul tresări ușor, ca și cum chiar ar fi crezut că Sydney vorbea serios, ceea ce îi dădu acesteia o senzație stranie de putere. O clipă mai târziu, Hunter John zâmbi.

– Hai, fii serioasă, ție nu-ți place deloc că ești o Waverley.

– Ar trebui să pleci, rosti Sydney. Hunter John se ridică în picioare și băgă mâna în buzunar, căutându-și portofelul. Și să nu îndrăznești să-mi lași bani pentru o tunsoare închipuită!

– Îmi pare rău, Sydney. Țăa sunt, nu am cum să schimb asta. Evident, nici tu.

Când Hunter John se puse în mișcare, Sydney se gândi cât de trist era pentru ea că, în fond, nu iubise decât un singur bărbat. Și că respectivul trebuise să fie tocmai bărbatul acela, bărbatul care o catalogase de la început drept un derapaj adolescentin, în timp ce ea crezuse că aveau să fie împreună pentru totdeauna.

Acum își dorea chiar să fi știut un blestem.

– Începusem să îmi fac griji, spuse Claire când Sydney intră în bucătărie, în seara aceea. Bay e sus.

Sydney deschise ușa frigiderului și scoase o sticlă cu apă.

– Am stat până târziu la serviciu.

– Cum au mers lucrurile azi?

– Bine. Se duse la chiuvetă, unde Claire clătea un castron de afine. Ia zi, ce faci? Ceva pentru Tyler, din nou?

– Da,

Sydney luă florile albastre aflate pe blatul de lângă chiuvetă și le ridică să le miroasă.

– Ce sunt astea?

– Nasturii-cavalerului. O să le presar petalele peste niște tarte cu afine.

– Și ce efect au?

– Nasturii-cavalerului îi fac pe oameni să vadă mai bine, îi ajută să găsească lucrurile pe care le caută, cum ar fi cheile de la casă sau semne până atunci ascunse, rosti Claire, cu ușurință. Puterea aceasta îi era cu adevărat a doua natură.

– Deci încerci să îl faci pe Tyler să își dea seama că nu ești femeia pe care o caută el?

Claire schiță un zâmbet ușor.

– Fără comentarii.

Sydney o privi câteva minute cum lucra.

– Mă întreb de ce nu am moștenit și eu darul ăsta, rosti apoi, dusă pe gânduri.

– Ce dar să moștenești?

– Sensibilitatea asta misterioasă a familiei Waverley pe care o aveți tu și Evanelle. Și bunica o avea. Mama?

Claire opri apa și întinse mâna după un șervet, să se șteargă.

– Greu de spus. Ura grădina, asta îmi amintesc clar.

Nu voia nici în ruptul capului să se apropie de ea.

– Eu nu am nici o problemă cu grădina, dar cred că semăn mai mult cu mama decât oricine din familie. Sydney luă câteva afine și le băgă în gură. Nu am un talent special, exact ca mama, iar ea s-a mutat din nou aici pentru ca noi două să avem un cămin stabil și să ne putem duce la școală, exact cum am făcut eu pentru Bay.

– Mama nu s-a întors aici pentru mine, rosti Claire, ca și cum ar fi fost surprinsă că Sydney își închipuia asta. S-a mutat înapoi pentru ca tu să poți să te naști aici.

– A plecat când eu aveam șase ani, spuse Sydney, ducându-se către ușa deschisă care făcea legătura cu veranda de lângă camera de soare și aruncă o privire afară. Dacă n-aș fi avut fotografiile alea cu mama pe care mi le-a dat bunica, nici măcar nu mi-aș aminti cum arăta. Dacă i-ar fi păsat cât de puțin de mine, n-ar fi plecat.

– Ce ai făcut cu fotografiile alea? întrebă Claire. Chiar uitasem de ele.

Într-o clipită, Sydney trecu de la a inspira profund, cu capul înclinat, aroma ierburilor care se uscau în camera alăturată, la a fi proiectată ca de un vânt nebun înapoi în Seattle. Ateriză chiar în camera de zi a casei unde locuise și se uita fix la canapea. Se apropie de ea și o ridică dintr-o parte. Acolo, sub ea, se afla un plic pe care scria Mama. Trecuse atât de mult de când simțise nevoia să se uite la fotografiile acelea, încât și uitase că erau acolo. Erau fotografii din viața hoinară a lui Lorelei, o viață pe care Sydney încercase să o copieze atât timp. Luă plicul, frunzări teancul de imagini și găsi una care aproape că-i provoacă un atac de panică. Mama ei, în jurul vârstei de optsprezece ani, în fața monumentului istoric de la Alamo. Zâmbea și ținea o pancartă scrisă de mână pe care scria: „Gata cu Bascom! Carolina de Nord este de tot rahatul!” În adolescență, Sydney crezuse că era cum nu se poate mai amuzant. Dar dacă David găsea plicul? Dacă își dădea seama de legătură? Îl auzi la ușa din față. Puse repede plicul înapoi sub canapea. Intra. Avea să o găsească acolo!

– Sydney?

Tânăra deschise ochii, tresărind. Era înapoi în Bascom. Claire era lângă ea, o scutura de braț.

– Sydney?

– Am uitat să le iau cu mine, rosti ea. Pozele... Le-am lăsat acolo.

– Te simți bine?

Sydney confirmă cu o mișcare din cap, încercând să își recupereze stăpânirea de sine. Dar avea sentimentul că David avea să își dea seama că fusese acolo. Că avea să știe că se gândise la ceva ce lăsase acolo. Deschisese ușa către lumea lui. Chiar și acum i se părea că îi putea simți mirosul apei de colonie lângă ea, ca și cum l-ar fi adus înapoi cu ea.

– Sunt bine... Mă gândeam la mama, atâta tot.

Ridică din umeri, încercând să scape de tensiunea care se acumulase în mușchi. David nu știa unde erau fotografiile.

Nu avea să le găsească.

În seara aceea, Evanelle își puse un halat cu mâneci scurte peste cămașa de noapte și se duse în bucătărie. Trebui să ocolească niște cutii pline cu plasturi, chibrituri, elastice din cauciuc și cârlige pentru ornamentele de Crăciun. Odată intrată în bucătărie, porni să caute un pachet de floricele pentru microunde. Împinse deoparte prăjitoarele de pâine noi-nouțe, în cutii, și flacoanele cu aspirină pe care le cumpăra mereu în cantitate mare.

Nu voia nici unul dintre aceste obiecte, nici măcar nu-i prea plăcea să le aibă mereu prin casă. Încerca să le țină în cine știe ce cotloane și în camerele pe care nu le folosea de obicei, dar unele reușeau cumva să rămână și prin drumul ei. Într-o zi, cineva avea să aibă nevoie de ele, așa că era mai bine să le aibă prin preajmă, decât să pornească la cumpărături la trei dimineața, într-un supermarket deschis non-stop, atunci când simțea nevoia.

Întoarse repede capul când auzi o bătaie în ușă.

Cineva o căuta.

Ei, asta chiar că era o surpriză! Evanelle nu prea avea vizitatori. Locuia într-un cartier mic cu case vechi, în stilul Arts and Crafts, o zonă mai elegantă acum decât fusese atunci când ea și soțul ei, care lucrase la compania de telefoane, o cumpăraseră. Vecinii ei erau în mare parte cupluri până în patruzeci de ani, fără copii și cu slujbe pentru care făceau naveta, astfel încât ajungeau acasă după lăsarea întinericului. Ba chiar nu schimbaseră niciodată vreun cuvânt cu vecinii de alături, soții Hanson, care se mutaseră acolo în urmă cu trei ani. Totuși, faptul că îi spusese băiatului care tunde iarba „să se ocupe și de peluza vecină, în interesul cartierului“ spunea multe lucruri despre ei.

Dar așa avea mereu iarba tăiată gratis, așa că de ce să se plângă?

Aprinse lumina de pe verandă, după care deschise ușa. Dincolo de prag stătea un bărbat scund și voinic, între două vârste, cu părul blond-închis tuns scurt. Pantalonii de doc și cămașa nu aveau nici o cută, iar pantofii îi străluceau impecabil. La picioare avea o valijoară.

– Fred!

– Bună, Evanelle.

– Ce Dumnezeu cauți aici?

Avea chipul tras, dar se forță să schițeze un zâmbet.

– Am... am nevoie de o locuință temporară. Și tu ai fost prima persoană care mi-a venit în minte.

– Păi... este de înțeles, nu? Sunt bătrână, iar tu ești homosexual.

– Da, relația perfectă.

Încerca să pară vesel, dar în lumina becului de pe verandă părea la fel de lucios ca o statueta de sticlă și, la o atingere mai brutală, s-ar fi spulberat în mii și mii de cioburi.

– Hai înăuntru!

Fred își luă valiza și intră, după care se opri în mijlocul camerei de zi, cu aerul unui băiețel care fugise de acasă. Evanelle îl știa pe Fred de când era de-o șchioapă. Câștigase concursul de scriere pe district doi ani la rând, după care pierduse în fața lui Lorelei Waverley în clasa a patra. Evanelle venise să o vadă pe Lorelei la concurs și, după terminarea acestuia, îl găsisese pe Fred plângând afară, lângă peretele sălii de sport. Îl îmbrățișase, iar el o pusese să îi promită că nu avea să îi spună tatălui lui că fusese atât de afectat. Tatăl lui îi spusese că nu trebuia să plângă niciodată în fața altor persoane. Ah, ce-aveau să creadă despre el?

– Shelly a venit mai devreme la muncă azi. M-a prins în pijama, în biroul meu. Mi-a fost mai ușor să rămân la muncă, pur și simplu. Acolo știu ce să fac, rosti Fred. Dar probabil că s-a dus vorba și nu pot să mă duc la un motel. Nu vreau să-i dau lui James această satisfacție. La naiba, nici nu știu dacă a observat că nu am mai venit acasă. Nu m-a sunat să mă întrebe pe unde am fost. Nimic. Nu știu ce să fac...

– Dar ați vorbit măcar?

– Am încercat, așa cum mi-ai zis tu. După prima noapte în care am dormit la magazin, l-am sunat. Era la serviciu. Mi-a zis că nu vrea să discute despre asta, că doar pentru că am observat în sfârșit că ceva e în neregulă nu înseamnă că pot să rezolv lucrurile acum. I-am spus de vinul pe care l-am cumpărat de la Claire, iar el mi-a răspuns că sunt nebun, pentru că voiam ca lucrurile să fie din nou așa cum erau când ne-am cunoscut. Nu înțeleg ce s-a întâmplat... Eram bine. E ca și cum m-ar fi părăsit treptat-treptat, iar eu nici măcar nu am observat. Cum să nu observi una ca asta?

– Ei bine, poți să stai aici cât vrei. Dar, dacă e să întrebe cineva, să știi că farmecul meu imens te-a făcut să devii heterosexual.

– Fac niște vafe belgiene minunate, cu un sos de piersici minunat. Doar să-mi spui ce vrei să mănânci și mă ocup.

Evanelle îl mângâie ușor pe obraz.

– Nu că m-ar crede cineva...

Îl conduse în dormitorul de oaspeți. În încăpere erau câteva cutii cu truse de prim ajutor și trei radiatoare cu kerosen, dar avusese grijă să mențină această cameră

destul de liberă și schimbase așternuturile de pe pat săptămânal de peste treizeci de ani încoace. După moartea soțului ei, în casa ei rămăsese un gol, un gol care exista și acum, deși era mai bine ascuns în ultima vreme. În zilele acelea triste de după decesul lui, Lorelei venea și dormea cu Evanelle, doar că încetase să o mai facă pe măsură ce crescuse și devenise mai sălbatică. Apoi Claire mai rămânea peste noapte pe la ea când era adolescentă, dar îi plăcea să stea acasă în mare parte din timp. Lui Evanelle nu-i trecuse niciodată prin gând că ar fi fost posibil ca Fred să stea aici vreodată. Dar era învățată cu surprizele. Așa cum era când deschideai o conservă de supă de ciuperci și găseai în schimb una de roșii, trebuia să fii recunoscător și să o mănânci cu poftă.

Fred își puse valiza pe pat și aruncă o privire în jur.

– Aveam de gând să fac niște floricele și să mă uit la știri. Vrei să stai și tu cu mine?

– Sigur, rosti Fred, urmând-o, ca și cum s-ar fi bucurat că îi spusese cineva ce să facă mai departe. Mulțumesc.

Ei, chiar că era bine, își dădu seama Evanelle când se așezară împreună pe canapea cu un castron de floricele între ei. Urmăriră știrile de la ora unsprezece împreună, după care Fred spălă castronul de floricele.

– Ne vedem dimineață, rosti Evanelle scoțând o cutie de coca-cola din frigider. Îi plăcea să o deschidă, să o lase pe noptieră toată noaptea și apoi să o bea dimineața, imediat după trezire, complet lipsită de acid. Baia e în capătul holului.

– Stai puțin!

Evanelle se întoarse către el.

– Este adevărat că odată i-ai dat tatei o lingură, când erați mici? Și că el s-a folosit de ea ca să dezgroape o monedă de 25 de cenți din pământ, pe care a întrezărit-o strălucind? Și că a folosit moneda aia ca să își cumpere un bilet la film? Și că tocmai atunci și acolo a cunoscut-o pe mama?

– E adevărat că i-am dat lingura aia. Nu am puterea să rezolv problemele oamenilor, Fred.

– Aha, am înțeles, răspunse el repede, lăsându-și ochii în pământ și împăturind

șervetul de vase în mâini. Întrebam și eu...

Dintr-odată, Evanelle își dădu seama care era adevăratul motiv pentru care se afla aici.

Cei mai mulți oameni încercau să o evite pentru că le dădea tot felul de lucruri.

Fred voia să se apropie de ea, sperând că avea să primească din mâinile ei ceva care să dea o oarecare logică lucrurilor care se întâmplau între el și James, respectiv lingura aceea care să-l ajute să iasă din această situație.

În duminica aceea, Sydney, Bay și Claire stăteau pe verandă și mâncau melcii cu scorțișoară pe care Claire îi făcuse în plus față de comanda ei obișnuită de duminică, pe care o livra către cafeneaua din piață. Era cald și totul era dereglat. Clanțele despre care oricine ar fi putut să jure că se aflau în partea dreaptă a ușilor erau, de fapt, în stânga. Untul se topise în frigider. Atmosfera era încărcată cu lucruri nespuse, care parcă fermentau încet-încet.

– Uite-o pe Evanelle, rosti Sydney, iar Claire întoarse capul pentru a o vedea venind pe trotuar.

Bătrânica urcă treptele verandei, zâmbind.

– Mama voastră a făcut două fete frumoase, ăsta e chiar un merit pe care sunt dispusă să i-l recunosc. Dar nu păreți prea vesele.

– E primul val de căldură, toată lumea e cu capsă pusă, răspunse Claire turnându-i lui Evanelle un pahar cu ceai cu gheață din carafa pe care o adusese afară. Ce mai faci? Nu te-am mai văzut de câteva zile.

Bătrâna luă paharul și se așează în balansoarul de răchită de lângă Claire.

– Am un oaspete.

– Pe cine?

– Fred Walker stă la mine.

– Aha, rosti Claire, surprinsă. Și îți place să-l ai în casă?

– Destul de mult.

– Presupun că vinul de mușcată n-a dat rezultate.

Evanelle ridică din umeri și luă o gură de ceai.

– Nici nu l-a desfăcut.

Claire aruncă o privire către casa de alături.

– Crezi că Fred ar fi dispus să mi-l vândă înapoi?

– Nu văd de ce nu. Ai găsit un alt client pentru el?

– Nu.

Sydney interveni:

– Probabil că vrea să îl folosească asupra lui Tyler.

Claire se uită urât la ea, dar nu era complet serioasă. În fond, sora ei avea dreptate.

Evanelle puse ceaiul jos și băjbâi un pic prin geanta ei de umăr.

– Am venit pentru că trebuie să îți dau asta, rosti ea, scoțând într-un final o bentiță albă și întinzându-i-o lui Claire. Fred a încercat să mă oprească să ți-o dau. Zicea că tu porți piepteni în păr, nu bentițe, că bentițele sunt pentru femeile cu păr scurt... Dar el nu înțelege. Trebuie să îți dau fix asta. A trecut ceva vreme de când nu am mai locuit cu un bărbat. Uitasem cât de încăpățânați pot fi. Dar miros bine, totuși.

Sydney și Claire se uitară una la alta, cu subînțeles.

– Evanelle, știi că Fred e homosexual, nu? întrebă Claire, cu blândețe în glas.

– Bineînțeles, răspunse bătrâna, râzând cu poftă, cu o expresie mai fericită și mai relaxată decât o văzuse Claire de foarte multă vreme. Dar e plăcut să văd că nu sunteți singurele cărora le place compania mea. Și ia zi, Sydney, cum e la

muncă?

Sydney și Bay stăteau pe leagănul de pe verandă, iar Sydney îl mișca ușor, împingând cu un picior desculț în podea.

– Ție îți datorez totul. Dacă nu mi-ai fi dat cămașa aia pe care am returnat-o, n-aș fi intrat la White Door să văd dacă aveau vreun post liber.

– Fred mi-a zis că te-a văzut de vreo două ori săptămâna trecută, luându-le de mâncare celorlalte fete la prânz. Și că o dată te-a văzut măturând.

– Da, cam asta fac momentan.

– Dar care e problema? întrebă Claire, conștientă că Sydney fusese destul de abătută în ultima vreme.

Inițial, fusese extrem de încântată de postul ei la salon, dar pe măsură ce zilele se succedaseră, venise acasă din ce în ce mai devreme și zâmbise din ce în ce mai rar. Claire avea o părere destul de confuză în ceea ce privea noua slujbă a surorii ei. Îi plăcea să lucreze cu ea, îi plăcea să o aibă alături. Dar Sydney se lumina toată când vorbea despre tunsori și coafat. În fiecare dimineață pleca de acasă plină de speranțe.

– Se pare că toate clientele de la White Door îi cunosc pe soții Clark și Matteson. În a treia zi a venit la mine Hunter John. Din câte se pare, unii oameni – nu vreau să dau nume – nu au fost prea încântați de asta și au dat sfară în țară. Nu că aș fi avut o mulțime de clienți înainte de asta, dar acum este clar că există un motiv clar pentru asta.

– L-ai tuns?

– Nu, n-a vrut să mă lase. E păcat, pentru că mă pricep de minune la tunsorile bărbătești, răspunse ea. L-am tuns pe Tyler, în schimb.

– Da?

– Mhm. A, și pe Bay, plus că mă tund singură.

– Deci... deci oamenii te evită? întrebă Claire. Nu-ți dau nici măcar o șansă?

– Dacă nu se schimbă nimic, n-o să pot să mai păstrez postul. Dar poate că e mai bine așa, spuse Sydney, petrecându-și brațul pe după umerii fiicei ei. O să pot să petrec mai mult timp cu Bay. Și o să fiu liberă să te ajut ori de câte ori ai nevoie.

Claire fusese într-un coafor de fix trei ori în toată viața ei de adult, numai când părul îi ajungea prea lung pentru a-l mai putea ține sub control și avea nevoie să fie scurtat câțiva centimetri. De obicei se ducea la coaforul lui Mavis Adler de pe autostradă. Pe vremuri, Mavis venea acasă la ele pentru a o tunde pe bunica lui Claire, iar dacă bunica ei o prefera pe ea, Claire decisese să se lase și ea pe mâna lui Mavis.

Nu se considera genul mocofan și trecuse pe lângă salonul White Door de nenumărate ori, dar când intră și dădu de zona de așteptare cu canapele de piele, tablouri originale și flecăreala veselă a unora dintre cele mai înstărite femei din oraș, care o angajaseră în decursul anilor să se ocupe de petrecerile organizate la gustarea de dimineață, la prânz sau chiar la ora ceaiului, se simți dintr-odată înspăimântător de nelalocul ei.

O zări pe Sydney în spate, măturând părul din jurul postului unei alte coafeze, și i se păru frumoasă și independentă. De asemenea, părea teribil de singură, ceea ce era numai bine pentru Claire, dar nu și pentru Sydney.

Sora ei o văzu și veni imediat înspre recepție.

– Claire, ce s-a întâmplat? Unde e Bay? A pățit ceva?

– E bine. Am rugat-o pe Evanelle să stea cu ochii pe ea o oră, două.

– De ce?

– Pentru că vreau să mă tunzi.

O mulțime de coafeze și clienți se adunară în jurul lui Sydney și al lui Claire. Rebecca, proprietara salonului White Door, stătea dreaptă, cu atitudinea unei profesoare, așteptând ca Sydney să înceapă. Prin încăperea pluteau tot felul de șoapte despre părul lung și frumos al lui Claire și despre abilitățile netestate ale

lui Sydney, de parcă ar fi fost vălătuci de fum.

– Ai încredere în mine? întrebă Sydney, ridicând puțin scaunul, după ce îi spălase părul surorii ei.

Claire îi întâlni privirea în oglindă.

– Da, îi răspunse.

Sydney o întoarse în așa fel încât să fie cu spatele la oglindă.

În următoarele câteva minute, Claire își simți părul din ce în ce mai ușor, în timp ce șuvițe ude de păr negru se tot adunau pe pelerina pe care o purta, ca niște fâșii de melasă caramelizată. Din când în când, Rebecca îi adresa lui Sydney câte o întrebare, iar aceasta răspundea sigură pe ea, folosind termeni ca „tunsoare bob“ și „breton filat“. Claire nu înțelegea ce însemnau. O duceau cu gândul la boabele de struguri și la fileurile de pește rumenite perfect.

Când, în sfârșit, Sydney întoarse scaunul spre oglindă, persoanele din jur se porniră să o aplaude.

Lui Claire nu-i venea să-și creadă ochilor. Sydney îi scurtase părul cu cel puțin cincisprezece centimetri. Tunsoarea era oblică, astfel că părul era mai lung în față, dar scurtat bine și ușor umflat în spate. Bretonul deloc bogat făcea ca ochii lui Claire să pară frumoși și scilipitori, nu duri și necruțatori. Acolo, în oglindă, era o persoană care arăta așa cum Claire voise să arate toată viața ei.

Sydney nu o întrebă dacă îi plăcea. Nici nu se punea problema. Era o transformare perfect realizată de o maestră. Toți cei din jur o priveau pe Sydney cu o admirație maximă, iar aceasta strălucea exact ca argintul bine lustruit.

Claire își simți ochii umplându-i-se de lacrimi, lacrimi de bucuria dată de o renaștere, de o răscumpărare. Undeva în adâncul sufletului ei, Claire știuse dintotdeauna. Asta era baza invidiei pe care o nutrise față de ea când erau mici. Sydney se născuse aici. Acesta era talentul ei, iar acesta fusese dintotdeauna în ea, așteptând ca ea să-l accepte și să-l folosească.

– Nu mai poți să negi, rosti Claire.

– Ce să neg? întrebă Sydney.

– Ȃsta este darul tău magic, iar tu ești o Waverley autentică.

UCLA (University of California, Los Angeles) – Universitatea California din Los Angeles

Bay – dafin

Miere din copacul *Oxydendrum arboreum* (n.tr.)

Partea a doua. Revelații

capitolul 7

Lester Hopkins stătea pe un șezlong de aluminiu așezat la umbra castanului din curtea sa. O panglică de praf marca trecerea unei mașini undeva departe, de-a lungul aleii lungi până la casa de lângă lăptărie.

În urma atacului cerebral din anul anterior, Lester se alesese cu un șchiopătat ușor și un colț al buzelor se încăpățâna să nu mai asculte de comenzi, așa că ținea mereu la îndemână o batistă, pentru a-și șterge saliva care se aduna mereu acolo. Nu voia să facă o impresie proastă în fața doamnelor. În ultima vreme petrecea multă vreme așezat astfel, lucru care nu îl deranja prea tare. Așa avea timp să reflecteze. Adevărul era că mereu se gândise cu plăcere la această perioadă a vieții sale. Când era mic, bunicul lui trăia ca un rege, începându-și zilele cu un mic dejun copios, putea să plece la vânătoare ori de câte ori poftea, după-amiezile mai trăgea câte un pui de somn, iar serile cânta la banjo cât poftea. Asta viață adevărată, conchisese Lester. Ba chiar primeai și bani prin poșta lunar, cu o precizie de ceasornic. Așa că Lester se hotărâse destul de devreme în viață că voia să crească mai repede și să iasă la pensie.

Dar apăruseră câteva probleme pe drum. Trebuise să muncească mai mult decât își închipuise după ce tatăl lui murise pe când el avea doar șaptesprezece ani, și Lester se văzuse nevoit să administreze lăptăria de unul singur. Iar el și soția lui nu fuseseră binecuvântați decât cu un singur fiu. Totuși, băiatul lui se căsătorise cu o femeie muncitoare și locuiseră toți în casă, apoi fiul lui avusese și el un băiat, iar totul fusese numai bine. Mai târziu, soția lui Lester se îmbolnăvisese de cancer, iar fiul lui murise într-un accident de mașină, doi ani mai târziu. Pierdută și îndurerată, nora lui voise să se mute în Tuscaloosa, la sora ei. Dar Henry, nepotul lui Lester, care avea atunci unsprezece ani, insistase să rămână aici.

Așa că, în viața lui Lester, erau doar două constante: ferma sa și Henry.

Când mașina se apropie, Lester auzi panoul de plasă de la ușă închizându-se cu zgomot. Se întoarse și văzu că Henry ieșise din casă să vadă cine venea. Era prea târziu să fie vorba de ceva legat de afaceri. Soarele aproape că apusese.

Henry îi strigă:

– Aștepți să-ți vină ceva, tataie?

– Să-mi intre în port corăbiile alea pe care le-am crezut înecate. Da' uite că nu vin.

Henry coborî până la castan și se opri lângă Lester. Acesta se uită la el. Era un băiat chipeș, dar, ca toți bărbații din familia Hopkins, se născuse cu un suflet bătrân și avea să-și petreacă mare parte din viață așteptând ca trupul să-l ajungă din urmă. Acesta era și motivul pentru care toți bărbații din familia lor se însurau cu femei mai în vârstă decât ei. Henry nu se grăbea deloc, totuși, iar Lester începuse de la o vreme să îl mai împingă puțin de la spate. Îi spunea nepotului său să conducă el tururile școlarilor prin lăptărie dacă învățătoarele aveau vârsta potrivită și știa că sunt nemăritate. Iar comitetul pentru decorațiuni de la biserică era alcătuit în mare parte din femei divorțate, așa că Lester le lăsa să ia ierburi uscate și ilice de la fermă iarna, având grijă de fiecare dată să îl trimită pe Henry să le ajute. Și totuși, nici un rezultat. Sigur pe el și stabil, muncitor și bun la suflet, Henry era o partidă pe cinste, numai că îi plăcea prea mult traiul solitar.

Dar așa stăteau lucrurile cu oricine se năștea cu un suflet bătrân.

Mașina se opri. Lester nu îl recunoscuse pe șofer, dar o identifică imediat pe femeia care cobora de pe locul din dreapta.

Scoase un hohot amuzat. Mereu îi plăceau vizitele lui Evanelle Franklin. Era ca și cum ar fi văzut un pițigoi în toiul iernii.

– Se pare că Evanelle trebuie să ne dea ceva.

Șoferul nu se dădu jos din mașină, dar bătrânica traversă curtea spre ei.

– Lester, i se adresă ea, oprindu-se în fața lui și punându-și mâinile în șolduri, de fiecare dată când te văd arăți din ce în ce mai bine.

– Ei, să știi că au găsit ăștia leacul pentru cataractă, o tachină el.

Femeia schiță un zâmbet.

– Diavol de om ce ești!

– Ce te aduce tocmai pe-aici?

– Trebuia să-ți dau asta. Băgă mâna în tolba ei cu bunătați și îi întinse un borcan cu cireșe glasate.

Lester se uită la Henry, care încerca să-și ascundă zâmbetul.

– Păi... n-am mai mâncat așa ceva de multă vreme. Mulțumesc, Evanelle.

– Cu plăcere.

– Ia zi, cine te-a adus?

– Fred, de la băcănie. Stă la mine de-un timp. E chiar plăcut să-l am în casă.

– Ați vrea să rămâneți la cină? întrebă Henry. Yvonne a făcut turte de cartofi.

Yvonne era menajera lor. Henry o angajase după atacul lui Lester, din anul trecut. Era măritată, bineînțeles. Lester ar fi făcut în așa fel încât să angajeze o femeie necăsătorită.

– Nu, mulțumesc, trebuie să o iau din loc, răspunse Evanelle. Ne vedem la festivitățile de 4 Iulie?

– O să venim și noi, rosti Lester. Cei doi o petrecură cu privirea până ajunse la mașină.

– Odată mi-a dat un ghem de lână, spuse Henry. Cred că aveam vreo paisprezece ani, eram într-o excursie cu școala în centru. Vai, mi-a fost așa rușine! L-am aruncat imediat. Dar chiar în săptămâna următoare m-am trezit că am nevoie de niște lână pentru un proiect pentru școală.

– Când vine vorba de femeile din familia Waverley, bărbații din orașul nostru învață de mici cum stă treaba, spuse Lester, întinzând mâna către bastonul pe care îl sprijinise de trunchiul castanului. Se ridică încet în picioare. Ori de câte ori ești în preajma uneia dintre ele, trebuie să stai în banca ta și să asculți cu atenție.

În după-amiaza următoare, Claire o auzi pe Sydney, strigând de la etaj:

– Unde sunteți?

– Eu sunt jos, îi răspunse Claire, la fel de tare.

Nu trecu mult și auzi treptele prăfuite scârțâind sub pașii lui Sydney, care cobora în pivniță. Era o încăpere răcoroasă și uscată, iar uneori oameni în toată firea care aveau prea multe pe cap băteau la ușa lor și le rugau să le dea voie să stea în pivnița reședinței Waverley un timp, pentru că îi ajuta să își limpezească mintea și le readucea echilibrul.

Pașii lui Sydney se auzeau din ce în ce mai aproape pe măsură ce înainta în pivniță, către fasciculul de lumină proiectat de lanterna lui Claire. Becurile din pivniță se arseseră în 1939 și ceea ce începuse ca o pură tergiversare a înlocuirii lor se transformase într-o tradiție de familie – în pivniță era mereu întuneric. Nimeni nu mai știa de ce făceau asta acum, ci doar că așa stătuseră lucrurile dintotdeauna.

– Unde e Bay? întrebă Sydney. Nu e aici, cu tine?

– Nu, îi place să stea în grădină mare parte din timp. E bine. Mărul nu mai leapădă fructe spre ea de când Bay a început să le arunce și ea spre el. Claire îi dădu lanterna. Mă ajuți un pic, te rog? Luminează încoace!

– Vin de caprifoi?

– Festivitățile de 4 Iulie sunt săptămâna viitoare. Număr sticlele, să văd câte putem să ducem.

– Când am venit, am văzut o sticlă în bucătărie, rosti Sydney în timp ce Claire număra.

– Ăla e vinul de mușcată parfumată pe care mi l-a dat înapoi Fred. Nu m-a lăsat să îi dau banii înapoi. Cred că e un fel de mită, să nu cumva să spun nimănui, adăugă Claire, după care bătu de câteva ori din palme, să scuture praful de pe ele. Treizeci și patru de sticle. Parcă țineam minte că am făcut patruzeci anul trecut. În fine, nu contează... Ar trebui să fie de ajuns.

– O să i-l dai lui Tyler?

Claire luă din nou lanterna.

– Ce să îi dau lui Tyler?

– Vinul de mușcată.

– Aaaa, îngăimă Claire, îndepărtându-se. Sydney o prinse din urmă imediat. De fapt, speram că o să i-l duci tu.

– Este ocupat cu cursurile din sesiunea de vară, zise Sydney. N-o să stea prea mult pe acasă.

– Mmmhm.

Claire se bucura că Sydney nu o putea vedea, că nu putea identifica expresia ei confuză. Uneori i se părea că își pierde mințile. Când se trezea, primul ei gând era cum să facă să și-l alunge din minte. Și pândea mereu, sperând să îl vadă prin curte, în timp ce făcea tot felul de planuri despre cum să nu îl mai vadă niciodată. Nu avea nici o logică!

Ajunseră în bucătărie, iar Claire închise și încuie ușa în urma lor.

– E un tip de treabă Claire, rosti Sydney. Da, știu... Și pe mine m-a lăsat cu gura căscată. Ca să vezi... Bărbații pot fi și de treabă. Cine ar fi crezut?

Claire duse lanterna înapoi în cămară și o puse pe raft, unde ținea lumânările și lanternele cu baterii. Câmpul electric iscat de frustrarea ei determină ca radioul portabil de pe raft să se trezească la viață, cârâind scurt, când trecu pe lângă el, iar Claire tresări, surprinsă. Îl opri imediat, după care se sprijini de perete. Nebunia asta nu mai putea continua.

– Nu e o constantă, rosti ea, din cămară. Mărul e, la fel ca și vinul de caprifoi. Casa e o constantă, Tyler Hughes, nu.

– Nici eu nu sunt o constantă, nu-i așa? întrebă Sydney, dar Claire nu-i dădu nici un răspuns.

Era Sydney o constantă? Chiar își găsisese locul în Bascom sau avea să plece din nou, poate când Bay avea să fie mare, sau dacă se îndrăgostea? Claire nu voia să se gândească la asta. Singurul lucru pe care îl putea controla era ca ea să nu fie

motivul pentru care sora ei avea să plece, ba chiar să îi dea motive să rămână aici. Așa că avea să se concentreze numai asupra acestui aspect.

Trase aer adânc în piept și se întoarse în bucătărie.

– Ia zi, cum merge treaba la muncă? o întrebă voioasă.

– O, Doamne... sunt foarte ocupată. Mulțumită ție...

– Eu nu am făcut nimic, meritul îți aparține.

Sydney dădu negativ din cap.

– Acum oamenii se uită la mine de parcă aș fi profesoară sau așa ceva. Nu înțeleg, zău.

– Iată, acum vezi și tu care e secretul succesului meu, îi spuse Claire. Când oamenii cred că ai ceva de oferit, ceva ce nu mai are nimeni, sunt gata să facă orice și să plătească oricât pentru a avea parte de acel lucru.

Sydney izbucni în râs.

– Deci ce zici tu e că oricum o să fim ciudate, măcar să facem și ceva bani din asta?

– Nu suntem ciudate. Claire tăcu preț de câteva clipe, după care spuse: Dar da, exact așa.

– Ai pânze de păianjen în păr, din pivniță, rosti Sydney, apropiindu-se de ea și scuturându-le cu vârfurile degetelor.

Acum avea o atitudine de proprietar grijuliu în ceea ce privea părul lui Claire și mereu se apropia de ea, mai mereu îi dădea câteva șuvițe pe după ureche, îi aranja cu degetele bretonul pe frunte sau îi umfla partea din spate. Era drăguț, ca și cum s-ar fi jucat cu ea, era genul de lucru pe care l-ar fi făcut în copilărie, dacă ar fi fost apropiate.

– Unde ai mai fost coafeză? întrebă Claire, urmărind cum expresia surorii ei deveni ermetică în timp ce degetele continuau să îi netezească părul. Se maturizase atât de mult cât fusese plecată!

Sydney făcu un pas înapoi și încercă să-și îndepărteze pânzele de păianjen de pe degete, căci se lipiseră imediat de piele.

– Asta era acum câțiva ani, dar am lucrat în Boise... un timp.

Renunță să se mai lupte cu pânzele de păianjen și îi întoarse spatele. Luă sticla de vin de mușcată de pe masă și ieși grăbită pe ușa din spate, lăsând în urmă un miros straniu de apă de colonie bărbătească.

– Mă duc să vorbesc puțin cu Bay, după care o să-i duc asta lui Tyler.

Din ziua aceea, în care Sydney se întorsese mental în casa din Seattle când își adusese aminte că lăsase acolo fotografiile cu mama ei, mirosul apei de colonie pe care o folosea David apărea în jurul ei total pe neașteptate. Când mirosul era deosebit de puternic, ventilatoarele din tavan de la parter se puneau în funcțiune cu de la sine putere, ca și cum ar fi încercat să îl îndepărteze. Când plutea în holul de la etaj, noaptea, departe de ventilatoare și briza nopții, i se părea că se plimba de colo-colo, înfierbântat de furie. În nopțile acelea, Bay venea în patul lui Sydney, și vorbeau în șoaptă despre viața pe care o părăsiseră. Vorbeau codat, spunându-și cât de fericite erau că plecaseră, cât de bine era să fie libere. Când spuneau aceste lucruri, își împloteau degetele mari și proiectau umbre ca niște fluturi pe perete, în lumina movulie care se scurgea pe fereastră dinspre curtea lui Tyler.

Claire tot voia să știe unde fusese Sydney și ce făcuse în tot acest timp. Aceasta știa că ar fi trebuit să îi spună acum, mai ales că, uneori, și Claire simțea și ea mirosul de apă de colonie care plutea prin casă și se întreba cu voce tare de unde venea. Dar acest miros o făcea pe Sydney să își dea seama în ce pericol o pusese pe sora ei venind aici și îi era cu atât mai rușine să își recunoască greșelile. Claire făcea atât de multe lucruri pentru ea!

Când ieși din casă, mirosul de apă de colonie se disipă în grădină, bombardat de aroma salviei, a merelor și a pământului reavăn. Sydney se așeză lângă Bay sub măr și vorbiră despre ce făcuseră în ziua respectivă, despre festivitățile de 4 Iulie și despre faptul că într-o zi aveau să se ducă până la școală, pentru ca micuța să vadă unde anume era. De când Claire îi spusese că nu era nici o problemă ca Bay să intre în grădină, fetița petrecea câteva ceasuri bune zilnic întinsă pe iarbă,

lângă măr. Când Sydney o întrebase de ce făcea asta, Bay îi răspunsese că încerca să-și dea seama de ceva. Sydney nu insistase și își spusese că în viața lor se întâmplaseră atât de multe lucruri, încât era normal ca fetița să aibă nevoie de ceva timp să își pună gândurile în ordine.

După discuția cu fiica ei, Sydney se duse la Tyler. Îl găsi în curtea din spate, tocmai scotea o mașină mică de tuns iarba din șopron, o clădire de dimensiuni destul de reduse.

– Nu știu, Tyler, chiar ești pregătit emoțional să ai de-a face iar cu atâta iarbă tăiată? îi strigă.

Bărbatul se întoarse către ea și izbucni în râs.

– Dacă nu o tai acum, câinii de talie mică din cartier o să se rățăcească în ea. Chiar și acum, când doamna Kranowski nu îl găsește pe Edward, vine înapoi și începe să dea cu bastonul în iarbă, încercând să dea de el.

– Îți aduc un cadou din partea lui Claire. Ridică sticla cu vin.

Tyler șovăi o clipă, ca și cum și-ar fi reprimat primul răspuns care îi venise în minte.

– Știi ceva? Nu reușesc să o înțeleg deloc pe sora ta. Evident, nu mă place, dar îmi face cadouri. Așa e obiceiul aici, în Sud?

– A, stai liniștit, te place. De-asta îți tot dă lucrurile astea. Te superi dacă beau și eu un pic din asta? Sunt cam tulburată în momentul de față.

– Sigur, hai înapoi! Intrară în bucătăria lui prin spate, iar Tyler scoase două pahare de vin din dulap.

Imediat ce Tyler îi umplu paharul, Sydney luă o înghițitură sănătoasă din el.

– Care-i problema?

– Acum ceva timp, mintea mea s-a dus undeva unde n-ar fi trebuit. Și-acum mi se face pielea ca de găină când mă gândesc la asta.

– Vrei să vorbești despre asta?

– Nu.

Tyler dădu din cap, în semn de acceptare.

– Bine. Ia zi, ce-i ăsta? Tyler își puse și el vin în pahar și îl ridică să îl miroasă.

– Vin de mușcată. Ar trebui să-ți aducă în minte amintiri plăcute.

Bărbatul ridică paharul spre ea, într-un toast informal.

– În cinstea amintirilor plăcute!

Înainte să apuce să bea din el, Sydney spuse pe nerăsuflăte:

– Claire speră că vinul ăsta o să te facă să-ți aduci aminte de altcineva și să uiți de ea. Ca și tocănița cu ulei de semințe de gura-leului și tarteles presărate cu petale de nasturii-cavalerului.

Tyler își lăsă paharul jos.

– Nu înțeleg.

– Florile care cresc în grădina noastră sunt speciale. Sau poate modul în care sunt preparate mâncărurile din ele e ceea ce le face speciale. Pot avea anumite efecte asupra persoanelor care le consumă. Tu ești, evident, imun. Sau poate Claire se străduiește prea mult, și asta schimbă modul în care funcționează întregul mecanism. Nu știu.

Tyler se uita lung la ea, nevenindu-i să creadă.

– Încearcă să mă faci să nu mai fiu interesat de ea?

– Ceea ce înseamnă că i-ai intrat deja la inimă. Dă-mi voie să-ți spun ceva despre Claire: îi plac lucrurile care rămân în viața ei, care nu dispar. Așa că să nu cumva să pleci.

Tyler se sprijini de blatul de bucătărie, ca și cum ar fi căutat un punct de sprijin, ca și cum cineva l-ar fi împins spre el. Pentru o clipă, Sydney se întrebă dacă se cuvenea să fi dezvăluit ceva atât de intim despre sora ei. Evident, Claire nu voia ca el să afle aceste lucruri. Dar apoi Tyler schiță un zâmbet, iar ea își dădu seama

că procedase bine. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse pe cineva fericit, atât de mult că uitase ce sentiment plăcut îi dădea asta. Claire o ajuta atât de mult, iar acum putea și ea să îi ofere ceva în schimb. Putea să îi arate că putea să găsească fericire în afara lucrurilor pe care le cunoștea atât de bine. Putea să-și găsească fericirea cu Tyler.

– Nu plec nicăieri, rosti el.

– Bine.

Sydney își feri privirea. Cuvintele unui bărbat de treabă puteau să-i umple ochii de lacrimi unei femei. O invidia pe Claire pentru asta, pentru ce vedea la Tyler. După ce plecase din Bascom, cunoscuse mulți bărbați, dar nici unul bun de ceva. Nici măcar nu credea c-ar mai fi știut ce să facă acum dacă ar fi dat de unul de treabă.

– Hai, bea, rosti ea, ferindu-și ochii și pornind prin bucătărie.

Tyler își ridică paharul și luă o înghițitură.

– E bun. Ciudat, dar bun.

– Bine ai venit în lumea lui Claire.

– Ia zi, care sunt amintirile frumoase care ți-au venit în minte? Întrebă el.

Sydney se duse în colțișorul lui de pictură, trecu pe lângă cele două șevalete, și privirea i se pierdu dincolo de ferestrele înalte.

– E tare ciudat. Amintirile mele frumoase sunt de săptămâna asta. Prin câte am trecut în toți anii ăștia, și uite că săptămâna asta a fost cea mai frumoasă din toată viața. Tu cum stai?

– Vinul e bun, dar nu mi-a apărut nimic neobișnuit în minte. Mă gândesc la Claire, atâta tot.

Sydney zâmbi și mai luă o gură de vin.

– Ești dus pe copcă...

capitolul 8

Festivitățile de 4 Iulie din Bascom se țineau în fiecare an în piața din centrul orașului. Pe pajiștea de lângă fântână, familiile și diferitele grupuri de la biserică așezau mese și tarabe pe care le încărcau cu mâncăruri, astfel încât toată lumea putea gusta tot felul de delicatese ca la o mare serbare câmpenească înainte de focurile de artificii. Cei din familia Waverley contribuiau mereu cu vin de caprifoi, ca orășenii să poată vedea pe întuneric, dar – fie că se știa sau nu – această băutură le oferea consumatorilor și câteva revelații de fiecare dată. În fond, un efect secundar al vederii nocturne era că puteai vedea lucruri de care înainte nu erai conștient.

Familia Waverley avea o masă așezată mai într-o parte, foarte populară, sigur, dar poziționată separat față de toate celelalte. Sydney se foia pe scaun. Bay era în zona pentru copii, sub supraveghere, și se distra făcând coifuri de hârtie și să i se picteze pe față, așa că la masă erau doar ea, Claire și licoarea de caprifoi. Oamenii se apropiau în liniște, să ia paharele mici de carton cu vin, ca și cum erau ceva sfânt și, din când în când, șeriful se apropia și întreba:

– Asta nu e o băutură alcoolică, nu-i așa?

Iar Claire îi răspundea, cu o mină cum nu se putea mai serioasă, așa cum făcuseră toți cei din familie înaintea ei:

– Bineînțeles.

Pe când Sydney era adolescentă, sărbătoarea de 4 Iulie însemna mereu să-și petreacă ziua la cine știe ce prietenă care avea piscină, după care să își facă apariția pe pajiștea din centru exact la timp pentru focul de artificii. Acum se simțea mai matură decât alte persoane de aceeași vârstă cu ea, cum ar fi fost prietenele ei din liceu, dintre care cele mai multe veneau, în mod evident, de la cine știe ce grătar acasă sau de la vreo petrecere la piscină, bronzate și cu câte o bretea de la costumul de baie ițindu-li-se de sub haine. Emma stătea la masa Bisericii Prezbiteriene, de vorbă cu Eliza Beaufort. Știind lucrurile pe care le

cunoștea acum, Sydney nu îi mai invidia pe cei care aveau parte de o asemenea viață plină de privilegii. Lucru ciudat, însă, era tristă pentru că pierduse ceva ce nu avusese niciodată. Poate că îi era dor doar de a avea prieteni, în general, de sentimentul plăcut al camaraderiei cu persoane de aceeași vârstă.

Sydney își desprinsese privirea de la ceilalți oameni.

– Nici nu-mi mai aduc aminte ultima oară când am stat aici, la masa familiei, îi spusese lui Claire.

– Da, a trecut ceva timp.

Sora ei trase aer adânc în piept.

– Dar e bine.

– De ce te simți atât de stânjenită? Nimeni n-o să arunce cu roșii stricate în noi.

– Sigur, acceptă Sydney. Putea să fie și ea ca sora ei, să nu-i pese deloc de ce credeau oamenii. Chiar începuse să se îmbrace ca ea, cu cămăși călcate impecabil, fără mâneci, pantaloni de doc, pantaloni scurți până deasupra genunchilor, rochii fluide. Ceea ce spusese Claire la salon, în ziua aceea, că Sydney avea talentul specific celor din familia ei, îi schimbase complet modul de gândire. Se simțea ca o Waverley. Și totuși, acum se simțea ca și cum ar fi trăit într-o comunitate care vorbea o limbă pe care ea încă nu o cunoștea. Putea să se îmbrace ca băștinașii și se simțea bine, doar că era un pic izolată. Adăugă, încet: Nu-i nici o problemă să fiu ciudată. Pot să mă obișnuiesc cu asta.

– Nu suntem ciudate. Suntem așa cum suntem. Bună, Evanelle!

Evanelle se apropiase de ele și luase un pahar cu vin.

– Pfui, chiar am nevoie de ăsta, rosti ea, dând vinul pe gât de parcă ar fi fost un păhărel cu tărie. Am atâtea de făcut! Trebuie să îi dau ceva lui Bay.

Puse paharul pe masă și scoase din geanta de umăr o broșă cu un aspect destul de tipător. Aducea cu stilul anilor '50 și avea niște cristale transparente, acum puțin îngălbenite, dispuse într-un model radial.

– E cu ceilalți copii, să i se picteze pe față, o anunță Sydney.

– Bine, mă duc pe acolo. Fred mă ajută să-mi fac ordine în casă. Mi-e de mare ajutor. Am găsit broșa asta într-o cutie veche de bijuterii și, de cum mi-au picat ochii pe ea, am știut că trebuie să i-o dau lui Bay.

Claire se aplecă ușor în față, fără să se ridice de pe scaun.

– Fred te ajută?

– A instituit un sistem de organizare pentru toate lucrurile pe care le am în casă. A făcut un... un tabel, așa îi zice el.

– De ani întregi mă tot ofer să te ajut, Evanelle, spuse Claire.

Sydney se uită la ea, plină de curiozitate. Părea ofensată.

– Știu. Nu am vrut să te deranjez. Dar, dacă Fred tot stă la mine...

– Locuiește la tine? exclamă Claire. Am crezut că e vorba doar de o perioadă.

– Păi... am zis că, dacă tot s-a instalat la mine, măcar să se simtă în largul lui. Se ocupă de mansardă, vrea să o transforme într-un mic apartament pentru el și mai aranjează una-alta prin casă. Mă ajută destul de mult să-l am cu mine.

– Știi bine că, dacă ai nevoie de mine, sunt mereu dispusă să te ajut, spuse Claire.

– Știu. Ești o fată de treabă. Puse broșa înapoi în geantă. După Bay, trebuie să îi duc niște melci reverendului McQuail și o oglindă lui MaryBeth Clancy, după care gata, mă întâlnesc cu Fred la fântână. Nu-mi plac deloc mulțimile, mereu sunt atâtea de făcut... Ne vedem mai târziu!

– La revedere, Evanelle! Te rog, sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Sydney pufni.

– O, da! Suntem ciudate.

– Ba nu suntem, zise Claire, dusă pe gânduri. Ce părere ai despre faptul că Fred s-a instalat la Evanelle?

– Mi se pare trist că el și James au probleme. Sydney ridică din umeri. Dar lui

Evanelle pare să îi placă să îl aibă acolo.

– Hmm.

Câteva minute și după o vizită din partea șerifului mai târziu, Sydney o înghionti pe sora ei.

– În caz că nu ai observat, Tyler se tot uită la tine.

Claire se uită la el pe furiș, după care scoase un geamăt exasperat.

– La naiba! Trebuia să te uiți tu la el. Acum vine înapoi...

– Vai, Doamne ferește!

– Da, păi să știi că nu numai la mine se uită insistent cineva. Și tu ai un admirator.

Claire arată o pancartă de cealaltă parte a pajiștii, pe care scria LĂPTĂRIA HOPKINS. La masa respectivă stătea un bărbat chipeș, blond, zvelt și bronzat, care scotea înghețată din mai multe aparate electrice și o puneă în cupe din carton. Era solid, ca și cum ar fi fost făcut să reziste la furtuni. Se tot uita către masa familiei Waverley.

– Oare crede că avem nevoie de niște înghețată? I s-o fi părând că suntem înfierbântate.

– E Henry Hopkins, spuse Claire.

– Henry!

De la distanță, nu îi putea distinge trăsăturile, dar dacă stătea să se gândească, parcă părul lui i se părea oarecum cunoscut, parcă recunoștea mișcările acelea hotărâte.

– Aproape că am uitat de el.

– N-am știut că-l cunoșteai. Claire vru să se ridice, dar Sydney o prinse de braț. Dă-mi drumul! Am uitat ceva în dubiță.

– Nu ai uitat nimic. Încerci să îl eviți pe Tyler. Și da, îl cunoșteam pe Henry.

Eram... prieteni, aş zice. În şcoala primară. După aceea ne-am mai înstrăinat.

– De ce? întrebă Claire, tot încercând să scape de strânsoarea lui Sydney şi tot uitându-se la Tyler, care se apropia.

– Pentru că în liceu eram o tâmpită oarbă, rosti Sydney.

– Nu erai aşa.

– Ba da.

– Ba nu.

– Bună ziua, doamnelor. Aveţi nevoie de un arbitru?

Acum, că îşi atinsese scopul, Sydney îşi desprinsese mâna de pe braţul surorii ei.

– Bună, Tyler.

– Claire, părul tău! rosti bărbatul, iar mâna ei se duse automat către cap, stânjenită. Purta bentiţa albă pe care i-o dăruise Evanelle, care o făcea să arate inocentă şi tânără, aşa cum pretindea că nu era. E frumos. Am visat... Am visat o dată că aveai părul aşa. Îmi pare rău, chiar nu aveam cum să formulez asta într-un mod care să nu pară protest. Izbucni în râs, după care îşi frecă palmele, încântat. Aşadar, toată lumea îmi spune că neapărat trebuie să beau din vinul de caprifoi de la masa familiei Waverley. Fie e vorba de o tradiţie a oraşului, fie toţi participă la jocul Claire-încearcă-să-scape-de-privirile-mele.

– Poftim?

– Sydney mi-a spus ce încercai să faci cu mâncărurile acelea pe care mi le-ai dat.

Claire se întoarse brusc către sora ei, care încercă să îşi ia un aer spăşit, dar care, de altfel, nu simţea nici o remuşcare.

– Vinul de caprifoi te ajută să vezi pe întuneric, răspunse Claire, înţepată. Poţi să bei, poţi să nu bei... Poţi să intri cu capul într-un copac după ce se lasă noaptea. Poţi să cazi într-o groapă... Nici că-mi pasă!

Tyler luă un pahar de carton şi îi zâmbi.

– Asta înseamnă că o să pot să te văd și pe întuneric.

– Nu am pus la punct încă toate detaliile rețetei.

Tyler bău vinul, fără să-și dezlipească vreo clipă ochii de la ea. Sydney se lăsă pe spătarul scaunului, zâmbind larg. Era ca și cum ai fi privit o pereche de dansatori din care numai unul dintre parteneri știa pașii.

Când Tyler se îndepărtă, Claire își luă sora la rost.

– I-ai spus?

– De ce ești atât de surprinsă? Ar fi trebuit să știi. Sunt destul de previzibilă.

– Nu ești deloc.

– Ba da.

– Ei, hai, du-te și vorbește cu lumea, fă-ți de cap în stil Waverley, rosti Claire, dând exasperată din cap.

Dar da, în colțul gurii i se întrezărea urma unui zâmbet, începutul unei conexiuni noi și intime între ele.

Era o senzație plăcută.

Henry Hopkins își amintea și acum ziua în care el și Sydney Waverley deveniseră prieteni. Ea stătea singură sub bolta formată de niște țevi montate pentru cățărat, în pauză. El nu înțelesese niciodată de ce nu voiau să se joace cu ea ceilalți copii, dar făcuse și el la fel, pentru că așa făceau toți. Dar în ziua aceea i se păru că avea ceva deosebit, părea extrem de tristă, așa că se duse la ea și începuse să se cocoațe pe țevile de deasupra locului unde stătea. Nu intenționa să vorbească efectiv cu ea, se gândise doar că urma să se simtă mai bine dacă avea pe cineva în apropiere. Sydney îl privise un timp, după care îl întrebă:

– Henry, tu o ții minte pe mama ta?

El îi râsesse în nas.

– Bineînțeles. Am văzut-o azi-dimineață. Tu nu o ții minte pe a ta?

– A plecat anul trecut. Încep să o uit. Când o să fiu mare, eu n-o să plec niciodată de lângă copiii mei. O să îi văd în fiecare zi și nu o să îi las să mă uite.

Henry își amintea că se simțise rușinat, un sentiment atât de intens încât chiar căzuse de pe țevile acelea și, din ziua aceea, se ținuse scai de Sydney la școală. Timp de patru ani, se jucaseră și mâncaseră împreună, își comparaseră temele și făcuseră echipă la toate proiectele școlare.

Nu avusese nici un motiv să se aștepte ca, în prima zi de gimnaziu, lucrurile să fie diferite. Dar intrase în clasa lor și dăduse cu ochii de ea. Se maturizase într-un fel care-i zăpăcise complet mintea puberă. Părea toamna întruchipată, perioada aceea aurie în care frunzele își schimbau culoarea și fructele dădeau în pârg. Sydney îi zâmbise, iar el îi întorsese imediat spatele și ieșise din încăpere. Își petrecuse restul după-amiezii în baie. Ori de câte ori Sydney încercase să îi vorbească în ziua aceea, pe el îl apucase leșinul și fugise. După un timp, fata renunțase să mai încerce.

Atracția aceasta fusese complet neașteptată și îl chinuise teribil. Voia ca lucrurile să fie ca înainte. Sydney era amuzantă, isteată și putea să-și dea seama de anumite lucruri despre cei din jur doar după felul în care își aranjau părul, lucru care lui i se părea uluitor. Îi povestise bunicului lui despre asta, despre fata care îi fusese doar prietenă, dar că lucrurile se schimbaseră brusc și nu știa ce să facă. Bunicul lui îi spusese că lucrurile se întâmplau așa cum era menit și că nu avea rost să încerce să își dea seama cum o să evolueze situația. Oamenilor le plăcea să creadă că nu era așa, dar gândurile pe care ți le făceai nu aveau nici o influență asupra a ceea ce se întâmpla, până la urmă. Nu ai cum să-ți rezolvi problemele doar cu gânduri. Nu poți să scapi de dragoste de capul tău.

Era convins că Sydney credea că o abandonase, ca mama ei, sau că nu mai voia să fie prietenul ei, ca toți ceilalți copii. Se simțea oribil. Într-un final, Hunter John Matteson se îndrăgostise nebunește de ea și făcuse ceea ce Henry nu putuse – chiar îi spusese acest lucru. Henry privise cum prietenii lui Hunter John deveniseră treptat și prietenii ei, iar Sydney începuse să se poarte ca ei, făcând haz de ceilalți pe holurile școlii, chiar și de Henry.

Asta fusese cu mult timp în urmă. Auzise că se întorsese în oraș, dar nu se gândise prea mult la asta. Exact ca înainte, nu putea să se aștepte ca întoarcerea

ei să schimbe în vreun fel situația lui.

Și apoi o văzuse, iar totul începuse din nou, dorința aceea stranie, senzația aceea că o vedea pentru prima oară. Bărbații din familia Hopkins se căsătoreau mereu cu femei mai în vârstă decât ei, așa că se întreba dacă faptul că o vedea schimbându-se, maturizându-se, îl făcea să simtă toate acestea. Când crescuse peste vară, înainte de începerea clasei a șasea... Când se întorsese în oraș, după zece ani, cu un aer mai înțelept și mai experimentat.

– Te uiți așa de insistent la ea că o s-o faci să cadă pe spate.

Henry se întoarse către bunicul lui, care stătea pe șezlongul lui de aluminiu, în spatele meselor. Își ținea bastonul în mână și, din când în când, striga la cei care treceau pe acolo ca un negustor de pe vremuri.

– Ți s-a părut că mă uit insistent?

– Da, de vreo jumătate de oră încoace, îi răspunse Lester. N-ai auzit nici un cuvânt din tot ce-am spus.

– Scuze!

– Atenție! S-a pus în mișcare.

Henry se întoarse și văzu că Sydney plecase de la masa familiei ei și se îndrepta către zona pentru copii. Părul îi strălucea în soare, ca mierea. Se duse la fiica ei și izbucni în râs când aceasta îi puse un coif de hârtie în cap. Sydney îi spuse ceva, fetița dădu aprobator din cap și porniră împreună, ținându-se de mână, către el.

Veneau spre el!

Ar fi vrut să fugă repede la baie, exact așa cum făcuse în gimnaziu.

Când se apropiară de masă, femeia îi zâmbi.

– Bună, Henry.

Lui îi era frică să se miște, de teamă că avea să explodeze din cauza haosului care se stârnea în corpul lui.

Dădu din nou din cap.

Pe chipul lui Sydney apăru o umbră de dezamăgire, dar și-o alungă rapid și se porni să discute despre sortimentele de înghețată cu fiica ei. Aveau ciocolată cu mentă, căpșune și rubarbă, piersici cu caramel și vanilie cu cafea. Fusesse ideea bunicului său: dă-le oamenilor ceva ce nici nu știu deocamdată că le place. Și așa o să te țină minte foarte bine. Soțiile unora dintre muncitorii de la lăptărie se ocupau de tarabă în acea zi. Henry puneă înghețata în cupe, dar era clar că femeile erau la conducere.

– Am vrea două cupe cu ciocolată și mentă, se poate? întrebă Sydney într-un final.

Henry puse imediat două globuri de înghețată și le puse în cupele de carton. Sydney îi urmări fiecare mișcare, păstrându-și privirea ațintită asupra mâinilor lui, după care ochii i se ridicară de-a lungul brațelor și, într-un final, ajunseră la chipul lui.

Îi cercetă trăsăturile în timp ce el le întinse cupele, dar în continuare fără să scoată vreun sunet. Nu putea nici măcar să zâmbească.

– Mă bucur să te văd din nou, Henry. Arăți bine. Apoi ea și fiica ei se îndepărtară. Ajunsă pe la jumătatea pajiștii, Sydney îi mai aruncă o privire peste umăr.

– Ăsta a fost cel mai jalnic spectacol pe care l-am văzut în viața mea, rosti Lester într-un final, hohotind. Când eram mic, am rămas șocat când am văzut prima oară o mașină de muls. Mi s-au înmuiat genunchii, zău. Ei bine, așa arăți tu acum.

– Nu-mi vine să cred că nu am scos nici un cuvânt, rosti Henry.

– Buf! Așa m-a lăsat și pe mine mașina aia. Am rămas mut, zău. Deschideam gura și o închideam, ca un pește, spuse Lester, râzând în continuare. Își ridică bastonul și îl împunse în picior pe Henry. Zzzzzbang!

Henry tresări, uluit.

– Ha-ha, ce amuzant! zise și începu și el să râdă.

Evanelle și Fred stăteau pe ghizdul de piatră din jurul fântânii. Le făcură cu mâna lui Sydney și lui Bay, care trecură pe acolo, mâncând înghețată. Bay avea broșa aceea urâtă pe care i-o dăruise Evanelle prinsă de tricoul ei roz, iar bătrâna se simți vinovată când o văzu. Micuța era atât de conștiincioasă și de atentă la sentimentele celorlalți încât simțise că trebuia să își pună broșa aceea doar pentru că Evanelle i-o dăruise. Dar nu era o bijuterie potrivită pentru o fetiță. De ce Dumnezeu simțise Evanelle nevoia să îi dea un asemenea lucru? Bătrâna scoase un oftat. Era posibil să nu afle niciodată.

– Am emoții, spuse Fred într-un final, frecându-și palmele de pantalonii lui scurți atent călcați.

Evanelle se întoarse către el și îi răspunse:

– Se vede.

Fred se ridică și începu să se plimbe încolo și înapoi. Evanelle rămase pe loc, la umbra sculpturii în formă de frunză de stejar. Fred era suficient de agitat pentru amândoi.

– A zis c-o să vină aici ca să vorbim. Într-un loc public. Dar ce crede c-o să fac dacă ne vedem între patru ochi, c-o să-l împușc?

– Deh, bărbații ăștia... Nu poți să trăiești cu ei, nu poți să-i împuști...

– Cum poți să fii atât de calmă? Tu cum te-ai simți dacă soțul tău ar spune că o să fie într-un loc și n-ar veni?

– Având în vedere că este mort, Fred, n-aș fi prea surprinsă.

Fred se așeză din nou pe zidul de piatră.

– Îmi pare rău.

Evanelle îl mângâie pe genunchi. Trecuse aproape o lună de când Fred se refugiase în casa ei și devenise o rază de soare pentru viața ei de zi cu zi. Acest aranjament de locuit fusese inițial unul temporar, dar Fred se muta la ea încet și sigur. El și Evanelle își petrecuseră zile întregi trecând în revistă toate lucrurile

vechi din pod și, aparent, lui Fred îi plăceau poveștile care le însoțeau. El suporta toate costurile implicate de renovarea mansardei, iar în casa ei tot apăruseră muncitori cu funduri drăguțe, ceea ce lui Evanelle îi plăcea atât de mult, încât așezase un scaun la baza scării interioare doar ca să poată sta pe el și să îi admire în voie cum urcau la etaj.

Totul căpătase un aer casnic, iar Fred începuse să spună că era conștient că merita să fie tratat mai bine decât o făcea James. Și totuși, uneori, când Evanelle îi dădea untul la masă sau îi întindea ciocanul să i-l țină cât punea ea un tablou pe perete și îl vedea cum se uita la ce i se oferise, după care o fixa cu o asemenea speranță, ei i se rupea inima de milă pentru el. Cu toată bravada lui, în adâncul sufletului lui tot nutrea speranța că, într-o zi, Evanelle avea să îi dea ceva care să rezolve toate problemele lui cu James.

– Se face târziu, rosti Fred. Oamenii deja întind pături pe iarbă. Poate că a fost aici și l-am ratat.

Evanelle îl văzu pe James apropiindu-se înaintea lui Fred. Acesta era un bărbat înalt și chipeș. Fusesse dintotdeauna foarte slab, așa cum erau poeții îngândurați, originali și cu degete lungi din vremurile de odinioară. Evanelle nu avusese niciodată nimic rău de zis despre el. De fapt, nimeni nu avusese. Lucra la o companie de investiții din Hickory și nu era deloc un om prea expansiv. Fred fusese singurul său confident timp de peste treizeci de ani, dar dintr-odată lucrurile se schimbaseră și Fred – ca și toți ceilalți din oraș – nu-și putea da seama de ce.

Totuși, Evanelle avea bănuielile ei. După câteva decenii bune pe lumea asta, inevitabil începi să înțelegi mecanismele fine ale inimii.

Anii întregi de viață în care te mulțumești doar cu ce ai aduc cu ei un anumit tip de nebunie. Toate femeile din familia Burgess, care aveau cel puțin șase copii fiecare, trăiau ca într-un fel de ceață până ce urmașii lor plecau de acasă. După ce mezinul părăsea în sfârșit cuibul, de fiecare dată se întâmpla același fenomen: își dădeau foc la toate rochiile respectabile, încheiate până la gât, purtau prea mult parfum... Și orice persoană căsătorită de mai mult de un an putea da mărturie privind surpriza pe care a avut-o când într-o zi, întorcându-se de la muncă, a descoperit că soțul dărâmasse un perete, pentru a crea mai mult spațiu, sau că soția își schimbase drastic culoarea părului doar pentru a-l face pe soț să o privească cu alți ochi. Apăreau crize ale vârstei mijlocii și bufeuri. Interveneau

decizii greșite. Se înfiripau aventuri extraconjugale. Și apoi intervenea uneori acel moment când unul dintre parteneri spunea răspicat: mi-a ajuns!

Când, într-un final, îl zări pe James apropiindu-se, Fred încremeni.

– Îmi pare rău că am întârziat. Cât pe-aici să nu ajung deloc. James gâfâia ușor, iar fruntea îi era acoperită cu o peliculă fină de transpirație. Tocmai am fost acasă. Am luat câteva lucruri, restul îți rămân ție. Voiam să-ți spun că mi-am luat un apartament în Hickory.

„Aha!“ își dădu seama Evanelle. Tocmai de aceea voise James ca Fred să îl aștepte acolo, pentru a ști exact când acesta nu avea să fie acasă, ca să își poată lua lucrurile fără să fie nevoie să discute în prealabil cu Fred. O singură privire în direcția acestuia fu de ajuns pentru a-i arăta clar că și Fred înțelese asta.

– Anul viitor o să mă pensionez anticipat și probabil că o să mă mut în Florida. Sau poate în Arizona... nu m-am hotărât încă.

– Deci asta a fost tot? Întrebă Fred, iar Evanelle își putu da seama că avea mult prea multe lucruri de spus, care i se îngrămădeau toate deodată în minte. În cele din urmă, singurul lucru care răzbătu fu: Chiar tot?

– Luni întregi, am clocotit de furie. Acum sunt doar obosit, rosti James, aplecându-se și sprijinindu-și coatele pe genunchi. Am obosit să tot încerc să-ți arăt calea. M-am lăsat de școală pentru tine, am venit aici să locuiesc cu tine pentru că nu știai ce să faci... A trebuit să-ți spun eu că nu era nici o problemă dacă oamenii aflau că ești homosexual. A trebuit să te scot cu forța din casă ca să îți arăt asta. A trebuit să planific mesele și toate activitățile din timpul nostru liber. Am crezut că făceam ce trebuia. În colegiu m-am îndrăgostit de vulnerabilitatea ta și, când tatăl tău a murit și a trebuit să pleci, am fost îngrozit că n-o să poți să rezisti singur. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama că ți-am făcut un mare deserviciu, Fred. Și mie, de asemenea. Încercând să te fac fericit, te-am împiedicat să afli cum să găsești fericirea prin propriile forțe. Încercând să-ți dăruiesc fericire, mi-am pierdut-o pe a mea.

– Dar pot să mă port mai bine de-atât. Spune-mi numai...

Fred se opri și, într-o clipită groaznică, își dădu seama că tot ce spusese James era adevărat.

James închise ochii pentru o clipă, după care se ridică în picioare.

– Ar trebui să plec.

– James, te rog, nu... spuse Fred în șoaptă și îl prinse de mână.

– Nu mai pot să fac asta. Nu mai pot să-ți spun cum să trăiești. Aproape că am uitat cum s-o fac de unul singur. James ezită o clipă. Fii atent, profesorul ăla de artă culinară de la Orion, Steve, care vine la magazin și discută despre rețete cu tine... Ar trebui să încerci să îl cunoști mai bine. Te place.

Fred își lăsă mâna pe lângă corp, cu aerul năucit al unei persoane care fusese lovită în plex.

Fără vreun alt cuvânt, James se îndepărtă încet, atât de înalt, slab și rigid încât semăna cu un circar pe picioroange.

Fred fu nevoit să îl privească cum pleca.

– Le auzeam înainte pe casierițe stând de vorbă în camera de relaxare, spuse într-un final Fred, încet, fără să se adreseze nimănui anume.

Evanelle se întrebă chiar dacă își amintea măcar că era și ea acolo.

– Mi se păreau niște puștoaice prostuțe, crezând că cea mai mare suferință pe lumea asta e să nu poți să renunți la cineva care a încetat să te mai iubească. Întotdeauna voiau să știe de ce. De ce nu le mai iubeau băieții aceia? Și rosteau întrebarea asta cu atâta chin în voce...

Glasul i se stinse și, o secundă mai târziu, Fred îi întoarse și el spatele și plecă.

Sydney stătea singură pe una dintre păturile vechi ale bunicii Waverley. Bay își făcuse ceva prieteni în zona pentru copii, iar ea își întinsese pătura în apropierea familiilor lor, astfel încât fetița să se poată juca liniștită cu ei în amurgul violet-albastru.

Emma stătea pe un șezlong cu perne groase cu niște oameni pe care Sydney nu îi cunoștea. Hunter John nu se vedea nicăieri. Se mai uita cu coada ochiului din

când în când la Sydney, dar nu făcu nici o încercare să comunice cu ea. Era ciudat să stea atât de aproape de cei care odinioară îi fuseseră buni prieteni doar pentru a descoperi că îi erau complet străini acum. Sydney își făcea prietene noi la salon, dar legarea unei prietenii necesita timp. Amintirile se creau în timp.

O privea pe Bay alergând pe pajiște cu o baghetă cu luminițe, dar se întoarse ușor când văzu că se apropia cineva de ea din dreapta.

Henry Hopkins ajunse până la marginea păturii ei și se opri. Devenise un bărbat chipeș, cu părul blond și des, tuns scurt, practic, și brațe musculoase. Ultima amintire clară pe care o avea despre el era cum râsese de el cu prietenele ei când acesta se împiedicase și căzuse pe holul liceului. Fusesse teribil de stângaci și nesigur în adolescență, dar avea o demnitate liniștită pe care ea o apreciasse foarte mult pe când erau copii. Se înstrăinaseră când mai crescuseră, iar ea n-ar fi putut spune exact de ce. Știa doar că se purtase oribil cu el în liceu, odată ce obținuse tot ce credea că își dorea. Nu putea să-i reproșeze că nu voise să vorbească cu ea când se dusese la masa familiei lui în după-amiaza aceasta.

– Bună, rosti Henry.

Sydney nu putu să nu zâmbească.

– Eeeei, știe să vorbească!

– Te deranjează dacă mă așez lângă tine?

– Ca și cum aș putea refuza un bărbat care mi-a dat înghețată gratis, răspunse Sydney, iar Henry se poziționează pe pătură, lângă ea.

– Îmi pare rău de atitudinea de mai devreme, spuse Henry, eram pur și simplu surprins să te văd.

– Am crezut că ești supărat pe mine.

Pe chipul bărbatului apărură o expresie de confuzie sinceră.

– De ce să fiu supărat?

– Nu m-am purtat prea frumos cu tine în liceu. Îmi pare rău. Eram atât de apropiați când eram mici...

– Nu am fost niciodată supărat pe tine. Chiar și azi, nu pot să trec pe niște bare din alea pentru copii fără să mă gândesc la tine.

– A, da, spuse Sydney. Mulți bărbați mi-au spus asta.

Henry izbucni în râs. Râse și ea. Totul era în regulă. Bărbatul îi întâlni privirea după ce se liniști și îi spuse:

– Așadar, te-ai întors.

– Chiar așa.

– Mă bucur.

Sydney dădu din cap, nedumerită. Ziua lua o turnură total neașteptată.

– E foarte posibil să fii chiar prima persoană care să-mi spună asta.

– Ei bine, nimic bun nu vine fără ceva așteptare.

– Nu rămâi să vezi artificiiile? o întrebă Tyler pe Claire, văzând-o că pune în cutii sticlele goale de vin. Se apropiase de ea prin spate, dar tânăra nu se întoarce. Era prea stânjenită să o facă. Dacă se întorcea, ar fi devenit una dintre acele femei dezaxate care nu puteau să facă față atențiilor unui bărbat. Atâta timp cât stătea cu spatele la el, rămânea vechea Claire, cea stăpână pe sine, cea pe care o știuse atât de bine înainte ca Tyler să i se prezinte și ca Sydney să se mute înapoi acasă.

Sora ei și Bay își întinseseră deja o pătură, așteptând lăsarea întunericului, când aveau să fie artificiiile. Claire observase mai devreme că Henry Hopkins li se alăturase și încă mai încerca să se obișnuiască cu această idee. Lui Henry Hopkins îi plăcea sora ei!

De ce o deranja asta? De ce o deranja faptul că Fred o ajuta pe Evanelle?

Marginile ființei ei se fărâmițau ca niște ziduri despărțitoare prea vechi, iar ea se simțea teribil de vulnerabilă. Era cel mai prost moment cu putință pentru a da ochii cu Tyler.

– Le-am mai văzut și altă dată, îi răspunse, stând în continuare cu spatele la el. E o bubuitură mare la final.

– Ei, ai stricat toată surpriza! Pot să te ajut?

Claire stivui cutiile și luă două dintre ele, cu intenția de a le duce și pe celelalte două după aceea.

– Nu.

– Bine, răspunse Tyler, luând cele două cutii rămase. Eu o să iau astea...

O urmă de-a curmezișul pajiștii până la dubița ei, pe care o parcase pe stradă. Îi putea simți privirea în ceafă. Claire nu își dăduse seama niciodată cât de vulnerabilă putea să o facă să se simtă noua ei tunsoare scurtă. Expunea părți ale ei care fuseseră ascunse până atunci: gâtul, curbura umerilor, conturul rotunjit al sânilor.

– De ce te temi, Claire? o întreabă el, încet.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Când ajunseră la dubiță, ea descuie ușile din spate și puse cutiile pe care le căra înăuntru. Tyler se apropie și el, din spate, și își puse cutiile lângă ale ei.

– Ți-e teamă de mine?

– Bineînțeles că nu, pufni ea.

– Te temi de dragoste?

– Ah, câtă aroganță! izbucni ea în timp ce prindea cutiile cu niște curele, pentru ca sticlele să nu se spargă pe drum. Nu-ți accept avansurile, deci sigur trebuie să fie din cauză că mi-e frică de dragoste.

– Ți-e frică de un sărut?

– Nici un om întreg la minte nu se teme de un sărut. Închise ușile din spate ale dubiței și se răsuci, descoperind că Tyler era mai aproape de ea decât se așteptase. Prea aproape. Nici măcar să nu te gândești, rosti, trăgând aer în piept,

trezindu-se cu spatele lipit de mașină în timp ce el se apropia și mai mult.

– E doar un sărut, spuse Tyler, făcând încă un pas înainte, iar lui Claire i se păru de-a dreptul imposibil să fie atât de aproape fără să o atingă, totuși. Nu e nimic de care să-ți fie frică, nu?

Își propti o palmă de dubiță, lângă umărul ei, și se aplecă ușor. Bineînțeles, Claire putea foarte bine să plece. Să se tragă mai departe și să îi întoarcă din nou spatele. Dar, în secunda următoare, bărbatul își lăsa capul un pic în jos și, de atât de aproape, Claire putea vedea liniile fine din jurul ochilor lui, ca mici pânze de păianjen, și că odinioară avusese gaură într-o ureche. Toate acestea spuneau povești despre el, epopei, balade care o trăgeau de mânecă să fie ascultate. Nu voia să afle atât de multe despre ele, dar fu suficientă o scânteie de curiozitate pentru a ceda definitiv.

Încet, buzele lui le atinseră pe ale ei și stârniră imediat o furnicătură caldă, ca și cum și-ar fi picurat pe ele ulei de scorțișoară. Deci asta era tot? Nu era deloc rău. Apoi capul lui se înclină ușor și imediat apărură o senzație de frecare. Se ivi din neant, cutreierându-i întregul trup. Când inspiră brusc, surprinsă, buzele i se întredeschiseră, și din momentul acela lucrurile o luară complet razna. Sărutul lui deveni mai profund, limba i se aventură în gură și, brusc, un milion de imagini nebunești îi năvăliră în minte. Nu erau imaginile ei, veneau din mintea lui, goliciune și membre împletite, mâini împreunate, ei doi luând micul dejun, îmbătrânind împreună. Ce era magia aceasta nebunească? O, Doamne, dar era atât de bine! Dintr-odată, mâinile ei erau peste tot, atingând, apucând, trăgându-l mai aproape. Tyler o apăsa de dubiță, forța trupului lui aproape ridicându-l de la sol. Era prea mult, mai mult ca sigur că avea să moară, dar simplul gând de a se opri, de a nu mai fi în contact cu bărbatul acesta, cu omul acesta frumos, îi umplea inima de agonie.

Se întrebase cum ar fi fost să fie sărutată de el, dacă neliniștea, dacă atitudinea ei speriată aveau să dispară sau dacă aveau să fie agravate. Ceea ce descoperi fu că Tyler îi absorbea pur și simplu aceste reacții, ca pe un fel de energie și apoi aceasta radia din el ca dintr-o piatră încinsă, încălzind-o. Ce revelație!

Fluierăturile pătrunseră încet-încet către simțurile ei, iar Claire se retrase și dădu cu ochii de niște adolescenți care se opriseră pe trotuar, zâmbind la ei și mimând sărutul lor pasional.

Peste umărul lui Tyler, Claire îi petrecu cu privirea până când, în sfârșit, se îndepărtară. Bărbatul de lângă ea nu schiță nici o mișcare. Respira precipitat, fiecare ridicare a pieptului lui apăsând pe sânii ei, care dintr-odată erau atât de sensibili încât senzația era aproape dureroasă.

– Dă-mi drumul, rosti ea.

– Nu cred că pot.

Claire îl împinse și se strecură dintre el și dubiță. Tyler se prăbuși înainte, sprijinindu-se de mașină, ca și cum nu ar fi avut forța necesară să stea pe propriile picioare. Claire înțelese de ce când încercă să se ducă pe partea șoferului și aproape că nu reuși. Se simțea slăbită, ca și cum n-ar fi mâncat de zile bune, ca și cum n-ar mai fi mers de ani întregi.

– Toate astea de la un sărut. Dacă e să facem vreodată dragoste, o să am nevoie de o săptămână întreagă ca să îmi revin.

Vorbea despre viitor cu atâta ușurință! Imaginile provenite de la el erau extrem de vii. Dar Claire nu putea să înceapă ceva, pentru că asta însemna că avea să se termine. Poveștile ca aceasta se terminau întotdeauna. Nu putea să savureze această plăcere pentru că avea să-și petreacă tot restul vieții ducându-i dorul, suferind în lipsa ei.

– Lasă-mă în pace, Tyler, zise ea când bărbatul se desprinse de dubiță, cu pieptul tot ridicându-i-se și coborându-i-se suspect de repede. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. Și n-o să se repete.

Se urcă în mașină și plecă în viteză, intrând uneori pe trotuar și trecând prin intersecții fără măcar să se uite la culoarea semaforului, direct acasă.

capitolul 9

În urmă cu mai mult de un secol, familia Waverley era înstărită și foarte respectată în oraș. Când își pierduseră averea, în urma mai multor investiții neinspirate, necazul lor fusese bucuria tainică a celor din familia Clark. Aceștia erau latifundieri bogați și dețineau suprafețe întinse cultivate cu cel mai bun bumbac și cele mai dulci piersici. Familia Waverley nu era nicidecum la fel de avută, dar era o familie misterioasă, cu tradiție, venită din sud, din Charleston, și construiseră o casă impunătoare în Bascom și mereu se ținuseră mai bățoși decât consideraseră cei din familia Clark că s-ar fi cuvenit s-o facă.

Când aflaseră de sărăcirea familiei Waverley, femeile Clark se porniseră să danseze de bucurie, scăldate în lumina lunii ajunse la al doilea pătrar. Apoi, gândindu-se că erau chiar mărinimoase, le aduseseră celor din familia Waverley fulare pline de găuri de molii și prăjituri fade, făcute fără zahăr. În sinea lor, voiau să vadă cât de murdare le erau podelele, fără ajutorul servitorilor, și cât de golașe le erau camerele acum, că fuseseră nevoiți să scoată la mezat cea mai mare parte din mobile.

Stră-stră-strămătușa Emmei Clark, Reecey, fusese cea care luase prima oară mere din grădina Waverley și de atunci se pornise toată tărășenia. Femeile din familia Waverley, cu rochiile peticate și părul ciufulit de încercările lor de a și-l coafa fără ajutorul menajerelor, voiseră să le arate musafirelor din familia Clark florile din grădină, pentru că îngrijirea grădinii fusese singura sarcină de care se putuseră achita bine fără nici un ajutor. Asta o făcuse pe Reecey Clark invidioasă, pentru că grădina reședinței Clark nu se putea compara cu a lor. Iar în grădina lor era plin de mere, lucioase și perfecte, așa că își umpluse pe ascuns buzunarele și poșeta cu ele. Ba chiar își băgase unele și în sân. De ce să aibă cei din familia Waverley atâtea mere, mere pe care nici măcar nu le mâncau? Și era aproape ca și cum mărul ar fi vrut ca fructele să îi fie luate, având în vedere felul cum tot cădeau și se rostogoleau la picioarele lor.

Când ajunsese acasă, îi dusesese fructele bucătăresei și îi poruncise să îi facă gem.

În săptămânile următoare, fiecare dintre femeile din clanul Clark visaseră niște lucruri minunate și atât de erotice, încât începuseră să se trezească din ce în ce mai devreme, de-abia așteptând să ia micul dejun. Se dovedise că cele mai importante evenimente din viețile femeilor Clark implicau sex, ceea ce nu ar fi fost deloc o surpriză pentru soții lor, care se simțeau adesea vlăguiți și care cheltuiau excesiv și iertau prea multe din acest motiv.

Dar apoi, dintr-odată, gemul de mere se terminase și cu el dispăruseră și gustările de dimineață cu consecințe erotice. Bucătăreasa mai făcuse, dar nu fusese deloc la fel. Și-atunci Reecey își dăduse seama că secretul îl reprezentaseră merele acelea. Merele din grădina familiei Waverley. Dintr-odată, invidia atinsese proporții nebunești, crezând că merele le ofereau tuturor celor care le mâncau viziuni erotice. Nici nu era de mirare că cei din clanul Waverley păreau atât de mulțumiți de ei! Nu era corect. Pur și simplu nu era corect că ei aveau un asemenea copac și familia Clark, nu!

Nu putuse să le spună părinților ei ce făcuse. Ar fi fost extrem de rușinos dacă cineva ar fi aflat că furase ceva, cu atât mai mult de la o familie recent ruinată. Așa că se strecurase afară din casă în toiul nopții și se dusesse la reședința familiei Waverley. Reușise să se cocoate pe gard, dar poalele rochiei i se prinseseră în gard și căzuse. Astfel, până la urmă rămăsese atârnată cu capul în jos până ce fusese găsită de către cei din familia Waverley, a doua zi dimineață. Rudele ei fuseseră chemate imediat și, cu ajutorul lui Phineas Young, cel mai puternic bărbat din oraș, fusese dată jos și trimisă imediat să locuiască cu mătușa ei Edna, o femeie foarte severă, în Asheville.

Acolo, două luni mai târziu, avusese parte de cea mai minunată și pasională noapte din viața ei, cu unul dintre grăjdari. Fusese exact ce văzuse când mâncase gemul de mere. Se gândise că era mâna destinului. Ba chiar fusese dispusă să o suporte pe antipatica sa mătușă pentru a continua acea relație neverosimilă. Totuși, câteva săptămâni mai târziu, fusese prinsă în grajduri cu el și apoi măritată repejor cu un bărbat bătrân și sever. Nu mai fusese fericită – și nici satisfăcută sexual – niciodată.

Hotărâse însă că totul fusese vina celor din familia Waverley și, ajunsă la bătrânețe, avusese grijă să vină în Bascom în fiecare vară doar pentru a le spune tuturor copiilor din familia Clark cât de îngrozitori și de egoiști erau cei din clanul Waverley pentru că păstrau doar pentru ei copacul acela magic.

Iar resentimentele acestea se propagaseră în familia Clark cu mult după ce motivul lor se pierduse în uitare.

A doua zi după festivitățile de 4 Iulie, Emma Clark Matteson încercă să folosească modalitatea tradițională a femeilor Clark de a obține ce-și dorea. Ea și Hunter John făcură dragoste în dimineața aceea cu atâta pasiune că pernele fură împinse pe jos, iar cearșafurile fură mototolite cu sânge. Dacă nu ar fi pornit radioul, copiii lor sigur i-ar fi auzit. După aceea, Hunter John era epuizat și pierdut într-o stare de beatitudine, așa că, evident, Emma încercă să-l facă să vorbească despre Sydney, astfel încât în minte să îi rămână cât de sexy era ea în comparație cu aspectul prăfuit al lui Sydney din ziua precedentă, în pantalonii aceia scurți cu carouri, pe care ea i-i descrisese în cele mai mărunte detalii. Dar Hunter John refuză să vorbească despre Sydney, spunându-i că aceasta nu mai avea nici o legătură cu viețile lor.

Se ridică și se duse la baie, să facă un duș, iar Emma își mușcă buza de jos, cu ochii în lacrimi. Era supărată, așa că făcu singurul lucru care-i veni în minte.

Își sună mama și se puse pe plâns.

– Ai făcut cum ți-am spus și ai avut grijă ca Hunter John să nu vină la festivitățile de 4 Iulie. A fost bine, îi spuse Ariel. Greșeala ta a fost că ai adus vorba de ea în dimineața asta.

– Dar ai zis să îl fac să ne compare, răspunse Emma, întinsă în pat și ținând o pernă în brațe, după ce Hunter John plecase la birou. Cum să fac asta fără să aduc vorba de ea?

– Nu mă ascuți cu atenție, scumpo. Eu am aranjat lucrurile în așa fel încât el să te compare cu ea când Sydney servea la petrecere și tu erai gazda în jurul căreia gravitau toți. Doar o dată. Nu mai face același lucru, pentru numele lui Dumnezeu!

Emma era total dezorientată. Nu se îndoise niciodată de cunoștințele considerabile ale mamei ei în ceea ce privea gândirea masculină, dar i se părea foarte complicat. Ce să facă mai departe? La un moment dat, Hunter John avea să înceapă să miroasă ceva.

– Nu l-ai mai lăsat pe Hunter John să se apropie de ea de când s-a dus să vorbească cu ea la salon, nu-i așa? Și asta a fost o mare greșeală.

– Nu, mami. Dar nu pot să-i urmăresc toate mișcărilor. Când să am încredere în el? Cum să știu ce și cum?

– Scumpo, în puține creaturi poți să te încrezi mai puțin decât într-un bărbat pe lumea asta, decretă Ariel. Totul depinde de tine. Trebuie să pui osul la muncă pentru a-l păstra. Cumpără-ți ceva nou și decoltat, special pentru el... Fă-i o surpriză!

– Bine, mami.

– Femeile din familia Clark nu-și pierd bărbații. Îi țin lângă ele, fericiți chiar.

– Da, mami.

– Unde e Bay? întrebă Sydney, intrând în bucătărie în prima ei zi de luni liberă, cu ocazia sărbătorii naționale. Credeam că e aici și te ajută.

– Era, dar a auzit un avion trecând pe deasupra noastră și a ieșit repede în grădină. De fiecare dată face așa.

Sydney izbucni în râs.

– Nu înțeleg de ce... Înainte nu era deloc pasionată de avioane.

Claire stătea lângă dulapul din centrul bucătăriei, făcea briose de ciocolată pentru familia Haversham, care locuia la patru case mai încolo. Organizau o petrecere cu ocazia celei de-a zecea aniversări a fiului lor, cu temă piraterească. În loc de tort, voiseră șase duzini de briose cu glazură de ciocolată cu câte un obiect înăuntru, inele mici, potrivite pentru copii, câte o monedă sau un lăntșor. Claire făcuse niște fâșii subțiri din lăstari caramelizați de angelică din grădină și avea de gând să formeze câte un mic „x” pe glazura fiecărei briose, ca marcajul de pe o hartă cu comori, după care avea să înfigă în ele câte o scobitoare cu bilețele pe care erau ghicitori legate de obiectul care era înăuntrul prăjiturii.

Sydney o privea cum glazura briosele.

- Şiii... când e petrecerea?
- Aniversarea puştiului soţilor Haversham? Măine.
- Sunt dispusă să plec mai devreme de la muncă, să te ajut.

Claire schiţă un zâmbet, impresionată de oferta surorii ei.

- Mă descurc singură. Mulţumesc.

În momentul acela intră şi Bay, iar Sydney începu să râdă.

- Vai, scumpo, nu trebuie să porţi broşa de la Evanelle în fiecare zi. Nu se aşteaptă să o faci, să ştii.

Fetiţa se uită la bijuteria pe care şi-o prinsese de tricou.

- Dar s-ar putea să am nevoie de ea...
- Eşti gata să mergem la plimbare, să îţi arăt şcoala?
- Te descurci şi fără mine, tuşă Claire? Întrebă micuţa.
- Mi-ai fost de mare ajutor azi. Mulţumesc! Dar cred că pot să termin şi singură, îi răspunse Claire.

Avea să fie destul de tristă când Bay avea să înceapă şcoala, la toamnă. Dar tot se putea gândi cu bucurie la după-amiezile petrecute împreună, după ce Bay venea de la şcoală şi Sydney de la serviciu. O făcea fericită să le aibă acolo, cu ea. Nu voia să se gândească decât la asta, nu şi la cât avea să dureze.

Nu era prea dispusă să recunoască faptul că încă se gândea la cum avea să se sfârşească totul. Se gândea în fiecare zi la asta.

- N-o să lipsim mult, o anunţă Sydney.
- Bine. Dintr-odată, Claire simţi o furnicătură pe piele şi, uitându-se la pielea de pe braţe, observă că firele fine de păr se zbârliseră inexplicabil. La naiba! Îi spuse surorii ei: Tyler o să bată la uşă. Te rog, spune-i că nu vreau să îl văd.

Sydney izbucni în râs de cum auzi ciocănitura.

- Cum de ai știut?
- Am știut, pur și simplu.
- Ascultă, Claire, dacă vrei vreodată să vorbim...

Între ele erau încă atâtea secrete... „O să vorbesc sincer cu tine când o să faci și tu la fel!“

- Același lucru e valabil și pentru tine.

Tyler și Bay așteptau împreună, așezați în leagănul de pe verandă. Bărbatul își folosi picioarele lungi pentru a-l face să se balanseze spectaculos, iar Bay se puse pe râs pentru că era tipic pentru el. Se lansa cu ușurință în orice aventură și era mereu dispus să se distreze. Dar mama ei îi spusese că, dacă îl vedea vreodată concentrându-se la ceva, nu trebuia să îl deranjeze, că era la fel cu a nu îi pune o întrebare cuiva la masă până nu termina de mestecat.

În timp ce se dădeau în leagăn, gândurile lui Bay se duseră la visul ei, cel în care era în grădină. Lucrurile nu puteau să fie perfecte până ce nu avea să poată să îl recreeze exact. Dar nu își putea da seama cum să facă să aibă luminițe pe față sub strălucirea soarelui și, chiar dacă își luase caietele în grădină și le ținuse cu foile în bătaia vântului, nu reușise să recreeze nici sunetul acela de hârtie bătută de vânt.

- Tyler? rosti Bay.
- Da?
- Ce fel de lucruri ar putea să-ți dea luminițe pe față? Adică... dacă ai sta întins afară, la soare? Câteodată văd avioane pe cer, lucioase, și uneori soarele creează un fel de luminițe pe ele, dar dacă eu mă întind pe iarbă când trec, pe mine nu apar deloc luminițe.
- Adică atunci când se reflectă lumina și se creează ca un fel de buline de lumină?
- Da.

Bărbatul rămase pe gânduri câteva clipe.

– Păi, când soarele se reflectă într-o oglindă, apar asemenea străfulgerări. Clopoțeii de vânt din metal sau sticlă, scuturați de briză, ar putea determina asemenea pete de lumină. A, și apa reflectă soarele și formează luminițe de-astea.

Bay dădu aprobator din cap, entuziasmată să încerce.

– Ce idei bune! Mulțumesc.

Tyler zâmbi.

– Cu plăcere.

Sydney ieși chiar atunci, iar bărbatul opri leagănul atât de brusc, încât Bay trebui să se țină bine de lanț pentru a nu cădea. Mama ei și tușa Claire îi făceau pe oameni să facă lucruri de-astea.

– Bună, Tyler, rosti femeia, proțăpită în fața ușii de plasă. Aruncă o privire înapoi în casă, nesigură. Hmm, Claire a zis că nu vrea să te vadă.

Tyler se ridică, iar mișcarea porni din nou leagănul în care se afla Bay.

– Știam eu... Am speriat-o.

– Ce-ai făcut? întrebă poruncitor Sydney pe tonul pe care îl folosise când Bay încercase să se tundă singură.

Ochii lui Tyler se ațintiră în podea.

– Am sărutat-o.

Dintr-odată, Sydney izbucni în hohote, dar apoi își acoperi gura cu palma când capul lui Tyler se înălță brusc.

– Scuze! Dar... asta-i tot? Se apropie de el și îl mângâie ușor pe braț. Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea, bine? Dacă bați la ușă, n-o să-ți răspundă. Las-o să facă pe regina Elisabeta un timp. O s-o facă să se simtă mai bine. Îi făcu semn lui Bay să se dea jos din leagăn și coborârea tustrei treptele verandei. V-ați sărutat,

ha?

– A fost un sărut fenomenal.

Sydney își trecu brațul pe după umerii fiicei ei.

– Nu știam că soră-mea e în stare de așa ceva.

Când ajunseră în dreptul casei lui, Tyler își luă la revedere, după care îi răspunse:

– Eu da.

– Mătușa Claire e supărată? Întrebă fetița după ce ieșiră de pe strada lor. Azi-dimineață a uitat unde se pun tacâmurile de toată ziua. A trebuit să îi arăt eu. O îngrijora oarecum să o vadă pe Claire dezorientată privind locul diferitelor obiecte. Ah, dacă ar fi putut recrea visul acela... Atunci totul ar fi bine!

– Nu e supărată, scumpo. Doar că nu îi place când nu poate controla ea totul. Unii oameni nu știu cum să se îndrăgostească, așa cum alții nu știu să înoate. Inițial se sperie, când se trezesc aruncați în apă mare, dar apoi învață să se descurce.

– Tu știi?

Bay smulse un fir de iarbă dintr-o crăpătură a asfaltului și încercă să fluiere suflând în el și ținându-l între două degete, așa cum îi arătase noul ei prieten, Dakota, la petrecerea de 4 Iulie.

– Dacă știi să mă îndrăgostesc? o întrebă Sydney, iar Bay dădu afirmativ din cap. Da, cred că da.

– Eu m-am îndrăgostit deja.

– Da, zău?

– Da, de casa noastră.

– Cu fiecare zi ce trece, semeni din ce în ce mai mult cu Claire, decretă Sydney când se opriă, în sfârșit, în fața unei clădiri lungi, din cărămidă roșie. Ei bine, iat-o! Eu și mătușa Claire am studiat tot aici. Bunicii mele nu îi plăcea să plece

prea des de acasă, dar mă aducea până la școală în fiecare zi. Îmi aduc aminte clar. Este o școală bună.

Bay se uită lung la clădirea din fața ei. Știa unde avea să fie clasa ei: intrai pe ușa aceea, porneai pe hol și era a treia ușa pe stânga. Știa chiar și cum mirosea acolo, a hârtie glasă și a soluție de curățat covoare. Dădu aprobator din cap.

– E locul potrivit.

– Da, rosti Sydney. Chiar e. Ia zi, ești încântată că o să începi școala?

– O să fie bine. Dakota o să fie în aceeași clasă cu mine.

– Cine e Dakota?

– Un băiat pe care l-am cunoscut de 4 Iulie.

– Aha. Ce să zic, mă bucur că îți faci prieteni. Acum îmi doresc ca și Claire să fi făcut asta, continuă Sydney.

Vorbise mult de sora ei în ultimele zile și, în anumite momente, când Claire și Sydney erau împreună, Bay le putea vedea transformându-se din nou în fetițele de odinioară – dacă lumina era potrivită, bineînțeles. Ca și cum ar fi trăit din nou niște lucruri.

– Și tu ar trebui să-ți faci prieteni, mami.

– Nu-ți face griji în privința mea, scumpo.

Sydney își puse brațul pe umerii lui Bay și o trase aproape, învăluită brusc de apa de colonie a lui David purtată de o pală de vânt. Pentru o clipă, Bay se temu, nu pentru ea, ci pentru mama ei. Oricum, tatăl ei nu o voia pe ea înapoi, doar pe Sydney.

– Am ajuns aproape în centru. Hai să mergem la Fred, să luăm niște tarte congelate! rosti Sydney, voioasă, pe tonul acela pe care îl folosesc întotdeauna adulții pentru a le distrage atenția celor mici de la ce se întâmplă cu adevărat. Și știi ce mi-ar mai plăcea mie? Niște Cheetos. Nu am mai mâncat Cheetos de mult. Să nu-i spui lui Claire, totuși. Ar fi în stare să încerce să facă și ea.

Bay nu o contrazise. În fond, tarteles erau gustoase. Și îi plăceau mai mult decât de tatăl ei.

Când ajunseră la magazinul lui Fred, intrară, și Sydney luă un coș de lângă ușă. Tocmai trecuseră de raionul de fructe și legume, când auziră un bufnet și, dintr-odată, peste tot se prăbușiră sute și sute de portocale, revărsându-se în raionul de patiserie, pe sub cărucioarele oamenilor, iar Bay aproape că le auzi hohotind, ca și cum s-ar fi însuflețit, dintr-odată, de bucuria libertății. Responsabilul de raion și vreo câțiva casieri apărură imediat, ca niște băieți de mingi la o partidă de tenis, ca și cum ar fi stat la pândă în apropiere, în așteptarea unui asemenea eveniment.

Vinovatul rămăsese încremenit lângă locul unde fusese grămada de portocale, acum gol, și nu se uita la ce făcuse, ci se holba la Sydney.

Era Henry Hopkins, bărbatul care le dăduse înghețată și stătuse pe pătura lor de 4 Iulie. Lui Bay i se părea simpatic. Era stabil, ca tușa Claire. De încredere. Fără să își ia privirea de la Sydney, se apropie de ea.

– Bună, Sydney! Bună, Bay! le salută.

Femeia arată la râul de portocale.

– Să știi că nu e nevoie să te dai peste cap ca să ne impresionezi. Nu trebuia să faci asta ca să ne captezi atenția.

– Dă-mi voie să-ți spun un secret despre bărbați: când dăm cu bâta în baltă, e întotdeauna neintenționat. Dar, de obicei, motivul din spatele acțiunilor noastre e unul nobil. Dădu din cap, exasperat. Dumnezeuule, vorbesc ca bunică-meu! Mai am un pic și vorbesc despre cum stăteau lucrurile pe vremea mea.

Sydney izbucni în râs.

– Eu și Bay suntem într-o expediție de căutare a tartelilor congelate.

– Cred că e ceva cu ziua asta, toată lumea pofteste la ceva dulce. Acum vreo două săptămâni, Evanelle i-a adus bunicului un borcan cu cireșe glasate. Le-a văzut ieri și mi-a zis că ar trebui să facem mai multă înghețată și să pregătim niște banana split... Singurul lucru care ne lipsea era siropul de ciocolată, așa că am plecat mai devreme de la muncă să pot cumpăra.

- Dulciurile merită clar să faci un drum special, spuse Sydney.
- Ce-ar fi să veniți și voi? Aveți treabă? O să facem o cantitate mare. Și aș putea să îi arăt ferma lui Bay... Ar putea să vadă vacile...

Mintea fetei se însenină, ca și cum soarele s-ar fi ivit printre nori.

- Hai să vedem vacile! rosti ea, entuziasmată, încercând să o molipsească și pe mama ei. Vacile sunt tari!

Sydney o privi lung, nedumerită.

- Întâi avioane, acum vaci... De când au început să-ți placă atât de mult vacile?
- Ție nu îți plac? întrebă fetița.
- Îmi sunt indiferente, răspunse femeia, după care ochii i se întoarseră la Henry. Am venit pe jos până aici, așa că nu am avea cu ce să ne întoarcem acasă.
- Pot să vă conduc eu, se oferă Henry.

Bay o trase de mâneca de la cămașă. Nu vedea, nu observa cât de calmă era când se afla el prin preajmă, cum inimile lor băteau în sincron? Se vedea la gât, în locul unde se simțea pulsul, că erau sincronizați.

- Te rog, mami?

Privirea lui Sydney trecu de la Bay la Henry.

- Se pare că sunt în minoritate.
- Minunat! Ne vedem la casă, zise Henry și se îndepărtă.
- Bine, domnișorica lăptăreasă, care-i treaba? întrebă Sydney.
- N-ai observat? exclamă fetița încântată.
- Ce să observ?
- Te place. Așa cum Tyler o place pe Claire.

– Poate nu chiar așa, scumpo. E prietenul meu.

Bay se încruntă. Avea să fie mai greu decât crezuse. De obicei, lucrurile se așezau la locul lor mult mai ușor atunci când Bay le arăta care era acesta. Chiar trebuia să își dea seama cum să reproducă visul acela în realitate. Nimic nu avea să fie chiar bine până ce nu urma să o facă. Acum o împiedica până și pe mama ei să-și dea seama ce era perfect pentru ea.

Se întâlnește cu Henry în fața magazinului, și acesta le arată camioneta lui grozavă, argintie. Avea cinci locuri și Bay putu să stea în spate, ceea ce îi plăcea, pentru că era ceva rar să stai în spate într-o camionetă fără să fii chiar în spate, în compartimentul pentru marfă.

Până la urmă, ziua se dovedea a fi chiar grozavă. Henry și bunicul lui păreau mai degrabă frați, iar lui Bay îi plăcu siguranța lor calmă. Și lui Sydney îi plăcea, Bay putea să vadă clar. Când o văzu pe Sydney, bătrânul domn Hopkins o întrebă când era născută. Descoperind că era cu exact cinci luni și cincisprezece zile mai mare decât Henry, izbucni în râs, îl bătu pe nepotul său pe umăr și îi spuse?

– Aha, păi e bine atunci!

Cu cât Bay vedea și afla mai multe despre Henry și despre bunicul lui, cu atât devenea mai sigură. Aici era locul mamei ei.

Dar Sydney nu știa asta.

Mama ei avusese mereu o problemă în a ști încotro să se îndrepte, își dădu Bay seama.

Din fericire pentru ea, acesta era chiar punctul forte al fiicei ei.

Seara târziu, urcând treptele verandei cu Bay în brațe, Sydney își dădu seama că se simțea bine.

În după-amiaza aceasta, cât Lester și Bay avuseseră grijă de aparatul electric de înghețată, lângă castanul din curte, ea și Henry se plimbaseră pe câmp și discutaseră, în mare parte despre trecut, despre anii de gimnaziu și despre vechii

lor profesori.

După lăsarea întinericului, Henry le condusesese acasă cu mașina, iar Bay adormise în spate. Când parcase camioneta în fața curții, oprise motorul și mai rămăseseră un timp la povești. De data aceasta despre prezent și viitor, despre ce voiau să facă în viețile lor, despre ce credeau că le rezervă viitorul. Sydney nu îi spusese nimic despre furturile din trecutul ei și nici despre David. Era aproape ca și cum nici nu ar fi existat vreodată. Îi plăcea sentimentul acesta. Negarea era un lux, mai ales cu amintirile despre David care tot pluteau în jurul ei, cu mirosul acela excesiv de dulce al apei lui de colonie care nu o lăsa să uite de el. Dar cu Henry putea să dea totul uitării.

Vorbise vrute și nevrute acolo, în camioneta lui.

Până să își dea seama, se făcuse deja miezul nopții.

Tocmai intrase în casă, cu Bay în brațe, când Claire apărură în calea ei, îmbrăcată în cămașă de noapte.

– Unde ați fost?

– Ne-am întâlnit cu Henry Hopkins la băcănie. Ne-a invitat la el, să mâncăm banana split, răspunse Sydney. Se uită atent la sora ei și, dintr-odată, inima i se strânse de spaimă. Claire avea chipul tras și își strângea mâinile în dreptul taliei, ca și cum ar fi avut de dat niște vești teribile. O, Doamne! Sigur era vorba de David! David le găsisese... Trase aer adânc în piept, încercând să îi simtă mirosul. O întrebă: De ce? Ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva?

– N-am pățit nimic. Claire își frânse mâinile preț de câteva clipe, după care se întoarse și porni către bucătărie. Doar că ar fi trebuit să mă suni, să mă anunți.

Sydney o urmă, acum ținând-o strâns pe copilă. Când o ajunse din urmă, Claire traversase deja bucătăria și ajunsese în camera de uscat plante, unde își punea pantofii de grădinărit.

– Asta-i tot? o întrebă Sydney, cu răsuflarea tăiată. Atâta tot?

– Mi-am făcut griji. Am crezut...

– Ce? Ce credeai că s-a întâmplat? întrebă Sydney, speriată pentru că nu o

văzuse niciodată pe Claire așa. Trebuia să fie ceva oribil la mijloc.

– Am crezut că ați plecat, răspunse Claire încet.

Sydney nu putea asimila vorbele surorii ei.

– Ești supărată pentru că ai crezut că am plecat? Definitiv, adică?

– Dacă ai nevoie de mine, mă găsești în grădină.

– Îmi... îmi pare rău că ți-ai făcut griji. Ar fi trebuit să sun. Am greșit. Sydney era aproape sufocată, căci frustrarea lui Claire parcă ardea tot oxigenul din spațiul închis al camerei. Claire, ți-am spus... Nu plecăm nicăieri. Îmi pare rău.

– Nu e nici o problemă, răspunse Claire, deschizând ușa care dădea afară și lăsând amprenta maro-închis a mâinii ei pe tâmplărie.

Sydney o privi pe sora ei cum traversă aleea și descuie poarta grădinii. Când se făcu nevăzută dincolo de ea, Sydney se întoarse în bucătărie. Pe blaturi erau multe briose glazurate. Fiecare purta câte un „x” și aveau cartonașe mititele cu ghicitori tipărite pe ele, prinse de scobitori. Sydney se apropie pentru a le citi.

Comoara te așteaptă, nu dispera! De-o cauți unde trebuie, sigur vei triumfa.

Oare să fie comoara blestemată? Sau poate-un ineluș c-o nestemată.

Nu ai în pungă nici un chior? Caută, piratule, cu banii nu-i ușor!

Iar pentru cele care nu aveau nimic înăuntru, compusesse un text foarte potrivit:

Nici comori, nici aur, nici giuvaiere

Încearcă-n altă parte, cavalerie!

Sydney rămase pe gânduri câteva clipe, după care intră în cămară și se așeză la

biroul lui Claire, cu Bay cuibărită în brațele sale.

Întinse mâna către telefon.

capitolul 10

Ca orice altă persoană care se îndrăgostise vreodată, Tyler Hughes se întreba ce era în neregulă cu el.

Claire avea o anumită energie, o doză mare de frustrare și, când se sărutaseră, acestea năvăliseră în ființa lui. Ori de câte ori se gândea acum la acele momente, trebuia să se așeze și să-și bage capul între genunchi, iar când, în sfârșit, reușea să-și recapete ritmul normal al respirației, trebuia să bea două pahare cu apă pentru a potoli fierbințeala din interiorul lui.

Dar ceea ce pe el îl făcea să amețească și preschimba culorile realității în nuanțe fantastice și vii de roșu pe Claire o speriasă într-atât, încât o făcuse să izbucnească în lacrimi. Ce era în neregulă cu el, dacă putea obține atâta plăcere din aceleași lucruri care pe ea o torturaseră într-atât?

Făcea exact ce făcuse mereu, își urmărea propriile obiective sub pretextul romantismului, mergea mereu înainte și, în același timp, pierdea legătura cu ceea ce era adevărat. Claire era o persoană adevărată. Și era speriată. Ce știa despre ea, în fond? Ce știau oamenii despre Claire Waverley?

În după-amiaza respectivă stătuse în biroul lui din Kingsly Hall, la universitate, în timpul programului său administrativ dinaintea cursului de seară, gândindu-se exact la asta, când o văzuse pe Anna Chapel, șefa de departament, trecând pe lângă ușa lui.

O strigă, iar femeia băgă capul pe ușă.

– Cât de bine o cunoști pe Claire Waverley? o întrebase.

– Pe Claire? Anna ridicase din umeri și se sprijinise de tocul ușii. Hai să vedem... O cunosc de vreo cinci ani. Se ocupă de toate petrecerile departamentului nostru.

– Dar... personal vorbind, cât de bine o cunoști?

Anna îi zâmbise înțelegător.

– Aha... Ei bine, la nivel personal, nu o cunosc bine. Tu ești aici de un an, sunt convinsă că ai observat că orașul ăsta are... anumite ciudățenii.

Tyler se aplecase ușor peste masa de lucru, curios privind direcția pe care o luase discuția.

– Am observat.

– Legende locale sunt importante aici, așa cum se întâmplă în majoritatea orașelor mici. Ursula Harris, din departamentul de literatură engleză, are un curs pe tema asta. Anna intrase în birou și luase loc în fața lui. De exemplu, anul trecut eram la cinematograful și două doamne în vârstă s-au așezat în spatele meu. Discutau despre un tip pe nume Phineas Young, care era cel mai puternic bărbat din oraș și care avea să le dărâme un zid de piatră care se afla în spatele grădinii lor. Eu chiar căutam pe cineva care să-mi scoată niște buturugi din grădină, așa că m-am întors și le-am întrebat dacă ar putea să-mi dea numărul lui de telefon. Mi-au răspuns că avea o listă de așteptare și că s-ar putea să nu trăiască îndeajuns pentru a se mai putea ocupa și de grădina mea. Se pare că cel mai puternic bărbat din oraș are optzeci și nouă de ani. Dar legenda care circulă pe aici este că, în fiecare generație a familiei Young există întotdeauna un bărbat numit Phineas, care are din naștere o forță fizică excepțională, iar acesta e omul potrivit să te ajute la asemenea treburi.

– Și ce legătură are asta cu Claire?

– Localnicii cred că plantele din grădina familiei Waverley au anumite puteri. Iar acolo e și un măr despre care circulă legende de proporții aproape mitice. Dar e doar o simplă grădină, cu un măr ca toți ceilalți. Claire e misterioasă pentru că toți înaintașii ei au fost la fel. În realitate, e la fel ca mine și ca tine... Poate că e mai descurcăreț decât majoritatea. În fond, a fost destul de isteț încât să transforme aceste legende locale într-o afacere de succes.

Probabil că exista ceva adevăr în vorbele Annei, dar în mintea lui Tyler apărea automat amintirea faptului că, atunci când era el mic, pe șaptesprezece ianuarie ninge mereu în colonia lor din Connecticut. Nu exista nici o explicație meteorologică pentru asta, dar printre oamenii de acolo circula o legendă despre

o fecioară indiană extrem de frumoasă, o fiică a iernii, care murise chiar în ziua respectivă și de atunci, în fiecare an, cerul vărsa lacrimi înghețate pentru soarta ei. În plus, pe când era copil se știa clar că, dacă prindeai exact douăzeci de licurici într-un borcan și apoi le dădeai drumul chiar înainte să te duci la culcare, aveai să dormi liniștit până dimineată, fără să fii deranjat de vise urâte. Anumite lucruri nu puteau fi explicate. Uneori îți plăcea explicația, alteori, nu. Și în acest ultim caz ajungea să fie numită mit.

– Am senzația că nu asta voiai să afli, rosti Anna.

Tyler schiță un zâmbet.

– Nu prea.

– Ei bine, știu că nu e măritată. Și mai știu și că are o soră vitregă.

– Soră vitregă? Întrebă Tyler, curios.

– Au tați diferiți, din câte am auzit. Mama lor era cam sălbatică. A plecat din oraș, a făcut copii, le-a adus pe fete aici, după care a plecat din nou. Să înțeleg că ești interesat de Claire?

– Da, rosti bărbatul.

– Ce să zic? Mult noroc! zise Anna, ridicându-se în picioare. Dar să nu o dai în bară. Nu vreau să mă văd nevoită să găsesc pe altcineva care să se ocupe de petrecerile departamentului doar pentru că i-ai frânt tu inima lui Claire.

Mai târziu, după cursul său de seară, Tyler stătea pe canapeaua din camera lui de zi, îmbrăcat cu un șort și o cămașă cu mâneci scurte, încercând să se concentreze asupra temelor date studenților de la cursul său de desen în creion, dar gândurile i se tot întorceau la Claire. Anna nu o cunoștea pe Claire. Nimeni nu o cunoștea cu adevărat. De fapt, cel mai probabil Sydney era singura persoană care putea să-i spună ceva relevant despre femeia pe care nu și-o putuse scoate din minte din momentul în care vorbise pentru prima oară cu ea.

Sydney îi spusese că avea să vorbească cu sora ei, așa că urma să aștepte să primească vești de la ea.

Sau poate că avea să o sune pe Sydney dimineată, să vorbească despre Claire.

Ori... putea să intre puțin pe la White Door mâine.

Telefonul sună, iar Tyler se întinse către măsuța de cafea, unde îl pusese.

– Alo?

– Tyler, Sydney la telefon.

– Uau, rosti el, lăsându-se pe spătarul canapelei. Chiar speram că o să mă suni.

– Claire... rosti Sydney încet. E în grădină. Poarta e descuiată, cred că ar fi bine să vii încoace.

– Dar nu vrea să mă vadă. Șovăi câteva clipe. Crezi că vrea?

– Cred mai degrabă că ar avea nevoie de tine. Nu am mai văzut-o așa niciodată.

– Așa cum?

– Este ca o rezistență încărcată la maximum. Pârlește efectiv lucrurile din jurul ei.

Tyler își aminti prea bine senzația.

– Vin imediat.

Traversă curtea și ocoli reședința Waverley, până la grădină. După cum spusese Sydney, poarta nu era încuiată, așa că fu suficient să o împingă.

Fu întâmpinat imediat de aroma caldă a mentei și a rozmarinului, ca și cum ar fi intrat într-o bucătărie în care ierburile fierbeau la foc încet pe plită.

Felinarele aflate de o parte și de alta a potecii îl duseră cu gândul la o pistă de aterizare pe timp de noapte și proiectau o lumină gălbuie peste toată grădina. Mărul era o siluetă foarte întunecată undeva în spate, tremurând ușor, așa cum fremăta blana unei pisici în somn. O văzu pe Claire la rondul de ierburi și imediat rămase încremenit. Părul ei scurt era ținut în frâu cu ajutorul bentiței negre. Stătea în genunchi, îmbrăcată cu o cămașă de noapte lungă și albă, cu bretele și un volan la poale. Putea distinge unduirea sânilor ei în timp ce râcăia solul cu o greblă mică. Dintr-odată, fu nevoit să se aplece și să-și proptească

mâinile pe genunchi, respirând greu.

Sydney avea dreptate. Era dus pe copcă.

Când, în sfârșit, se simți în stare să se îndrepte fără să riște să își piardă cunoștința, porni încet, nedorind să o sperie. Aproape că ajunsese lângă ea când, în sfârșit, Claire se opri din greblat în jurul tulpinilor plantelor. Unele aveau frunzele mai închise la culoare, ca și cum ar fi fost arse. Altele păreau ofilite, ca și cum fuseseră expuse la ceva prea fierbinte. Femeia întoarse capul și își ridică privirea la el. Avea ochii roșii.

Dumnezeule mare, plângea?

Lacrimile erau punctul lui slab. Toți studenții lui o știau. Era suficientă o lacrimă în ochii vreunei boboace care avusese prea multe sarcini pentru acasă și nu putuse să-și facă tema pentru cursul lui, ca Tyler să-i prelungească imediat termenul de predare și să se ofere să discute cu ceilalți profesori să fie mai îngăduitori cu ea.

Când îl văzu, Claire se crispă și își feri privirea.

– Pleacă de aici, Tyler!

– Ce ai pățit?

– Nu am pățit nimic, răspunse ea tensionată, râcâind din nou pământul cu grebla.

– Te rog, nu mai plânge!

– Ce-ți pasă ție? Nu are nici o legătură cu tine.

– Uite că are, pentru că mă interesează binele tău.

– M-am lovit la deget și mă doare... Au!

– Sydney nu m-ar fi sunat dacă era vorba doar de un deget zdrelit.

Aceste cuvinte reușiră să apese tocmai resortul sensibil. Capul ei se întoarse brusc.

– Te-a sunat?

– Mi-a spus că ești supărată.

Inițial, Claire păru a face eforturi pentru a înțelege aceste cuvinte. Dar își reveni destul de repede.

– Nu-mi vine să cred că te-a sunat! O să aibă conștiința mai curată dacă o să știe că o să fii aici, alături de mine, când o să plece? Și tu o să pleci. Nu știe asta? Nu, nu știe, pentru că ea e cea care pleacă mereu. Niciodată nu e ea cea care rămâne în urmă.

– Sydney pleacă? Întrebă Tyler, dezorientat. Și o să plec și eu?

Buzele lui Claire tremurau vizibil.

– Toți plecați. Mama, bunica, Sydney... Chiar și Evanelle are pe altcineva acum.

– În primul rând, să știi că eu nu plec nicăieri. În al doilea... unde se duce Sydney?

Claire își întoarse din nou fața către plantele pe care le grebla.

– Nu știu. Pur și simplu, mi-e teamă că o să mă părăsească.

Lui Claire îi plăceau lucrurile stabile, care nu plecau nicăieri, așa îi spusese Sydney. Femeia aceasta fusese părăsită de prea multe ori pentru a mai lăsa pe cineva să-i intre în suflet. Înțelegând acest lucru, se prăbuși în genunchi. Pur și simplu, picioarele i se înmuiaseră dintr-odată. Acum toate se legau... Locuise lângă reședința Waverley suficient de mult timp pentru a-și da seama că legendele născocite pe seama lor aveau ceva fundament, dar Anna avusese dreptate într-o privință: Claire era și ea un om ca oricare altul. Suferea, așa cum suferă oricine.

– Ah, Claire...

Era lângă ea acum, stăteau amândoi în genunchi.

– Nu te uita așa la mine!

– Nu pot să mă abțin, rosti el, întinzând mâna pentru a-i atinge părul.

Se aștepta ca ea să se retragă, însă, spre surprinderea lui, se lăsă ușor către mâna lui, cu ochii închiși și un aer incredibil de vulnerabil.

Tyler se apropie de ea ușor, ridicându-și și cealaltă mână pentru a-i atinge părul, astfel că acum capul ei era cuibărit în căușul palmelor lui. Genunchii li se atinseră, iar Claire își aplecă încet capul, sprijinindu-l de umărul lui. Avea părul extrem de mătăsos. Tyler își trecu degetele prin el, după care îi mângâie umerii. Întreaga ei ființă era moale și catifelată... Bărbatul îi masă spatele, încercând să o facă să se mai relaxeze, dar fără să știe exact de ce avea nevoie.

După câteva clipe, Claire se retrase și îl privi în ochi. Ochii îi erau încă umezi, iar el îi șterse lacrimile de pe obraji cu degetul mare. Femeia își ridică palmele către fața lui, atingându-l exact așa cum o atingea el. Degetele ei traseră conturul buzelor lui, iar Tyler nu putu decât să privească încremenit, ca și cum și-ar fi părăsit propriul corp, cum ea se aplecă pentru a-l săruta. Ar fi fost de-a dreptul prostesc să leșine tocmai acum, își dădu seama el. În secunda următoare, Claire puse capăt sărutului și toată ființa îi exclamă un „nu!” hotărât. O urmă în mișcarea ei de retragere, astfel că buzele lui le găsiră pe ale ei. Așa trecură câteva minute bune, acompaniate de bubuitul inimilor lor și de mâinile pornite în explorări infinite. La un moment dat, Tyler trebui să își aducă aminte că aici era vorba de ea, nu de el, despre suferința ei, nu despre plăcerea lui. Și totuși, Claire nu se plânga deloc, concluzionă el într-o clipită, chiar când ea îi mușcă ușor buza de jos.

– Spune-mi să mă opresc, zise el.

– Nu te opri, șopti ea, sărutându-i gâtul din ce în ce mai jos. Vreau mai mult.

Degetele ei se ocupară de nasturii cămășii lui, tremurânde și stângace. Într-un final, reuși să-i deschidă cămașa, și palmele ei se lipiră de piept, alunecând apoi către spate. Îl cuprinse într-o îmbrățișare, lipindu-și obrazul de locul unde bătea inima lui. Pielea i se contractă imediat și, la contactul cu pielea ei, trase aer printre dinți cu un șuierat nestăpânit. Aproape că îl durea, dar era atât de bine, energia aceea, pofta aceea nesatisfăcută care se îmbiba prin pielea lui. Era prea multă, totuși, și nu putea să o absoarbă pe toată.

Probabil că experiența aceasta avea să-l omoare, își dădu seama, amețit. Dar era un mod delicios de a muri.

Ridică din umeri, lepădându-și cămașa, dar Claire nu se desprinsese de el. Într-un

final, Tyler o trase în sus, ca să o poată săruta din nou. Ea îl împinse și bărbatul se lăsă pe spate, pe pământ, dar buzele lor nu se desprinseră, pierdute într-un sărut prelung. Tyler era întins pe ceva ierburi, cimbru probabil, iar greutatea lui le zdrobea, astfel că erau învăluiți de o explozie de aromă proaspătă. Cumva, i se păru ceva familiar, dar nu reuși să-și dea seama când mai trăise așa ceva.

Într-un final, Claire își înălță capul, pentru a-și trage răsuflarea. Stătea peste el, cu palmele lipite de pieptul lui dezgolit care-i trimiteau impulsuri senzuale din zona de contact. Obrajii îi erau în continuare brăzdați de lacrimi.

– Te rog, nu mai plânge! Te rog... Fac orice!

– Orice? întrebă ea.

– Da.

– N-o să-ți aduci aminte de asta mâine? O să uiți totul până mâine?

Tyler ezita.

– Asta vrei să fac?

– Da.

– Bine, atunci.

Claire își trase cămașa de noapte peste cap și, dintr-odată, lui Tyler îi era din nou greu să respire. Mâinile i se ridicară de la sine să îi atingă sânii, iar Claire țipă ușor, străbătută de curentul electric stârnit de acest contact.

Tyler își retrase mâinile imediat. Se simțea din nou ca un adolescent.

– Nu știu ce să fac, îi zise în șoaptă.

Claire se lăsă peste pieptul lui, lipindu-și sânii de pielea lui.

– Pur și simplu nu-mi da drumul.

Bărbatul o cuprinse cu brațele și se mișcă în așa fel încât să fie el deasupra, iar ea ajunse să stea pe niște salvie. Din nou, totul îi păru extrem de cunoscut. O sărută pasional, iar ea își scufundă mâinile în părul lui și își încolăci picioarele în jurul

corpului lui. Nu putea să facă dragoste cu ea, nu chiar acum. Claire nu era chiar în deplinătatea facultăților mintale și nu voia ca faptele lor să aibă consecințe mâine. Tocmai de aceea voia ca el să uite.

– Nu, nu te opri, te rog, rosti ea când Tyler capătă sărutului.

– Nu mă opresc, spuse el, sărutându-i pielea gâtului în timp ce degetele lui mari se strecurară pe sub chiloții ei albi, simpli.

Mușchii ei abdominali tresăriră, agitați, când îi trase în jos. Îi sărută sânii și prinse un sfârc între buze. Aproape că-și putea aminti că-i mai făcuse asta o dată, dar nu înțelegea. Nu mai fusese niciodată cu Claire.

Și-atunci își aduse aminte.

Trăise totul în visul acela.

Visase toate acestea.

Știa exact ce avea să se întâmple, mirosul din jurul lor, ce gust avea să aibă trupul ei.

Totul legat de Claire îi arăta fără nici o urmă de îndoială că era mâna destinului. Și tot ce se întâmplase aici, în Bascom, faptul că urmase niște visuri care nu se realizaseră, îl conduseseră aici.

La singurul vis care se transforma în realitate.

A doua zi dimineață, Claire simți o pală de vânt și auzi un bufnet răsunând în urechile ei, de pe sol, chiar de lângă ea.

Deschise ochii și văzu un măr mic la vreo cincisprezece centimetri de chipul ei. Un alt bufnet, și un alt măr apărură lângă ea.

Adormise din nou afară. O făcuse de atâtea ori până atunci încât nici măcar nu i se mai păru ciudat. Se ridică în capul oaselor, pur și simplu, își scutură frunzele din păr și întinse mâna, instinctiv, după instrumentele de grădinărit.

Dar ceva nu era în regulă. În primul rând, pământul de pe care se ridicase era moale și cald. Iar aerul i se părea un pic mai rece pe piele. Se simțea un pic cam...

Se uită în jos și trase aer în piept, cu un suspin oripilat.

Era dezbrăcată!

Iar pământul acela moale și cald de lângă ea era Tyler!

Avea ochii deschiși și îi zâmbea.

– Bună dimineața.

Dintr-odată, în minte îi năvăli tot ce se întâmplase, toate lucrurile umiltoare, purificatoare, erotice pe care i le făcuse bărbatul de lângă ea. Dar apoi își dădu seama că stătea acolo, goală, uitându-se lung la el, ca o idioată. Își trase brațul peste sânii goi și se uită în jur după cămașa ei de noapte. Era sub Tyler. Trase repede de ea, iar bărbatul se ridică în șezut.

Claire își trase cămașa peste cap, savurând clipita în care putu să-și ascundă chipul în spatele materialului. O, Doamne! Unde-i erau chiloții? Îi zări lângă picioarele ei și îi înhăță imediat.

– Nici un cuvânt, rosti ea când bărbatul se ridică în picioare. Mi-ai promis că o să uiți totul. Să nu spui nici un cuvânt despre asta.

El se frecă la ochi, somnoros, dar zâmbind în continuare.

– Bine.

Femeia se uită din nou la el, fix și prelung. Avea pământ și crenguțe de cimbriu în păr. Avea pantalonii scurți pe el, dar pieptul îi era gol. Pielea îi era punctată de pete roșii, arsuri date de atingerile ei, dar nu părea să fie deranjat de ele. Nici atunci, nici acum. Cum putuse să facă toate lucrurile acelea, tot ce se întâmplase între ei noaptea trecută, fără vreo plăcere egoistă, doar pentru ea?

Se răsuci și porni pe potecă, dar se opri când Tyler spuse:

– Cu plăcere.

Cumva, asta o făcu să se simtă mai bine. Se purta ca un măgar. Se aștepta ca ea să îi mulțumească. Se întoarse imediat către el:

– Poftim?

Tyler arătă către porțiunea de pământ de lângă el.

– Ai scris aici.

Curioasă, Claire se întoarse și se uită. Pe pământ se vedea scris MULȚUMESC, cu litere ridicate în relief, ca și cum ar fi fost scrise de dedesubt.

Tânăra scoase un mârâit de frustrare și luă unul dintre mere, pe care îl zvârli cât putu de tare către copac.

– Nu am scris eu aia, articulă ea și porni cu pași grăbiți spre casă.

Imediat, retragerea intempestivă îi fu acompaniată de picături grele de ploaie. Până intră în casă, cerurile se deschiseră și începu să plouă cu găleata.

În seara respectivă, Fred conducea prin ploaie, gândindu-se la James. Își permitea să se gândească la el numai când era singur, temându-se că cineva putea să îl vadă și să își dea seama ce făcea.

Știuse dintotdeauna că era homosexual, dar când îl cunoscuse pe James, în primul an la Chapel Hill University, crezuse că înțelegea în sfârșit de ce era așa. Pentru că îi era menit să fie cu James. Mama lui Fred murise în patul ei pe când el avea cincisprezece ani, iar tatăl lui își dăduse ultima suflare la masa din bucătărie, când Fred era la colegiu. La momentul respectiv, i se păruse că fusese ultima lovitură din partea tatălui său, să îl răpească de lângă cineva care, în sfârșit, îl făcea fericit indiferent de ce credea lumea.

Și totuși, după un rămas-bun înlăcrimat la școală, spre marea lui surprindere, James se înființase în Bascom trei săptămâni mai târziu.

Într-un final, având timpul necesar la dispoziție, James se înscriesese la câteva cursuri la Orion cât Fred se ocupa de administrarea magazinului. Își luase diploma în finanțe și se angajase în Hickory, astfel că făcea naveta. În anii

următori, îl încurajase pe Fred să se descotorosească de tot ce îi aducea aminte de tatăl lui și de modul crud în care acesta refuzase să îi dea vreun semn că aproba drumul pe care și-l alesese în viață. James era mereu cel care propunea să ia masa în oraș. Să iasă la un film. Să îi provocăm pe oamenii din orașul acesta să ne spună ceva în față!

Astfel, ceea ce fusese cândva o aventură de tinerețe, doi tineri de douăzeci și doi de ani care părăsiseră școala și se mutaseră împreună, nemaifiind în sfârșit nevoiți să dea socoteală nimănui, se transformase în trei decenii de parteneriat. Din punctul de vedere al lui Fred, acești treizeci de ani trecuseră prea repede, ca și cum ar fi frunzărit o carte și ar fi descoperit un final cu totul neașteptat. Își dorea să fi fost mai atent la modul în care se desfășurase intriga.

Își dorea să fi fost mai atent la narator.

Ajunse la casa lui Evanelle. Își uitase umbrela, așa că fu nevoit să alerge de la mașină până pe verandă. Ajuns la ușă, se opri să își dea jos haina și pantofii. Nu voia să îi ude podeaua aceea atât de bine îngrijită.

Când intră, nu o văzu pe Evanelle nicăieri, așa că o strigă.

– Sunt aici, sus! îi răspunse ea, iar Fred urcă și el în pod.

Bătrâna încerca să măture rumegușul pe care îl lăsaseră în urmă în ziua respectivă muncitorii, dar era ca și cum ar fi încercat să măture niște păsări mititele, care își luau zborul, agitate, de îndată ce erau atinse. Purta o mască peste nas și gură, pentru că fiecare mișcare a măturii proiecta păsările de rumeguș în aer, transformând spațiul într-un amalgam bej și pâcios.

– Te rog, nu face asta! Nu vreau să te obosești, rosti Fred, apropiindu-se de ea și luându-i mătura din mâini.

Faptul că fusese părăsit îl făcuse să se îndoiască de capacitatea sa de a păstra oamenii în viața lui, chiar și prietenii. Voia ca Evanelle să se bucure că îl avea acolo, să o ajute cu tot ce îi stătea în puteri. N-ar fi suportat să o piardă și pe ea. Muncitorii o să curețe tot, după ce termină.

Evanelle nu-și dăduse jos masca, însă pielea din jurul ochilor ei se încreți, semn că zâmbea.

– Începe să prindă contur lucrurile aici, nu ți se pare?

– Arată bine, răspunse el. O să iasă grozav. Imediat ce avea să-și aducă lucrurile aici, adică. Dar asta însemna că trebuia să intre din nou în casa lui, ceva ce evitase cu orice preț.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Evanelle, ridicându-și masca de pe figură și lăsând-o proptită pe creștet, ca o căciuliță.

– I-am trimis pe câțiva dintre băieții de la ambalare să îmi lase niște cutii acasă. În sfârșit, o să mă duc acolo să-mi împachetez niște lucruri. Mă gândeam să închiriez casa. Tu ce părere ai? întrebă el, dornic să îi audă părerea.

Evanelle dădu aprobator din cap.

– Eu zic că e o idee bună. Știi că poți să stai cu mine cât vrei. Îmi place la nebunie să te am aici.

Fred se lansă într-un hohot emoționat, plin de lacrimi neașteptate pornite de undeva din spatele globilor oculari.

– Îți place la nebunie să ai în preajmă un netot cu inima frântă?

– Unii dintre cei mai buni oameni pe care-i știu sunt netoți, răspunse Evanelle. Ba chiar cei mai puternici.

– Nu știu cât de puternic sunt eu acum.

– Crede-mă, chiar și Phineas Young și-ar ridica pălăria în fața ta. Vrei să vin cu tine la casa cea veche?

Fred acceptă cu o mișcare din cap. Își dorea asta mai mult decât putea exprima în cuvinte.

Era prima oară când Fred intra în casă după ce James își luase lucrurile. Ajuns în camera de zi, aruncă o privire în jur. I se părea extrem de ciudat să stea acolo și nu voia să zăbovească prea mult. Casa aceasta nu mai era căminul lui fără James, era doar un loc plin de amintiri dureroase legate de tatăl lui.

Evanelle intră în încăperea în urma lui, cu pantofii scârțâindu-i la fiecare pas, în contact cu podelele de lemn.

– Uau, rosti ea, casa arată mult mai bine decât era ultima oară când am văzut-o eu. Era chiar după moartea maică-tii. Dumnezeu s-o odihnească, știu că-i plăceau tare mult icoanele cu Iisus. Întinse mâna și mângâie spătarul moale al fotoliului de citit tapizat cu piele. Ai niște lucruri pe cinste.

– Îmi pare rău că nu te-am invitat niciodată în vizită, Evanelle. Lăsasem toate chestiile astea în seama lui James.

– Nu-ți face probleme. Lumea nu prea mă invită pe mine nicăieri. Așa stau lucrurile, se știe.

– Dar ar trebui, răspunse Frank, privind-o ciudat. Ești o persoană tare cumsecade.

– N-ai ce să mai faci acum. A-nceput din 1953. Am încercat eu să mă opun, dar trebuie să înțelegi că, atunci când trebuie să îi dau cuiva un lucru, chiar nu pot să nu o fac. Îmi ies din minți dacă nu reușesc.

– Ce s-a întâmplat?

– Am simțit că trebuia să îi dau Luannei Clark niște prezervative. Și nu aveai cum să faci rost de prezervative în Bascom în 1953. A trebuit să mă duc tocmai până în Raleigh să găsesc. Bărbatu-meu m-a dus cu mașina și tot îmi zicea că nu e deloc o idee bună... Dar eu nu puteam să mă abțin, totuși.

Fred se trezi că râdea.

– Chiar și în 1953, nu era atât de grav să îi dai cuiva prezervative, nu?

– Nu era vorba de ce dădeam, ci de persoană. I-am spus Luannei că aveam ceva pentru ea chiar a doua zi, la biserică. Am încercat să discut cu ea între patru ochi. Ea era cu prietenele ei și mi-a zis, cam cu nasul în vânt: Păi dă-mi atunci, Evanelle. Ca și cum i se cuvenea. Știi că cei din familia Clark și cei dintr-o noastră nu s-au avut la suflet niciodată. Oricum, i le-am dat, chiar acolo, de față cu prietenele ei. A, stai că am uitat de partea cea mai importantă. Bărbatul Luannei fusese rănit în război, și-și pierduse... știi tu, echipamentul. Îmi ziceau Țicnita, dar lucrurile au luat o cu totul altă întorsătură când, un an mai târziu,

Luanna a rămas grea. Ar fi trebuit să folosească prezervativele alea. După aia, toți au început să se uite ciudat la mine, ca și cum aveam să le strig în gura mare tainele. Nu eram genul de om pe care să vrei să îl inviți la cină. Dar chiar nu m-a deranjat prea tare până n-a murit bărbatu-meu.

Bătrânica aceasta era o eroină, asta era clar. În fond, ești ceea ce ești, chiar de-ți place, chiar de nu, așa că de ce să nu-ți placă? Fred se apropie de ea și îi întinse brațul.

– Evanelle, ar fi o onoare să îți pregătesc cina în seara asta. Dar să știi că e un eveniment la care se intră numai cu invitație.

Cu un hohot, Evanelle îl luă de braț.

– Hai, că ești drăguț!

capitolul 11

– Dacă ai nevoie să iei legătura cu noi, Bay, eu și Henry o să fim la lacul Lundsford. Menajera de la fermă o să stea cu bunicul lui doar până la cinci, așa că o să ne aducă acasă până atunci. Deci n-o să întârziem mai mult de ora cinci, preciză Sydney, ca și cum ar fi încercat să o liniștească pe sora ei. O să ne întoarcem.

Claire închise capacul coșului de picnic, îi înălță cele două mâneri și i-l întinse lui Sydney. Sigur o speriasc serios pe Sydney în seara aceea, în urmă cu o săptămână. Totuși, atât timp cât Claire se prefăcea că totul era în regulă, poate că așa și era. Sora ei și Henry petrecuseră mult timp împreună în decursul ultimei săptămâni, luând aproape în fiecare zi cina împreună cu Bay. Duminică fuseseră la film. Claire încerca să își spună că această relație era un lucru bun. Folosise timpul respectiv, în care rămăsese singură acasă, pentru a face conserve, pentru a curăța buruienile din grădină și a se pune la zi cu hârtogăria – tot felul de activități sigure, de rutină. Avea nevoie de ele. Erau constante în viața ei.

– O să fiți în siguranță acolo? întrebă Claire, urmând-o pe Sydney afară din bucătărie.

– Bineînțeles. De ce nu am fi?

– E destul de departe și o să fiți singuri...

Sydney izbucni în râs și așeză coșul lângă ușa din față.

– O să avem noroc dacă găsim loc unde să mâncăm ce ne-ai pus acolo. Mereu e aglomerație pe malul lacului în timpul verii.

– Chiar și luna?

– Da, chiar și luna.

- Aha, îngână Claire, rușinată. N-am știut... N-am fost niciodată acolo.
- Vino cu noi, atunci! rosti Sydney, așa cum făcuse de fiecare dată când plecase de acasă în această ultimă săptămână.
- Poftim? Nu.
- Ba da! Sydney o apucă de mâini. Vii, te rog? Trebuie să încetezi să mă tot refuzi. O să fie distractiv. Ai trăit aici toată viața și nu ai fost niciodată la lac! Toată lumea merge măcar o dată la picnic pe malul lacului. Hai! Te rog!
- Nu cred...
- Chiar vreau să vii, insistă Sydney, strângându-i mâinile, plină de speranță.

Simțea o anxietate familiară, sau poate că era o senzație învățată în timp. Așa reacționa și bunica ei la ideea de a participa la ceva ce implica părăsirea casei și contactul cu alți oameni, ca și cum ar fi vrut să se ghemuiască exact ca un arici până ce trecea pericolul. Când era vorba de muncă, nu avea nici o problemă. Când lucra, Claire nu socializa, ci comunica. Spunea ce trebuia spus sau nu scotea nici un cuvânt. Din păcate, acest comportament nu era prea potrivit într-un cadru monden. O făcea să pară nepoliticoasă și distantă, când de fapt ea făcea eforturi sincere și disperate de a nu face sau de a nu spune ceva prostesc.

- Sunt convinsă că tu și Henry v-ați dori să fiți singuri.
- Ba nu, deloc, rosti Sydney, dintr-odată serioasă. Suntem doar prieteni. Am fost prieteni dintotdeauna. Tocmai asta îmi place la el. Ieșirea asta e pentru Bay. Ai umplut coșul cu bunătăți, măcar vino să mănânci cu noi. Repede, du-te și te schimbă!

Lui Claire nu-i venea să creadă că acum chiar se gândea cum ar fi. Se uită în jos la pantalonii albi, până la genunchi, și la cămașa fără mâneci pe care o purta.

- Cu ce să mă schimb?
- Cu niște pantaloni scurți. Sau un costum de baie, dacă vrei să înoți un pic.
- Nu știu să înot.

Sydney schiță un zâmbet, ca și cum ar fi știut deja asta.

– Vrei să te învăț eu?

– Nu! răspunse Claire imediat. Adică... nu, mulțumesc. Nu mă dau în vânt după apele adânci. Bay știe să înoate?

Sydney se duse în salonaș, unde lăsase două păaturi și o geantă de plajă plină cu prosoape. Le duse în holul din față și le puse lângă coșul de picnic.

– A, a luat lecții în Seattle.

Instantaneu, Claire ciuli urechile.

– În Seattle?

Sydney trase aer adânc în piept și dădu afirmativ din cap. Această informație nu îi scăpase pur și simplu. I-o oferise intenționat. Era un prim pas.

– Da, Seattle. Acolo s-a născut Bay.

Până atunci, menționase că trăise în New York, Boise și Seattle. Aceste orașe se aflau mai în nord decât locurile unde călătorise mama lor. Când plecase din Bascom, Lorelei pornise către vest. Claire se născuse în Shawnee, în Oklahoma. Poate că Sydney și Bay avuseseră parte de evenimente neplăcute, experiențe despre care Sydney nu voia să îi vorbească nici acum, dar binele lui Bay fusese și era în continuare prioritatea lui Sydney. În fond, o înscrisese pe fetiță la lecții de înot. Chiar și acest singur lucru o făcea pe Sydney o mamă mai bună decât fusese vreodată Lorelei.

De afară răzbătu sunetul unui claxon, iar Sydney strigă:

– Hai, Bay!

Micuța coborî treptele în fugă. Purta un costum de baie pe sub o rochiță galbenă.

– În sfârșit! rosti ea și o zbughi pe ușă.

– Bine, nu te mai schimba. Sydney scoase o pălăriuță roz de pânză din geantă și o propti pe capul lui Claire. Perfect! Hai să mergem!

O luă de mână pe Claire și o trase afară din casă. Henry primi cu lejeritate vestea că sora lui Sydney avea să vină și ea. Sydney spunea că erau doar prieteni, însă Claire nu era sigură că Henry avea aceleași sentimente ca ea. Uneori, se uita la sora ei și parcă tot corpul îi devenea translucid, ca și cum s-ar fi pierdut în ea.

Era pierdut fără scăpare.

Claire și Bay urcară pe bancheta din spate a camionetei, iar Sydney tocmai se pregătea să se așeze pe locul din dreapta-față când Claire o auzi strigând:

– Salut, Tyler!

Claire se întoarse imediat să îl vadă pe Tyler, care tocmai cobora din jeepul lui, oprit în fața casei. Purta niște pantaloni scurți cu buzunare și o cămașă hawaiiană, în culori nebunești. Era prima oară când îl vedea după incidentul din grădină și rămase cu răsuflarea tăiată. Cum se purtau oamenii după așa ceva? Cum Dumnezeu trăiau și interacționau oamenii după ce împărtășiseră o asemenea intimitate? Era ca și cum i-ai spune un secret cuiva, iar apoi regretai că îl știa. Simplul gând de a vorbi acum cu el o făcea să se înroșească toată, ca un ardei iute.

– Mergem la un picnic pe malul lacului, vrei să vii și tu? îl întrebă Sydney.

– Sydney, ce faci? o întrebă alarmată Claire, iar Henry o privi curios prin oglinda retrovizoare. Claire se simți un pic rușinată că el accepta cu atâta ușurință alți oameni cu ei, pe când ea nu părea în stare de așa ceva.

– Te învăț să înoți, răspunse sora ei, criptic.

– Am un curs pe seară, îi strigă Tyler.

– Ne întoarcem devreme, o să ai timp suficient.

– Atunci, sigur... Vin și eu, rosti bărbatul și porni către ei.

Când Claire văzu că Sydney avea să îi deschidă portiera din spate, fu cât pe-acți să se lovească în eforturile ei precipitate de a trece peste Bay, astfel încât fetița să se afle în mijloc, un spațiu-tampon adorabil între ea și Tyler. Dar se simți ridicolă când Tyler se aplecă, pregătit să urce în mașină, și dădu cu ochii de ea.

– Claire! rosti el, oprindu-se brusc. N-am știut că vii și tu.

Când, în sfârșit, Claire își adună curajul să-i întâlnească ochii, nu descoperi nimic ascuns în ei, nici un semn care să trădeze că se gândea la secretul ei. Era Tyler, pur și simplu... Oare trebuia să se simtă ușurată sau și mai îngrijorată?

Imediat ce porniră, Tyler o întrebă pe Claire:

– Și... ce lac e ăsta?

Claire încercă să găsească un răspuns firesc la această întrebare. Nu putea să spună pe un ton relaxat că mai fusese acolo. Nici măcar nu putea să pretindă că fusese la un picnic care să nu reprezinte o obligație de serviciu pentru ea. Și totuși, dintre toate persoanele din camionetă, faptul că tocmai ea nu știa n-ar fi trebuit să fie o surpriză pentru el. De când o cunoscuse, Claire fusese un paradox total – pleacă de aici, vino mai aproape; știu îndeajuns, nu știu mai nimic; pot să rezolv totul de una singură, uite cât de ușor cedez nervos.

– Eu nu am fost niciodată acolo, recunosc eu, într-un final. Întreab-o pe Sydney, ea e coordonatorul acestei ieșiri în aer liber.

Sydney se răsuci în scaun ca să îi răspundă:

– E un loc de scăldat foarte popular. O groază de adolescenți și de familii cu copii mici se adună pe malurile sale pe timpul verii. Iar seara este locul preferat al îndrăgostiților.

– Și de unde știi tu asta? întrebă Tyler.

Sydney zâmbi larg și ridică de câteva ori din sprâncene, cu un aer șmecheresc.

– Ai fost acolo noaptea? întrebă Claire. Și bunica știa ce făceai?

– Serios? Mi-a zis că și ea se ducea acolo, serile, când era adolescentă.

– Mie nu mi-a zis niciodată asta.

– Cred că se gândea că o să rămâi cu gura căscată și-o să înghiți o groază de muște nevinovate.

Claire închise imediat gura.

– Nu mi-am închipuit niciodată așa ceva despre ea.

– Toată lumea face „așa ceva“ cel puțin o dată în viață. Sydney ridică din umeri. A fost și ea tânără...

Claire aruncă o privire furișă la Tyler. Acesta zâmbea. Și el fusese tânăr cândva.

Ea se întrebase mereu cum era să faci asemenea nebunii.

Lacul Lundsford se afla în mijlocul celor nouăzeci de acri de pădure deasă moștenită din generație în generație a familiei Lundsford, renumită pentru delăsarea membrilor ei. Era prea obositor să încerci să-i împiedici pe oameni să vină pe malul lacului, iar transformarea zonei din jur într-un parc ar fi implicat prea multă bătaie de cap. Și se aflau în Sud, într-o zonă rurală, așa că nici nu concepeau să vândă moșia familiei sau, și mai rău, să o cedeze în favoarea statului. Așa că puseseră niște indicatoare cu „Accesul interzis“ pe care nu le lua nimeni în seamă și cu asta basta.

Pentru a ajunge pe mal, de la parcare cu pietriș trebuia să o iei pe o potecă lungă de aproximativ opt sute de metri. Pe tot drumul, Tyler merse în spatele lui Claire, răstimp în care aceasta fu foarte conștientă de propriul corp, de tot ce Tyler știa despre el, taine pe care nu le mai știa nimeni. Parcă îi simțea privirea ațintită asupra ei, dar când se uita în urmă, ochii lui erau îndreptați de fiecare dată în altă parte. Poate că se simțea privită pentru că își dorea să aibă ochii ațintiți asupra ei. Poate că așa simțeau oamenii după ce avuseseră parte de momente de intimitate. Când îi împărtășești cuiva un secret, fie că e unul stânjenitor sau nu, acesta dă naștere unei conexiuni. Acea persoană înseamnă ceva pentru tine datorită lucrurilor pe care le știe.

Într-un final, poteca se sfârși, iar nivelul zgomotului crescuse exponențial. Lacul în sine era o întindere de apă în pădure, cu o plajă naturală într-o parte și un mal abrupt în cealaltă, plin de pini galbeni, în care copiii se cocoțau pentru a sări spectaculos în apă. Era, într-adevăr, la fel de aglomerat pe cât zisese Sydney că avea să fie, dar găsiră un loc în partea din spate a plajei și își întinseră imediat păturile.

Claire făcuse sendvișuri în lipii cu pui și avocado, pentru desert pregătise niște plăcinte prăjite cu piersici, iar Sydney avusese grijă să pună în coș pufuleți Cheetos și cutii de coca-cola. Se așezară, mâncară și sporovăiră, timp în care fură abordați de surprinzător de mulți oameni care voiau să îi salute. Era vorba în mare parte de clienți de-ale lui Sydney, care voiau să îi spună că noile lor tunsori le dădeau mai multă încredere în ele, că soții lor le dădeau mai multă atenție și că mecanicii nu mai puteau să le tragă în piept cu reparațiile. Claire era cum nu se putea mai mândră de ea.

Imediat ce Bay termină de mâncat, vru să intre în apă, așa că Sydney și Henry plecară cu ea.

Astfel că Tyler și Claire rămaseră singuri.

– În regulă, ține-te bine! O să-ți spun o poveste, rosti bărbatul, întinzându-se pe pătură și împreunându-și mâinile sub cap.

Claire stătea pe cealaltă pătură, dar era suficient de aproape pentru a-l putea privi în voie, de sus. Acesta era un secret pe care-l știa ea despre el, își dădu seama brusc. Știa cum arăta când era sub ea.

– Ce te face să crezi că vreau să ascult o poveste?

– Ori asta, ori vorbești cu mine. Am o bănuială că ai prefera să ascuți povestea.

– Tyler, eu...

– Așadar, povestea... Când eram în liceu, mersul la piscina publică era ceva foarte important, mai ales pentru puștii din colonie, pentru că eram la peste cincisprezece kilometri de oraș și destul de izolați. Și era o fată, Gina Paretti, pe care o știam de la școală... Când a început să se dezvolte, băieții au fost toți fascinați. Trecea pur și simplu pe lângă tine pe hol și rămâneai mut. Zău așa, nu mai eram în stare să vorbim coerent zile întregi. Vara, Gina stătea în fiecare zi la piscină, așa că pe când aveam șaisprezece ani mă duceam și eu ori de câte ori puteam, doar ca să mă holbez la ea îmbrăcată doar cu costumul de baie. Iar pe la sfârșitul verii m-am hotărât să fac o mișcare. Nu mai rezistam. Visam la ea de luni bune. Nu mai puteam să mănânc, nici să dorm... Trebuia să vorbesc cu ea. Așa că am sărit în piscină, am făcut câteva ture prin fața ei, știi tu... mare dovadă de bărbăție, după care am ieșit din apă și m-am dus direct la ea. Și iată-mă proțăpit în dreptul ei, blocându-i soarele și plin de apă care picura peste ea,

pentru că eram încă destul de necopt încât să cred că era normal să îi comunic unei fete că o plăceai necăjind-o. Într-un final, a deschis ochii, s-a uitat lung la mine și... și a început să țipe ca din gură de șarpe. Se pare că, atunci când am ieșit din apă, șortul meu a alunecat muuult prea mult în jos. Așa că stăteam acolo, mândru nevoie mare, dar total expus. N-a lipsit mult să mă trezesc în arestul poliției.

Claire nu se aștepta la una ca asta, așa că izbucni în râs. Îi dădea o senzație plăcută râsul acesta... ciudată, dar plăcută.

– Cred că a fost oribil pentru tine.

– Nu chiar. Trei zile mai târziu, m-a invitat în oraș. Chiar, dacă stau să mă gândesc, după aia fetele care fuseseră la piscină în ziua respectivă mi-au dat destul de multă atenție, rosti el, împăunându-se.

– Chiar așa?

Tyler îi făcu cu ochiul.

– Chiar contează dacă-i adevărat sau nu?

Claire se puse din nou pe râs.

– Mulțumesc pentru poveste.

– Ei, peripețiile mele umilitoare îți stau oricând la dispoziție.

– Umilitoare sau nu, întâmplarea asta a fost una normală. Ai fost un adolescent ca toți ceilalți. Îți petreceai verile la piscină, probabil că ai fost și în locurile pe care le frecventau îndrăgostiții... Te-ai fi înțeles de minune cu Sydney.

– Tu nu ai fost o adolescentă ca toate celelalte?

– Nu, răspunse ea simplu, iar răspunsul ei nu fu unul neașteptat pentru el. Și Henry era la fel. Noi am fost puștii care și-au acceptat moștenirile de la o vârstă fragedă.

Tyler se întoarse pe burtă, sprijinindu-se pe coate, iar ochii i se duseră la malul apei, unde Henry și Sydney o supravegheau pe Bay. Cineva de pe plajă o strigă

pe Sydney. Aceasta îi spuse ceva lui Henry, care dădu aprobator din cap, după care se îndreptă spre un grup de femei aflat în apropiere, ca să stea de vorbă cu ele.

– Te deranjează că sora ta e cu el?

– Nu e „cu el“. Dar de ce să mă deranjeze? Aceste cuvinte fură rostite pe un ton aproape defensiv, nevoind ca el să știe cât de mult se chinuia să accepte faptul că Sydney petrecea atât de mult timp cu Henry. Noaptea aceea în grădină fusese o dovadă de slăbiciune. Iar ea era mai puternică de-atât.

– Cred că pur și simplu n-aș vrea să fii dezamăgită. E o poziție ingrată, să fii interesată de cineva care nu te vede în același fel.

– Ah, rosti Claire, dându-și seama că înțelesese greșit la ce se referise el.

– Nu sunt interesată de Henry.

– Bine, spuse el, ridicându-se în picioare și dându-și jos pantofii fără să se mai aplece. Cred că mă duc să înot puțin.

– Dar ești complet îmbrăcat.

– Ah, Claire, iubesc o groază de lucruri la tine, spuse el, ridicându-și brațele și trăgându-și cămașa peste cap, dar să știi că gândești prea mult.

Intră în apă alergând și se scufundă. Ia stai o secundă! Chiar vorbea serios? O iubea? Sau era doar o expresie, un mod de a spune? Tare ar fi vrut să înțeleagă jocurile acestea... Poate că, așa, ar fi putut participa și ea la ele. Poate că putea face ceva cu sentimentele acestea pentru Tyler care când o chinuiau, când o mângâiau, atât de dureroase și de dulci în același timp.

Henry o supraveghea în continuare pe Bay, așa că Sydney se întoarse la pătură și se așeză lângă Claire.

– Ți-l am văzut era Tyler?

– Da, răspunse Claire, privind cum capul bărbatului reapăru deasupra apei. Își scutură părul, care se lăsă angrenat de mișcare, dar apoi i se lipi de față, ca un model complicat de șnururi ude. Bay râdea de el, așa că înotă până la ea și

începu să o stropească. Fetița îi răspunse cu aceeași monedă. De la marginea apei, Henry le spuse ceva, și cei doi se opriră o clipă, se uitară unul la celălalt, după care începură să îl stropească pe Henry.

După o clipită de ezitare, acesta își dădu jos încălțările, își trase tricoul peste cap și sări în apă după ei.

– Uau, rosti Sydney. Cine și-ar fi închipuit că laptele te face să ai un corp atât de bestial?

– Există un motiv pentru care sunt așa cum sunt, izbucni Claire, pentru că trebuia să explice totul cuiva.

Sydney luă o cutie de coca-cola și se întoarse către ea, cu un aer plin de curiozitate.

– N-am avut un cămin eu și mama, în primii șase ani ai vieții mele. Dormeam în mașini și în adăposturi pentru săraci. Fura mult și se culca când cu unul, când cu altul. N-ai știut asta, nu-i așa? Întrebă Claire. Sydney rămăsese cu cutia de suc la jumătatea distanței către gură, ca împietrită. Dădu încet din cap, în semn de negație, după care lăsă cutia jos. Uneori aveam impresia că vedeai în roz viața pe care a dus-o înainte de a se întoarce în Bascom. Nu știu dacă a avut vreodată de gând să rămână definitiv, dar când am ajuns aici, eu, una, am știut că n-aveam să mai plec vreodată. Casa și bunica Waverley erau elemente stabile, permanente, iar când eram mică, la asta visam mereu. Dar după aceea te-ai născut tu, și am fost atât de invidioasă pe tine... Tu ai avut parte de siguranța asta din momentul în care ai venit pe lume! Eu sunt vinovată pentru relația pe care am avut-o când eram mici. Eu am făcut din tot un conflict, pur și simplu pentru că tu erai de aici și eu, nu. Îmi pare rău... Îmi pare rău că nu mă pricep deloc să fiu o soră bună. Îmi pare rău că nu știu cum să mă port cu Tyler. Știu că îți dorești să fiu altfel... dar nu pot să mă descurc mai bine de atât. Nu pot, tot ce-mi vine în minte e că totul e trecător și mi-e groază de genul ăsta de lucruri trecătoare. Mi-e teamă că toți o să mă părăsească.

– Viața e o înșiruire de experiențe noi, Claire, rosti într-un final Sydney. Nu poți să ții cu dinții de felul în care sunt lucrurile într-un anumit moment.

Claire dădu negativ din cap.

– Cred că e prea târziu pentru mine.

– Ba nu, nu e! Brusc furioasă, Claire lovi cu putere în pătură. Cum și-o fi închipuit mama vreodată că o asemenea viață era potrivită pentru un copil? Nu are nici o scuză! Mi-e rușine cu mine pentru că am invidiat-o și am momente în care mi se pare că am ajuns exact ca ea, dar să știi că eu n-o să te părădesc. Niciodată! Uită-te la mine, Claire! Nu plec nicăieri.

– Uneori mă întreb de ce a făcut asta. Era o femeie inteligentă. Evanelle mi-a spus că era o elevă eminentă înainte să renunțe la școală. Sigur i s-a întâmplat ceva.

– Indiferent de motiv, nu are nici o scuză că ne-a tulburat viețile într-atât. Dar putem să depășim împreună asta, Claire. Nu putem să o lăsăm să aibă câștig de cauză. Ne-am înțeles?

Era mult mai ușor să spui un lucru decât să îl aplici, așa că sora ei se mulțumi să îi răspundă scurt:

– Da. În același timp, în sinea sa se întreba cum Dumnezeu avea să renunțe la niște automatisme pe care și le perfecționase în zeci de ani.

Un timp, se uitară pur și simplu la apă. Bay se plictisise de stropit, așa că se întoarse înot pe plajă și veni la Claire și la Sydney. Henry și Tyler se stropeau în continuare, încercând să lovească apa cu palma în așa fel încât să obțină un efect cât mai spectaculos.

– Ia uită-te la ei, rosti Sydney. Niște puști, zău...

– E tare bine aici, cu voi, spuse Claire.

Sydney își petrecu brațul pe după umerii ei.

– Da, chiar e.

În același timp în care Sydney și Claire se bucurau de soare și de apa lacului, Emma Clark Matteson se pregătea să petreacă niște momente plăcute cu soțul ei.

Masa de lucru a lui Hunter John de la sediu nu era la fel de confortabilă precum cea din biroul de acasă. Lambriul întunecat de pe pereți și masa urâtă din metal

erau acolo de pe vremea în care tatăl lui Hunter John conducea compania. Emma izbucni în râs gândindu-se cum ar fi fost dacă mama lui Hunter John, Lillian, și-ar fi întâmpinat soțul, pe John Senior, așa cum o făcea ea acum.

Dacă așa ar fi stat lucrurile, Lillian sigur ar fi schimbat masa de lucru. Era al naibii de incomod să stai cu fundul gol pe suprafața aceea de metal.

Secretara lui Hunter John îi spusese că acesta arăta una dintre fabrici cuiva și că avea să se întoarcă în câteva minute. Perfect! Așa, Emma avea timp suficient pentru a se dezbrăca și a se întinde provocator pe birou, purtând doar ciorapi de mătase, jartiere și o fundă roz la gât.

Nu îi mai făcuse niciodată o asemenea surpriză la birou. A, mai venise să-i aducă prânzul și se mai sărutaseră puțin, dar nu făcuseră niciodată sex la serviciu. Erau foarte puține locurile în care ea și Hunter John nu o făcuseră. Și era nevoie de mult efort pentru a menține lucrurile interesante, pentru a se asigura că atenția lui Hunter John rămâne concentrată asupra ei, astfel încât să nu se gândească la Sydney sau poate la faptul că viața lui nu decursese chiar cum își dorise. Emma nu avea să se sature vreodată de a încerca să-și facă soțul fericit. În fond, îi plăcea sexul. Nu, adora sexul. Doar că uneori era greu să meargă mai departe când nu știa dacă asta își dorea el cu adevărat. Voia ca Hunter John să o iubească. Și totuși, la urma urmelor, dacă nu o iubea, Emma nu voia să o știe. Prefera situația prezentă decât să nu mai fie deloc al ei. Se întrebă dacă mama ei făcea și ea aceleași compromisuri. Se întrebă dacă dragostea avea vreo importanță pentru Ariel.

Auzi glasul lui Hunter John din ce în ce mai aproape de ușa biroului și își desfăcu picioarele un pic mai larg.

Iar pe ușă intră tatăl lui Hunter John.

– Văleleu, fetiță! exclamă John Senior.

Emma scoase un țipăt și se rostogoli peste marginea opusă a biroului.

– Ce s-a întâmplat? îl auzi pe Hunter John intrând în birou tocmai când ea se refugie sub birou și își trase genunchii la piept, cuprinzându-i cu brațele.

– Cred că ar trebui să te las singur cu soția, spuse John Senior.

– Soția mea? Unde e?

– Sub birou. Pe de altă parte, hainele ei sunt acolo, pe scaun. Zău așa, băiete, nu așa se comportă un director de companie, mai ales că eu am avut încredere să-ți las pe mâini munca mea de-o viață.

Emma auzi ușa închizându-se, apoi pașii lui Hunter John apropiindu-se de ascunzătoarea ei, iar acesta îngenunche să o vadă bine.

– Fir-ar să fie, Emma, ce cauți aici?

– Am vrut să îți fac o surpriză...

– N-ai mai venit la birou cu asemenea idei în minte. De ce acum? De ce ai venit fix în ziua în care tatei i s-a năzărit să se înființeze aici, fără să sune în prealabil, ca să vadă dacă țin lucrurile sub control? Te-a văzut goală-puşcă! Nu-mi vine să cred...

Emma ieși de sub biroul lui. Pentru Hunter John era foarte important ce credea tatăl său. Iar ea tocmai îi pusese pe amândoi într-o situație extrem de jenantă. Cum se dusesse totul de răpă atât de repede?

Totul era bine – sau, cel puțin, toate chestiunile problematice erau trecute sub tăcere și alungate din minte – până să se întoarcă Sydney. De ce nu putuse să rămână departe de Bascom?

– Îmi pare rău, spuse ea, ducându-se la scaunul unde își lăsase hainele și începând să și le pună, spășită.

– Ce e cu tine în ultima vreme? Nu te mai dezlipești de mine. Nu mai vrei să ieșim în oraș împreună. Mă suni de șaisprezece ori pe zi... Și-acum te-ai înființat aici, așa.

Femeia își trase rochia peste cap și își puse pantofii cu toc înalt.

– Trebuie să mă asigur... Glasul i se stinse, pradă ezitării. „Că mă iubești.“

– De ce trebuie să te asiguri?

– Că o să rămâi alături de mine.

Hunter John dădu din cap, total nedumerit.

– Despre ce vorbești?

– Mi-am făcut griji. De când s-a întors Sydney...

– Doar nu vorbești serios! izbucni bărbatul. Sigur nu vorbești serios. Toate astea sunt legate de Sydney? Du-te acasă, Emma! Se duse la ușă fără să-i mai acorde nici măcar o privire. Trebuie să-l prind din urmă pe tata, să-i explic situația.

– Știi ce am aflat azi de la Eliza Beaufort? spuse Emma la cina din seara respectivă, pe un ton voios. Sydney și Claire Waverley au ieșit la o întâlnire dublă la lacul Lundsford. Ce-și închipuie Sydney? Persoanele de vârsta noastră nu mai merg acolo. Și Claire... Ți-o închipui pe Claire la lac?

Hunter John nu-și ridică ochii din farfuria de desert. În seara aceasta aveau la masă prăjitura lui preferată – cu blat de ciocolată și glazură de unt. Emma o comandase special pentru el.

În loc să îi răspundă, Hunter John se șterse la gură și puse șervetul pe masă.

– Haideți cu mine, băieți, rosti el și își dădu scaunul înapoi. Ne-ar prinde bine un joc de fotbal.

Josh și Payton se ridicară imediat, entuziasmați. Le plăcea la nebunie când tatăl lor se juca cu ei, iar Hunter John mereu își făcea timp pentru băieții lui.

– Vin și eu cu voi, spuse Emma. Așteptați-mă puțin!

Se duse repede la etaj și se schimbă în costumul ei roșu de baie, preferatul lui Hunter John, dar când se întoarse la parter descoperi că cei trei nu o așteptaseră. Piscina se afla chiar lângă camera de zi, cu pardoseala ei de gresie, așa că ieși direct, oprindu-se pe terasa cu balustradă care se afla un pic mai sus decât peluza. Hunter John și cei doi băieți jucau fotbal în curte și aveau deja părul ud de sudoare. Era șapte și jumătate seara, dar afară era lumină și extrem de cald. Doamna vară nu renunța așa ușor la locul ei în lumina reflectoarelor. Emma înțelegea asta. Ei îi plăcea vara. Băieții erau în vacanță și se întuneca atât de târziu, încât puteau să facă tot felul de activități de familie cu Hunter John, după

ce acesta se întorcea de la serviciu.

Nu avea nici un rost să își mai ude părul dacă Hunter John nu avea să o privească înotând, așa că se acoperi cu o eșarfă mare, atent drapată, și le strigă copiilor încurajări de pe terasă. De-abia aștepta începerea sezonului de fotbal, să se ducă la meciurile liceului, să urmărească partidele la televizor duminica după-amiaza și luni seara... Era o activitate de familie, ceva ce Sydney nu făcuse niciodată cu Hunter John. Sydney fusese la meciuri când juca Hunter John, dar nu îi plăcea cu adevărat sportul în sine. Emma adora fotbalul. Îl adora pentru că Hunter John era înnebunit după el. Dar, când renunțase la locul său la Notre-Dame, Hunter John renunțase și la fotbal. Renunțase din cauza ei.

Când soarele începu să apună, Emma aduse o carafă cu limonadă. Nu trecu mult și Hunter John și băieții veniră lângă piscină.

– Avem limona... rosti ea, dar nu apucă să termine, căci băieții săriseră direct în apă, să se răcorească.

Emma dădu îngăduitor din cap. Hunter John venea spre ea. Zâmbi și îi întinse un pahar.

– Limo...

Nu reuși să ajungă nici măcar la a treia silabă, căci bărbatul trecu pe lângă ea și intră în casă. Nu-i adresase nici un cuvânt de la incidentul de după-amiază, din biroul lui.

Nu voia ca băieții să observe că era ceva în neregulă, așa că îi lăsă să se joace un timp, după care le aduse prosoape și îi puse să iasă din piscină. Îi trimise în camerele lor să se schimbe și să se uite la televizor, după care se duse după Hunter John.

Acesta era în cabina lor de duș cu saună, așa că Emma se cocoță pe blatul dulapului în care erau încorporate chiuvetele, aflat chiar în fața cabinei, și așteptă ca soțul ei să își termine dușul.

Când ușa cabinei se deschise și Hunter John ieși, i se tăie răsuflarea. Bărbatul acesta avea și acum acest efect asupra ei. Era atât de frumos! Își spălase părul, și Emma observă că i se rărise destul de mult, dar asta nu conta pentru ea. Îl iubea atât de mult...

– Trebuie să discutăm, îi spuse. Trebuie să știu de ce nu vrei să vorbești niciodată despre Sydney.

Hunter John își ridică privirea brusc, surprins să dea de ea acolo. Luă un prosop și își șterse părul cu mișcări viguroase.

– Eu cred că întrebarea cea mai importantă e de ce ești tu atât de obsedată de ea? Ai observat măcar că Sydney nu face parte din viețile noastre? Nu ai remarcat că, de fapt, ea nu ne-a făcut nimic?

– Ba a făcut destule, prin simplul fapt că s-a întors în oraș, spuse ea, moment în care mișcările lui conținea. Avea în continuare chipul ascuns de materialul prosopului. Nu vrei nici în ruptul capului să vorbești despre ea. De unde să știu eu că nu e pentru că încă mai ai sentimente pentru ea? De unde să știu eu că, uitându-te la ea, nu îți vin în minte toate posibilitățile pe care le aveai înainte ca eu să rămân însărcinată? De unde să știu eu că, dacă ai putea să dai timpul înapoi, ai proceda la fel? Te-ai mai culca cu mine? Te-ai mai însura cu mine?

Bărbatul își trase prosopul de peste cap. Se apropie de ea cu o expresie tensionată, care îi făcu inima să bată mai repede, pentru că era al naibii de sexy.

– De unde știi? repetă el, nevenindu-i să creadă, cu un glas scăzut, marcat de o anumită vibrație. De unde știi?

– A călătorit. Știu sigur că și tu ți-ai dorit dintotdeauna să vezi lumea.

– Ce a fost în capul tău în ăștia zece ani, Emma? Sex, implanturi mamare și haine sexy! Cine perfecte și meciuri de fotbal! Toate astea pentru că ai crezut că, de fapt, eu nu vreau să fiu aici, cu tine? A fost ceva dragoste adevărată pentru mine în spatele lor? Sau pur și simplu ai fost într-o continuă competiție cu Sydney, în tot acest timp?

– Nu știu, Hunter John. Așa e?

– Răspuns greșit, Emma, rosti el și ieși din încăpere.

– Claire, dormi? Întrebă Sydney din cadrul ușii dormitorului lui Claire, în toiul nopții următoare.

Nu fu deloc surprinsă să o audă pe sora ei răspunzând imediat:

– Nu.

Când erau mici, Claire nu dormise niciodată mult. Stătea în grădină până ce bunica lor o chema în casă. În plus, Sydney își amintea că sora ei făcea curat în casă sau cocea pâine cât restul lumii dormea. Casa aceasta fusese primul loc unde avusese parte de o senzație reală de siguranță, iar Sydney înțelegea acum că sora ei fie încerca să-și facă din ea un cămin adevărat, fie să-și câștige astfel dreptul de a rămâne aici. Indiferent de motiv, acum regreta enorm că o considerase meticuloasă și ciudată, că nu înțelesese prin ce trecuse ea.

Intră în camera lui Claire, dormitorul ieșit în afară față de corpul casei, ca un turn, care fusese odinioară al bunicii lor. Bunica Waverley acoperise pereții cu tapiseriile făcute chiar de ea, dar Claire le înlocuise cu fotografii alb-negru înrămate și câteva reproduceri mărite ale unor poze de familie. Pereții erau zugrăviți într-un galben pastel, iar podeaua era acoperită din loc în loc cu mai multe covorașe multicolore. Ochii lui Sydney se duseră imediat către locul unde, în mod evident, sora ei prefera să stea atunci când se afla acolo, pervazul transformat într-o banchetă confortabilă. Pe podea, chiar lângă ea, se aflau câteva teancuri de cărți.

Sydney se duse direct la pat și își încolăci brațul pe după unul dintre stâlpii baldachinului.

– Trebuie să-ți spun ceva. Claire se ridică în șezut, sprijinită de perne. Legat de ultimii zece ani.

– Bine, spuse Claire încetișor.

Avusese ocazia, când stătuseră pe pătură, pe plajă, să îi povestească lui Claire toate acestea, dar nu fusese în stare. La momentul respectiv nu își dăduse seama de asta, dar aștepta să se lase noaptea, pentru că era vorba de niște dezvăluiri care aveau nevoie de vâlul protector al nopții. Acum nu se mai îndoia că sora ei avea să o înțeleagă. Și îi datora adevărul. David nu dispărea din jurul ei.

– Mai întâi m-am dus la New York, știi asta. Dar, după aceea, m-am mutat în Chicago. Și apoi în San Francisco, Las Vegas... și Seattle. Am cunoscut o groază de bărbați. Și am furat mult. Mi-am schimbat numele în Cindy Watkins, practic am furat identitatea cuiva.

– Și mama făcea asta, rosti Claire.

– Crezi că o făcea pentru că i se părea palpitant? Pentru că a fost așa, dar extrem de obositor, să știi. Și apoi a apărut Bay. Sydney se așează la picioarele lui Claire, doar pentru a o simți aproape, să poată să o atingă dacă i se făcea prea frică să continue. Tatăl lui Bay locuiește în Seattle. Acolo l-am cunoscut. Îl cheamă David Leoni. Înghiți în sec, înspăimântată de simplul fapt că îi rostea numele cu voce tare. Leoni e adevăratul nume de familie al lui Bay, dar nu și al meu. Nu ne-am căsătorit. Când l-am cunoscut, David era un bărbat periculos, dar mai avusesem de-a face cu bărbați de genul ăsta și am crezut că o să mă descurc și de data asta. Tocmai mă pregăteam să îl părăsesc – asta făceam mereu când se îngroșa gluma – când am aflat că rămăsesem însărcinată. Nici nu-mi închipuiam cât de vulnerabilă te poate face apariția unui copil. David a început să mă bată, și crizele de violență au devenit din ce în ce mai dese și mai grave. Chiar după ce Bay împlinise un an, l-am părăsit. Am fugit cu Bay în Boise, unde am făcut școala de cosmetică și mi-am luat o slujbă. Totul părea să se așeze pe un făgaș atât de bun... Dar apoi ne-a găsit David. Mi-a rupt o măsea și n-am mai putut să deschid ochiul stâng câteva săptămâni bune după ce mi-am primit pedeapsa. Cum aș fi putut să o ajut pe Bay dacă îl lăsam să mă omoare? Așa că m-am întors cu el, moment din care mi-a restrâns din ce în ce mai mult universul și l-a făcut să semene tot mai mult cu iadul, până ce am ajuns să nu mai cunosc decât trei lucruri pe lume: Bay, David și furia lui. Uneori credeam că era o pedeapsă pentru felul în care trăisem înainte să îl cunosc pe el. Dar, mai încolo, am cunoscut o femeie în parcul unde David mă lăsa să o scot pe Bay de trei ori pe săptămână. Și-a dat seama ce se întâmpla dintr-o simplă privire. Ea mi-a făcut rost de mașina aia și m-a ajutat să fug. David nu-mi știe numele adevărat și crede că sunt din New York, așa că ăsta a fost singurul loc unde mă puteam gândi să vin, singurul loc unde sigur n-o să mă găsească.

Pe măsură ce Sydney își depăna povestea, poziția lui Claire deveni din ce în ce mai dreaptă și mai rigidă. Deși era întuneric, Sydney simțea clar privirea neguroasă și gânditoare a surorii ei.

– Cred că voiam doar să știi că înțeleg cum te-ai simțit când ai venit aici, la șase ani. Am luat de bun tot ce aveam aici. Dar am ajuns să-mi dau seama că e singurul loc sigur de care am avut vreodată parte. Și asta e viața pe care mi-o doresc pentru Bay. Vreau să șterg cu buretele tot ce a văzut, tot ce a ajuns să știe din cauza mea. Crezi că e posibil?

Claire ezită o clipă, iar acesta fu exact răspunsul pe care îl aștepta Sydney. Nu, nu era posibil. Claire nu uitase.

– Deci astea sunt secretele mele, rosti Sydney, cu un oftat. Nu-mi mai par atât de mari pe cât crezusem înainte.

– Așa se întâmplă cu secretele, în general. Simți cumva un miros? întrebă dintr-odată Claire. L-am mai simțit. E... parcă e apă de colonie.

– E mirosul lui, spuse Sydney în șoaptă, ca și cum David ar fi putut să o audă. I-am invocat amintirea.

– Repede, bagă-te în pat, o îndemnă sora ei, trăgând cearșaful într-o parte. Sydney se strecură iute în așternut, iar Claire o înveli strâns. Era o noapte umedă și toate ferestrele de la etaj erau deschise, dar dintr-odată lui Sydney i se făcu frig și se cuibări lângă sora ei. Claire își petrecu brațul pe după umerii ei și o ținu strâns.

– Ești în siguranță, îi spuse în șoaptă, lipindu-și obrazul de creștetul lui Sydney. Totul o să fie bine.

– Mami?

Sydney se întoarse repede și o văzu pe Bay în ușă.

– Repede, scumpo, bagă-te în pat lângă mine și Claire, rosti Sydney, dând cearșaful într-o parte, așa cum făcuse sora ei.

Se ținură în brațe un timp, cât gândurile legate de David se risipiră în briza care intra și ieșea pe ferestrele casei.

Dimineața se înființă peste lume dulce și luminoasă, ca un caier de vată de zahăr. Claire deschise ochii și se uită lung la plafonul dormitorului, același plafon pe care îl privise și bunica ei la trezire în fiecare zi a vieții ei.

Întoarse capul și le văzu pe Sydney și pe Bay, care dormeau duse, îmbrățișate. Sydney trecuse prin mai multe peripeții și făcuse mult mai multe lucruri decât și-ar fi putut închipui vreodată ea. Atâtea experiențe și atâtea schimbări ar răvăși-o

total.

Sau poate că, oricât de extraordinare erau lucrurile pe care le auzise, asta era viața, pur și simplu. Toată lumea avea o poveste.

Se uită din nou la tavan.

Chiar și bunica ei...

Sydney îi spusese că bunica Waverley fusese și ea pe plaja lacului Lundsford. Oricât i se păruse de șocant, Claire presupusese că fusese acolo cu cel care urma să îi devină soț. Dar apoi gândurile i se duseră la fotografiile acelea vechi ale bunicii ei de dinainte de căsătorie, când era o tânără frumoasă cu un zâmbet voios și un păr care părea a fi mereu în mișcare, ca și cum ar fi fost mereu urmărită de o briză adoratoare. În poze apărea cu diferiți băieți arătoși, care aveau aceeași expresie adoratoare pe chipuri. Pe spatele fotografiilor, bunica ei scrisese „În grădină cu Tom“ și „La bal cu Josiah“, dar era una pe care scria doar un nume, „Karl“.

Bunica ei avusese o viață sentimentală, o viață despre care Claire nu știuse nimic, pe care ea nici măcar nu o bănuise vreodată. Încercase atât de mult să afle totul despre bunica Waverley, să fie exact ca ea... Dar bătrâna probabil văzuse ceva la Sydney, simțise o anumită afinitate cu ea, văzându-i veselie și ușurința cu care se făcea plăcută. Lui Claire îi dăruise înțelepciunea obținută de ea la bătrânețe, însă lui Sydney îi împărtășise secretele tinereții ei.

Claire nu avea nici măcar o singură fotografie pe care, peste ani, cineva să o poată vedea și să-și spună „băiatul ăla sigur o iubea“.

Se dădu jos din pat și pregăti micul dejun pentru Sydney și Bay. Era o dimineață frumoasă, plină de sporovăiala păsărilor și cu sentimente plăcute plutind în aer, nici urmă de vreo influență rea. Sora ei plecă la serviciu pe ușa din spate, strigându-i peste umăr chiar înainte să o închidă:

– Avem o grămadă de mere aici!

Așa că sora ei luă o lădiță din cămară și adună împreună cu Bay fructele pe care mărul le aruncase înspre ușa din spate.

– De ce a făcut asta? întrebă fetița în timp ce se îndreptau spre poarta grădinii,

scăldate de lumina vie și unduitoare a dimineții.

– Mărului îi vine foarte greu să nu-și bage nasul în treburile altora, îi răspunse Claire, descuind poarta. Azi-noapte ne-am strâns toate trei și a vrut și el să fie implicat.

Când intrară în grădină, mărul parcă se înfoie dintr-odată.

– Cred că se simte cam singur.

Claire dădu negativ din cap și intră în șopron, să ia lopata.

– Este arțăgos și egoist, Bay. Să ții minte asta... Vrea să le arate oamenilor lucruri pe care aceștia nu ar trebui să le cunoască.

Săpă o groapă aproape de gard în timp ce Bay rămase la umbra coroanei mărului, râzând nevoie mare în timp ce acesta presăra frunzulițe verzi peste ea.

– Uite, Claire, plouă!

Femeia nu mai văzuse niciodată mărul atât de afectuos. Bay era îndeajuns de nevinovată pentru a putea privi dincolo de pericolul pe care îl reprezentau fructele lui.

– Foarte bine că nu-ți plac merele.

– Nu pot să le sufăr, îi răspunse fetița. Dar copacul îmi place.

Imediat ce Claire termină, ea și Bay se întoarseră în casă.

– Ia spune-mi, începu Claire, pe un ton cât mai relaxat cu putință, Tyler are și în seara asta curs, ca aseară?

– Nu. Predă doar luna și miercurea. De ce?

– Eram curioasă, atâta tot. Știi ce-o să facem azi? O să ne uităm la niște fotografii vechi! rosti Claire, cu entuziasm în glas. Vreau să-ți arăt cum arăta străbunica ta. Era o doamnă de milioane.

– Ai și ceva poze cu mama ta și a lui mami?

– Nu, îmi pare rău. Claire se gândi la ce spusese Sydney acum ceva timp, cum că uitase fotografiile respective undeva. Oare le lăsase în Seattle? La momentul respectiv păruse extrem de speriată când își dăduse seama că nu le luase cu ea.

Claire își spuse că neapărat trebuia să o întrebe pe Sydney despre asta.

Exagera dacă-și punea rochia asta? Claire se uită la imaginea ei din oglinda din dormitor. Oare părea că se străduia prea mult? Nu se mai străduise niciodată, așa că habar nu avea. Rochia albă pe care și-o pusese era aceeași pe care o purtase în seara în care îl cunoscuse pe Tyler, cea despre care Evanelle spunea că o făcea să semene cu Sophia Loren. Își duse o mână la gât, acum golaș. Atunci avea părul mai lung.

Era ridicolă? Avea treizeci și patru de ani. Nu era ca și cum ar fi fost o fetișcană de șaisprezece ani, dar în mod clar chiar așa se simțea, probabil pentru prima oară în viață.

Cum cobora scările în seara aceea, încălțărilor îi bocăneau nefiresc de tare pe lemnul treptelor. Aproape că ajunsese la parter, dar se opri brusc. Auzise glasuri. Sydney și Bay erau în salonaș. Trebuia să treacă pe lângă ele. Bine, și ce dacă? Făcea un lucru cât se putea de normal.

Își îndreptă umerii și coborî restul treptelor. Sora și nepoata ei își lăcuiau unghiile de la picioare în salonaș. Claire era atât de emoționată, încât nici măcar nu le spuse să aibă grijă să nu mânjească mobila sau podeaua cu lac de unghii.

Când văzu că cele două nu-și ridicară ochii spre ea, Claire își dresă glasul.

– Mă duc la Tyler, le anunță din arcada ușii. S-ar putea să lipsesc ceva timp.

– Bine, rosti Sydney, cu privirea ațintită în continuare asupra unghiulelor lui Bay.

– Arăt bine?

– Da, mereu arăți... Sydney se uită la ea și văzu ce purta Claire, cum își aranjase părul, machiajul de pe față, observă că nu avea nici o casoleță în mâini. „Oh!“, zise ea, zâmbind. Ține-ți picioarele întinse, Bay. Mă întorc imediat.

Cu pași ca de rață, din cauza unghiilor proaspăt lăcuite, Sydney veni cu ea până în holul de la intrare.

– Asta da surpriză!

– Ce să fac? întrebă Claire.

Folosindu-și degetele, Sydney îi aranjă părul și îi trase câteva șuvițe după ureche.

– Sinceră să fiu, a trecut ceva vreme de când nu am mai sedus un bărbat. Dacă stau să mă gândesc bine, nu cred că am făcut așa ceva vreodată, sinceră să fiu. Hmm... Dar e vorba de Tyler aici, bărbatul care îmi luminează pereții dormitorului în violet în fiecare noapte, plimbându-se prin curte, cu capul plin de gânduri despre tine. N-o să fie deloc greu. Este deja sedus, te așteaptă.

– Nu știu să mă descurc cu lucrurile temporare.

– Atunci n-o face. Poți să crezi că e vorba de ceva permanent. Și fie o să fie așa, fie nu.

Claire inspiră pe gură, trăgând aer adânc în piept, ca și cum s-ar fi pregătit psihologic pentru o injecție, la spital.

– O să mă facă să sufăr.

– Dragostea întotdeauna face oamenii să sufere. Știu sigur că ești conștientă de asta, continuă Sydney. Dar merită... asta nu știi tu, încă.

– Bine, rosti Claire. Gata, mă duc.

Sydney îi deschise ușa din față, dar Claire rămase proțăpită acolo, uitându-se lung înspre curtea învăluită de umbrele serii care se lăsa peste lume.

– Ei bine, rosti Sydney când văzu că sora ei nu se clinti, eu aș zice să mergi, văd că nu reușești să plutești.

Concentrându-se asupra fiecărui pas, Claire ieși pe verandă și apoi coborî treptele. Rareori purta încălțări cu toc, dar în seara asta își pusese niște sandale cu tocuri înalte și subțiri, așa că trebui să meargă pe trotuar în loc să traverseze

direct prin curte.

Când ajunse la ușa casei lui, fu întâmpinată de lumina caldă și de muzica dulce care se revărsau prin ferestrele deschise. Tyler asculta muzică clasică, plină de simțire. Și-l putea închipui stând relaxat, poate cu un pahar de vin în față. Dacă nu avea vin în casă? Ar fi trebuit să-i aducă o sticlă cu vin.

Aruncă o privire către casa ei. Dacă se întorcea acolo, n-ar mai fi avut curajul să vină din nou aici. Își îndreptă rochia și bătu la ușă.

Nici un răspuns.

Claire se încruntă și se întoarse, pentru a se asigura că îi văzuse jeepul parcat pe stradă. Tocmai atunci, când era cu spatele la ușă, o simți deschizându-se. Curentul de aer îi puse în mișcare tivul rochiei și o făcu să se răsucească imediat.

– Bună, Tyler!

El stătea nemișcat în fața ei, ca și cum ar fi fost într-atât de șocat încât nu putea să schițeze nici o mișcare. Dacă avea să lase totul în seama ei, erau în mare necaz. Ia totul pas cu pas, ca o rețetă de prăjitură, își impuse ea. Se iau un bărbat și o femeie și se pun într-un bol...

Chiar nu se pricepea la chestiunile astea.

– Pot să intru? îl întrebă.

Tyler șovăi și aruncă o privire peste umăr.

– A, sigur... Bineînțeles, îi răspunse, făcând un pas înapoi pentru a-i face loc. Ea trecu pe lângă el, atât de aproape încât aproape că îl atinse, făcându-l să simtă câmpul electric din jurul ei. Evident, sosirea ei era cum nu se putea mai neașteptată pentru el, căci o întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic, rosti Claire și, în momentul acelea, dădu cu ochii de ea.

Înăuntru era o femeie, o roșcată minionă, care stătea turcește pe podea. Pe

măsuța de lângă ea se aflau două sticle de bere. Fie însemna ceva pentru Tyler, fie își dorea să devină importantă în viața lui. Își scosese pantofii, care nu se zăreau nicăieri, și stătea puțin aplecată, astfel că anchiorul bluzei ei vaporoză devenise mai provocator. Purta un sutien de culoarea piersicii. Se părea că Tyler fusese luat în vizor de două femei în seara aceasta.

Cum putuse fi atât de proastă? Chiar crezuse că el stătea cuminte acasă, așteptând-o pe ea?

– Aaa, ai musafiri. Făcu un pas înapoi și se lovi de el. Se răsuci imediat, ca arsă. N-am știut... Îmi cer scuze.

– Nu ai de ce să îți ceri scuze. Rachel e o veche prietenă de-ale mele, s-a oprit pe aici în drumul ei din Boston către Florida. Stă la mine câteva zile. Rachel, aceasta este Claire, vecina mea. Are o firmă specializată în alimente pregătite cu flori comestibile, pentru petreceri și alte evenimente asemănătoare. E fenomenală. Tyler o luă de braț pe Claire și încercă să o ghideze înspre mijlocul camerei sale de zi. După câteva secunde, fu nevoit să-și tragă imediat mâna de pe brațul ei, scuturând-o ușor, ca și cum s-ar fi ars. Ochii îi întâlneau pe ai ei, plini de lumina unei revelații.

– Îmi pare rău... chiar trebuie să plec. Nu am vrut să te deranjez.

– Dar nu mă... rosti bărbatul, dar Claire ieșise deja pe ușă.

*

– Claire? strigă Sydney. Aceasta ajunsese la jumătatea scării interioare înainte ca Sydney să reușească să iasă din salonaș. Claire?

Sora ei se opri și se întoarse.

– Rachel.

Sydney se holbă la ea, nedumerită.

– Poftim?

– Era cu Rachel, îi răspunse Claire. Au o relație veche. Au o legătură. Și stă la el. Mă măsoara din cap până în picioare, eram concurența. Am mai văzut privirea

asta. Mai toate femeile se uită așa la tine.

Pe chipul lui Sydney apăru o expresie uluită și indignată care, își dădu seama Claire mai târziu, când se mai calmase, era chiar înduioșătoare. Sora ei era furioasă pentru ea.

– Avea altă femeie acolo?

Mintea lui Claire se duse la fotografiile acelea ale bunicii ei cu mai mulți băieți îndrăgostiți de ea.

– Nu am nevoie de o fotografie cu un bărbat care să mă privească de parcă m-ar iubi. Sunt bine și așa. Nu-i așa că sunt?

– Chiar vrei să-ți răspund la întrebarea asta acum?

Claire își duse mâna la frunte. Era în continuare foarte fierbinte. Era de-a dreptul insuportabil.

– Nu știu cum să fac asta. Poate c-o să ies în grădină și, din când în când, o să vină și el și după aceea nici n-o să pomenim ce s-a întâmplat, dar mărunț o să-i mulțumească, așa cum a făcut data trecută.

– M-ai pierdut total.

Claire își lăsă brațele pe lângă corp, descurajată.

– Mă simt ca o proastă.

– Ei, surioară dragă, așa e mereu la început...

– Crezi c-ai putea să-mi scrii toți pașii? Că rețeta pe care o am eu e total greșită, răspunse ea și se întoarse, pentru a-și continua urcarea. Mă duc să fac o baie.

– Ai mai făcut una, în după-amiaza asta.

– Miros a disperare.

Sydney chicoti.

– O să fie bine.

Claire își dădu jos rochia și își puse halatul vechi, flaușat. Tocmai își căuta papucii când ușa de la dormitor se deschise.

În momentul acela, nu putu să facă altceva decât să privească, uluită, cum Tyler pătrunse în cameră și închise ușa în urma lui, cu un aer înnegurat. Claire își ridică mâinile și își prinse reverele halatului, o reacție ridicolă, având în vedere cu ce intenții se dusesse acasă la el.

– De ce ți-ai dat jos rochia? Ador rochia aia... Dar îmi place și halatul, să știi. Ochii lui o măsurară din cap până în picioare. De ce ai venit la mine, Claire?

– Te rog, uită că am făcut asta.

Bărbatul dădu negativ din cap.

– Gata cu uitatul. Îmi aduc aminte totul despre tine, nu am cum să uit.

Se priveau în ochi, ca hipnotizați. Se ia un bărbat, o femeie nesocotită și se pun într-un bol. Nu, nu avea să meargă.

– Iar gândești prea mult, spuse Tyler. Așadar, asta e camera ta... Chiar mă întrebam care e a ta. Ar fi trebuit să-mi dau seama că e cea ieșită în afară față de corpul clădirii. Porni prin cameră, și Claire trebui să facă un efort pentru a rămâne pe loc, pentru a nu se repezi la el, să-i ia fotografia pe care o luase de pe birou, să nu-i spună să ia mâna de pe cărțile stivuite lângă pervazul transformat în banchetă, căci erau așezate într-o anumite ordine. Fusesse pe punctul de a-și împărtăși toate tainele corpului cu bărbatul acesta și nu era în stare să-l lase să pătrundă tainele camerei ei? Poate că ar fi putut, dacă ar fi avut ceva timp de pregătire, să-și împingă pantofii sub pat și să-și ia ceașca de cafea plină de pete de pe noptieră.

– Nu te așteaptă Rachel? întrebă ea, neliniștită, când bărbatul aruncă o privire în dulapul ei, rămas deschis.

El se întoarse către ea. Claire era în cealaltă parte a camerei, în colțul unde își împinsese papucii cu care se pregătea să se încălțe.

– Rachel e doar o prietenă.

– Dar aveți un trecut.

– Am fost împreună, când m-am mutat în Florida, aveam un post de profesor acolo. Relația a durat cam un an, dar nu a mers, însă am rămas prieteni.

– Cum se poate așa ceva? După tot ce-ați trăit împreună?

– Nu știu, pur și simplu așa s-a întâmplat. Veni spre ea. Claire ar fi putut jura că scaunele și covorașele se puseseră în mișcare, dându-se din calea lui. Voiai să stăm de vorbă? Voiai să mă inviți la cină sau poate la un film?

Claire era efectiv încolțită, cu spatele la perete. El se apropie de ea, fără să o atingă, dar vrăjind-o cu puterea aceea misterioasă a corpului lui, așa cum se pricepea atât de bine să o facă, astfel că ea îl putea simți fără să îl atingă efectiv, ca și cum și l-ar fi închipuit cumva.

– Dacă mă forțezi să o spun, o să mor de rușine, rosti ea. Aici, în fața ta. O să mă prăbușesc, fără suflare.

– Voiai să continuăm ce am început în grădină?

Claire dădu din cap, în semn de încuviințare.

Palmele lui i se așezară pe umeri, iar degetele i se strecurară pe sub gulerul halatului.

– Nu-i chiar așa ușor de uitat, nu-i așa?

– Nu.

Halatul îi alunecă de pe umeri și ar fi căzut cu totul dacă ea nu ar fi ținut în continuare de revere.

– Pielea ta e fierbinte, rosti el în șoaptă. Ai fi putut să mă dărmă cu o simplă răsuflare când am simțit cât de fierbinte erai, când ai venit la mine.

O sărută și o trase din colțul camerei. Încet, o împinse către pat, devorându-i gura. Se iau un bărbat, o femeie nesocotită, se pun într-un bol și se amestecă bine. Claire simțea că lumea se învârtea cu ea, angrenându-i și gândurile într-un vârtej. Parcă se prăbușea, după care chiar făcu asta. Atinse cu spatele gambelor

marginea patului și se lăsă pe spate. Halatul i se desfăcu și, pentru o clipită, îl regăsi din nou pe Tyler în fața ochilor ei, întrerupând săruturile doar cât să își dea jos cămașa, astfel ca piepturile goale să li se atingă fără opreliști.

Tyler știa. Își amintea cât de multă nevoie avea de genul acela de atingere, corp la corp, câtă nevoie avea ca să absoarbă cineva surplusul ei de energie și de căldură.

– Nu putem să facem asta aici, șopti ea. Nu cu Sydney și Bay la parter.

Bărbatul o sărută posesiv.

– Lasă-mă zece minute, să scap de Rachel.

– Nu poți s-o dai afară, pur și simplu!

– Dar o să rămână aici trei zile... Se priviră în ochi și, într-un final, Tyler trase aer adânc în piept și se trase lângă ea. Claire voi să-și închidă halatul, pentru că, la cum stăteau lucrurile, cum să stea așa, cu el deschis? Și totuși, el o opri trecându-și palma peste pieptul ei și cuprinzându-i un sân. Acest simplu gest îi dădu un sentiment de siguranță, de bine. Al meu.

– Mda, e bine și să aștepți, cred, rosti el. Trei zile încheiate de așteptare...

– Trei zile încheiate, repetă ea.

– Ce te-a făcut să te răzgândești? rosti el, întorcându-se pe o parte și lăsându-și capul în jos, astfel că palma de pe sân fu înlocuită cu atingerea buzelor lui.

Claire își afundă o mână în părul lui și închise ochii. Cum putea să-și dorească atât de mult ceva, ceva ce nici măcar nu înțelegea?

– Ar trebui să încetez să țin oamenii la distanță. Dacă pleacă, o să plece oricum. Dacă e să sufăr, sufăr. Ni se întâmplă tuturor, nu?

Tyler își înălță capul pentru a o privi în ochi.

– Crezi că o să plec din viața ta?

– Chestia asta nu are cum să dureze la nesfârșit.

– De ce crezi asta?

– Nimeni nu a avut parte de o relație care să nu se sfârșească la un moment dat.

– Eu mă gândesc tot timpul la viitor. Toată viața am mers pe urma visurilor despre ce ar putea să fie și, pentru prima oară, chiar am atins unul. O sărută din nou, după care își luă cămașa și se ridică. O să luăm lucrurile încet, zi după zi, Claire. Dar nu uita că în mintea mea am proiectat totul pe mii și mii de zile.

Era prima noapte în care Fred avea să doarmă la mansardă, iar Evanelle îl putea auzi mișcându-se de colo-colo deasupra ei, tot felul de zgomote mărunte, ca și cum ar fi fost un șoricel. Fantomele aveau această particularitate, că nu scoteau nici un sunet. Iar Evanelle trăise cu fantoma mută a soțului ei suficient de mult încât să știe asta prea bine.

Se întrebă dacă era o ipocrită când îl încuraja pe Fred să depășească impasul în care se afla. Nu era ca și cum ea o făcuse, în fond. Poate că era diferit atunci când cel iubit murea, nu te păăsea pur și simplu. Sau poate că era același lucru. Probabil că se simțea la fel, în fond.

Dintr-odată, Evanelle se ridică în capul oaselor.

Fir-ar să fie!

Trebuia să îi dea ceva lui Fred. Se gândi la asta câteva clipe. Da, lui Fred. Trebuia să îi dea ceva lui Fred.

Aprinse veioza de pe noptieră și întinse mâna după halat. Ieși pe hol, după care se opri, gândindu-se exact unde să se ducă. Cele două dormitoare de la parter fuseseră puse în ordine, cu fișete organizate alfabetic și rafturi de lemn pentru toate lucrurile ei.

La stânga.

Al doilea dormitor.

Aprinse lumina, se duse la fișete și trase sertarul marcat cu litera D. În el găsi câteva dopuri, o daltă și semințe de dovleac, așezate ordonat în secțiunile lor. La

secțiunea Dispozitive era lipit un bilețel pus de Fred pe care scria Vezi și la Unelte. Era o mențiune inutilă. Dacă ar fi avut nevoie de o unealtă, s-ar fi dus direct la secțiunea respectivă. Dar Fred nu înțelesese exact cum funcționau lucrurile în mintea ei. Ei, pe de altă parte, nici ea nu știa atât de bine, fir-ar ea de treabă!

La Dispozitive găsi exact lucrul de care avea nevoie. Era o drăcie pe care nici măcar nu o scosese din ambalajul cu care o cumpărase, un dispozitiv de bucătărie care te ajuta să tai pulpa de mango de pe sâmbure.

Se întrebă cum avea să reacționeze la asta. Inițial, se mutase la ea pentru că sperase că Evanelle avea să îi dea ceva care să îl ajute să își repare relația cu James. Oare se simțea dezamăgit că nu îi oferise acel panaceu? Acum, după atâta timp, avea să îi dea ceva, iar obiectul respectiv nu avea nici o legătură cu James. Poate că era mai bine așa. Poate că avea să considere asta un semn, că era bine că își vedea de viața lui.

Sau poate că avea să creadă că trebuia să mănânce mai mult mango.

Auzi de la mansardă ciripitul discret al telefonului mobil al lui Fred. Acesta îi zisese că nu voia să folosească telefonul ei, în caz că Evanelle avea să aibă nevoie de el urgent, pentru a anunța pe cineva că avea să vină să îi aducă cine știe ce obiect, ceea ce o făcuse să se simtă bine, ca și cum ar fi fost cine știe ce super-eroină.

Bătu o dată în ușa care făcea legătura cu mansarda, după care o deschise și urcă treptele. Când ajunse pe ultima, îl văzu pe Fred așezat pe fotoliul său de piele, aflat lângă dulapul de colț pe care își pusese televizorul. Pe otomana din piele din fața lui se afla o revistă despre antichități. Aerul din încăperea încă mai mirosea a vopsea proaspătă.

– Bine, bine, rosti el în telefon. O văzu și îi făcu semn din mână să intre. Încearcă, poate reușești. Mulțumesc de telefon. Închise.

– Te-am întrerupt?

– Nu. Era doar ceva legat de magazin. O comandă întârziată. Puse telefonul jos și se ridică în picioare. Ce te aduce aici? Te simți bine? Nu poți să dormi? Vrei să-ți fac ceva de mâncare?

– Nu, sunt bine. Îi întinse cutiuța. Trebuia să îți dau asta.

capitolul 12

Uneori, Henry își dorea să poată zbura, pentru că nu reușea să alerge suficient de repede. De vreo două ori pe săptămână, noaptea, se scula din pat fără să facă zgomot, să nu îl trezească pe bunicul său, și se ducea să alerge pur și simplu. În noaptea de dinaintea aniversării sale de douăzeci și unu de ani, alergase tocmai până la baza munților Apalași, la marginea orașului Asheville. Împlinirea acestei vârste îi dăduse dintr-odată o cantitate imensă de energie și își dăduse seama că trebuia să facă ceva cu ea, altfel simțise că ar fi putut exploda. Avusese nevoie de șase ore să se întoarcă acasă. Bunicul său îl așteptase pe verandă în dimineața respectivă, iar Henry îi spusese că plecase în somn. Se îndoise că bunicul lui ar fi înțeles. Erau momente în care Henry de-abia aștepta să fie bătrân, ca bunicul lui, dar și unele în care corpul său se însuflețea, vibra de tinerețe și degaja o energie cu care el nu prea știa ce să facă.

În ziua în care fuseseră la malul lacului, nu îi spusese acest lucru lui Claire, dar nici el nu mai fusese vreodată acolo. Nu făcuse nici unul dintre lucrurile pe care le făcuseră puștii de vârsta lui. Fusese prea ocupat cu lăptăria și diverse relații cu femei mai mature, care știau exact ce voiau. Când era cu Sydney, se simțea tânăr, dar îi dădea și o ușoară stare de rău, ca și cum ar fi mâncat prea mult și nu putea alerga îndeajuns pentru a se descotorosi de această senzație.

Se opri la marginea ogorului, cu picioarele ude și gleznele zgâriate de ghimpii măceșilor care înfloreau în tufișurile de pe marginea autostrăzii. Farurile unei mașini se ațintiră asupra lui, dinspre șosea, așa că se lăsă în jos în iarbă, așteptând să treacă, nedorind să vadă cineva că era acolo la două dimineăta, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri.

Nu se ridică nici după ce hurelul mașinii se stinse. Se uita lung la luna care părea o gaură imensă în tapiseria cerului, prin care se scurgea lumina aflată dincolo. Inspiră adânc parfumul ierbii ude, al florilor calde de măceș și al asfaltului negru de pe autostradă, care păstra suficient din fierbințeala verii încât să fie ușor topit pe margini și să emane miros de foc.

Își închipui cum ar fi fost să o sărute pe Sydney, să-și afunde degetele în părul ei. Întotdeauna avea un miros misterios, feminin, ca salonul în care lucra cât era ziua de lungă. Îi plăcea mirosul acela. Îi plăcuse dintotdeauna. Femeile erau niște creaturi fenomenale. Amber, recepționera de la White Door, era frumoasă și miresea la fel. Îl și plăcea, dar Sydney niciodată nu mergea până într-acolo încât să îl încurajeze să o invite în oraș atunci când se întâlnea cu ea la salon. Sydney nu simțea pasiune pentru el, dar poate că avea o oarecare posesivitate. Se întrebă dacă era rușinos să spere că, în timp, avea să ajungă să îl iubească. În privința poftelor carnale, avea el suficiente pentru amândoi.

Se ridică și porni în pas alergător spre casă, lăsând în urmă o ușoară lumină violetă, precum coada unei comete.

De la fereastra camerei lui, Lester își privea nepotul alergând. Toți bărbații din familia Hopkins erau așa. Și Lester fusese la fel. Mulți credeau, în mod eronat, că dacă erai bătrân nu mai puteai simți pasiune. Ba simțiseră toți pasiune. Alergaseră cu toții pe același câmp. Cu mult timp în urmă, când Lester abia o cunoscuse pe soția lui, dădea foc copacilor doar dacă se oprea sub ei, noaptea. Își dorea ca Henry să aibă parte de ce avusese el cu Alma. Iar cursele noaptea, ca și cum ar fi fost cuprins de flăcări, erau primul pas în a obține asta. În cele din urmă, dacă Sydney era aleasa lui, Henry avea să înceteze să mai alerge fără țintă și să pornească în goană spre ea.

Claire descoperi că era plăcut să aștepți anumite lucruri – Crăciunul, să crească aluatul de pâine, excursii lungi cu mașina împreună cu cineva special. Dar nu și alte lucruri. Să aștepți ca o musafiră să plece, de exemplu.

În fiecare dimineață, chiar înaintea zorilor, Tyler se întâlnea cu Claire în grădină. Se sărutau, se atingeau, și el îi spunea anumite lucruri, lucruri care o făceau să roșească în mijlocul zilei, când se gândea din nou la ele. Dar apoi, chiar înainte ca linia orizontului să devină roz, pleca și îi promitea:

– Mai sunt doar trei zile... Mai sunt doar două... Mai e doar una.

În ziua de dinaintea plecării lui Rachel, Claire îi invitase pe ea și pe Tyler la prânz, sub pretextul politetii, dar de fapt pentru că voia să petreacă mai mult

timp cu Tyler și singurul mod în care putea să facă asta acum era împreună cu Rachel.

Puse masa pe veranda din față și pregăti salată de curcan în flori de dovlecei. Știa că Tyler era imun la puterile magice ale mâncărurilor ei, dar Rachel nu avea cum să fie, iar florile de dovlecel o ajutau să înțeleagă. Rachel trebuia să înțeleagă că Tyler era al ei, pur și simplu.

Bay se așezase la masă, iar Claire tocmai adusese pâinea când Tyler și Rachel urcară și ei pe verandă.

– Ce bine arată, remarcă Rachel. Când se așeză la masă, o cântări atent din priviri pe Claire. Probabil că era o persoană cumsecade. Tyler o considera prietena lui, iar asta spunea ceva despre ea, dar era clar că mai avea ceva sentimente pentru el, iar apariția ei bruscă în viața lor era ciudată. Sigur Rachel avea o poveste interesantă.

O poveste pe care Claire nu avea nici cea mai mică dorință să o cunoască.

– Mă bucur că tu și Claire o să puteți să vă cunoașteți un pic mai bine înainte de plecarea ta, mâine, îi spuse Tyler lui Rachel.

– Știi ceva? Nu am un program fix, rosti Rachel, iar Claire aproape că scăpă din mână carafa cu apă.

– Te rog, gustă florile de dovlecei, o îmbie imediat.

Până la urmă, fu un prânz dezastruos, la care pasiunea, nerăbdarea și resentimentele se ciocniră în mijlocul mesei ca trei furtuni pornite din trei direcții diferite. Untul se topi. Pâinea se prăji cu de la sine putere. Paharele cu apă se tot răsturnară din senin.

– Cred că ar trebui să ne retragem, spuse Tyler într-un final, iar Rachel se ridică imediat.

– Mulțumim pentru masa delicioasă, rosti Rachel. Ceea ce nu spuse fu: „Uite, pleacă cu mine, nu rămâne cu tine!“ Dar Claire auzi oricum și asta.

Seara, când Sydney se întoarse de la serviciu, Claire era la duș, iar apa caldă, în contact cu pielea ei, crea atât de mulți aburi încât aproape tot cartierul era

învăluit într-o ceață umedă. Claire auzi ușa de la baie deschizându-se și tresări când mâna lui Sydney apăru ca din neant, oprind apa.

Își scoase capul pe după perdeaua de duș.

– De ce ai făcut asta?

– Pentru că în tot cartierul abia vezi pe unde mergi. Am intrat peste Harriet Jackson, convinsă că am ajuns acasă.

– Nu e adevărat!

– Ar putea să fie...

Claire clipi printre picăturile de apă care i se scurgeau pe față.

– I-am invitat pe Rachel și pe Tyler la prânz, aici, recunosc eu.

– Ai înnebunit? o întrebă Sydney. Dar tu vrei să mai plece vreodată de aici?

– Bineînțeles că vreau.

– Atunci nu îi mai reaminti că Tyler te vrea pe tine, nu pe ea.

– Pleacă mâine-dimineață.

– Așa speri tu. Sydney ieși din baie, cu mâinile întinse în fața ei, ca și cum nu ar fi putut să vadă pe unde mergea. Să nu mai faci vreun duș până atunci. S-ar putea să-și prelungească vizita din cauza ceții.

În noaptea aceea, Claire nu putu să doarmă. Cu mult înainte de ivirea zorilor, se strecură în camera lui Sydney și îngenunche lângă fereastra care dădea spre casa lui Tyler. Rămase acolo până dădu lumina, când îl văzu pe Tyler conducând-o pe Rachel la mașină, cărându-i bagajele. O sărută pe obraz, iar femeia se urcă la volan și plecă.

El rămase pe trotuar, cu privirea ațintită asupra reședinței Waverley. Făcuse asta toată vara, privise lung casa asta, dorindu-și ca ea să devină o parte din viața lui. Era timpul să îl primească în casa și sufletul ei. Avea să trăiască, altfel avea să moară. Tyler avea să rămână aici sau poate să plece... Trăise treizeci și patru de

ani ținând totul sub control, iar acum era timpul să lase totul să se desfășoare de la sine, ca și cum ar fi ridicat capacul unei cutii în care ținuse până atunci zeci și zeci de fluturi. Aceștia nu năvăliră afară, bucuroși că erau liberi, ci pur și simplu își luară zborul încet, treptat, astfel încât ea putu să îi admire în voie. Amintirile frumoase cu mama și bunica ei erau în continuare acolo, fluturi care rămaseră în cutie, prea bătrâni să mai plece undeva. Și era bine. Pe aceștia avea să-i păstreze alături de ea pentru totdeauna.

Se ridică și se puse în mișcare, dorind să iasă din camera surorii ei, dar tresări când aceasta o întrebă:

– A plecat, în sfârșit?

– Credeam că dormi, rosti Claire. Cine să plece?

– Rachel, istepto.

– Da, a plecat.

– Te duci la el?

– Da.

– Slavă Domnului! Toată noaptea n-am putut să dorm din cauza ta.

Claire schiță un zâmbet.

– Îmi pare rău.

– Ba nu, nu-ți pare rău, zise Sydney, trăgându-și o pernă peste cap. Du-te, fii fericită și lasă-mă să dorm!

– Mulțumesc, Sydney, rosti Claire în șoaptă, convinsă că sora ei nu avea să o audă.

Ceea ce nu văzu fu că Sydney își trase perna de pe față suficient cât să o mai privească o dată, cu un zâmbet pe chip.

Fără să-și mai schimbe cămașa de noapte, Claire coborî la parter și ieși pe ușă. Ochii lui Tyler o urmară în traversarea curții. Se întâlniră la jumătatea distanței și

își împleti degetele cu ale ei.

Se priviră în ochi, lansându-se într-o conversație mută.

– *Ești sigură?*

– *Da. Vrei să facem asta?*

– *Mai mult decât orice.*

Ținându-se de mână, intrară în casa lui și creară amintiri noi, dintre care una avea să poarte numele Mariah Waverley Hughes și avea să se nască nouă luni mai târziu.

Într-o după-amiază, câteva zile mai târziu, Sydney și Henry se plimbau prin jurul pajiștii din centrul orașului. Se întâlniseră după ce Sydney terminase munca pentru a bea o cafea împreună, un obicei aproape zilnic. Plimbările lor nu durau decât vreo douăzeci de minute, pentru că ea trebuia să se întoarcă acasă la Bay, iar el la bunicul lui, dar în fiecare zi, pe la cinci, pe Sydney o apuca nerăbdarea să îl vadă, uitându-se mereu la ceas, fără să vrea, și ochii i se tot duceau către zona recepției, unde el avea să apară. Imediat ce Henry venea, ținând în mâini două cafele cu lapte și gheață de la cafenea, îi striga:

– Henry, mi-ai salvat viața, zău!

Se știa că burlacii intrați într-un salon de frumusețe deveneau ținta tuturor privirilor femeilor, iar toate colegile lui Sydney îl plăceau pe Henry, flirtând cu el și tachinându-l cât o aștepta. Cu toate acestea, când Sydney le spunea fetelor că ea și Henry erau doar prieteni, toate păreau dezamăgite de ea, ca și cum ele ar fi știut ceva ce ea nu pricepea.

– Ia spune, tu și bunicul tău puteți să veniți la cina organizată de Claire? întrebă Sydney, în timp ce mergeau alene. Claire nu mai făcuse niciodată așa ceva – să invite oameni la ea, pentru o petrecere. Ca și bunica lor ajunsă la bătrânețe, lui Claire nu îi plăcuse niciodată să aibă oaspeți. Dar acum îl avea pe Tyler, iar dragostea o făcea să fie altfel, semăna mai puțin cu bunica ei, devenea din ce în ce mai mult ea însăși.

– Mi-am notat-o pe calendar. O să venim amândoi, spuse Henry. Mi se pare drăguț cât de bine vă înțelegeți acum. Amândouă v-ați schimbat mult. Îți aduci aminte de balul de Halloween, din clasa a unsprezecea?

Sydney rămase pe gânduri câteva clipe, scotocindu-și cotloanele memoriei.

– O, Doamne, gemu ea, așezându-se pe ghizdul de piatră din jurul fântânii. Uitasem de el!

Acela fusese anul în care Sydney se costumase de Halloween în sora ei. La momentul respectiv i se păruse extrem de amuzant. Cumpărase o perucă brunetă ieftină, își aranjase părul prinzându-l cu piepteni, bătrânește, își luase o pereche de jeanși murdari de pământ și în picioare își pusese vechii saboți de grădinărit ai lui Claire. Sora ei devenise celebră pentru faptul că, fără să își dea seama, ieșea în lume cu făină pe față, iar la băcănie fetele făceau uneori haz de ea, așa că de Halloween Sydney își mânji și ea obrajii cu făină. Piesa de rezistență a costumului fusese șorțul pe care scria mare „Un sărut pentru bucătăreasă!“ pe care îl purtase la bal și care-i făcuse pe toți să râdă pe săturate, pentru că toată lumea știa că nimeni nu avea să o sărute pe ciudata de Claire, care la momentul acela avea doar douăzeci și ceva de ani, dar era deja ridicol de fixistă.

– Cred că la momentul acela ai vrut să faci haz de ea, spuse Henry, așezându-se lângă ea. În ultima vreme, văd că ai început să te îmbraci ca ea, dar acum cred că într-adevăr vrei să fii ca ea.

Sydney se uită la cămașa fără mâneci pe care o purta, care era a lui Claire.

– Așa e. Și m-a ajutat mult faptul că, atunci când m-am întors aici, n-am adus prea multe haine.

– Ai plecat în grabă?

– Da, răspunse ea, fără să-i mai dea și alte explicații. Îi plăcea cum stăteau lucrurile acum, relația pe care o aveau, exact ca atunci când erau mici. David nu avea loc în povestea aceasta. Când erau împreună, David nici măcar nu exista. Și nici nu simțea vreo presiune să treacă dincolo de granițele simplei prietenii, ceea ce era o mare ușurare.

– Deci ai fost și tu la balul ăla?

Henry dădu afirmativ din cap și luă o gură de cafea.

– Am fost cu Sheila Baumgarten, de la școală. Era cu un an mai mare decât noi.

– Ieșai în oraș mult? Nu-mi aduc aminte să te fi văzut pe la locurile obișnuite, unde se ducea lumea la întâlniri.

Henry ridică din umeri.

– Câteodată. În clasa a douăsprezecea și în anul următor am fost cu o fată care studia la Universitatea Western Carolina.

– O studentă, deci? Îl înghionti cu cotul, jucăuș. Deci îți plac femeile mai mature, să înțeleg.

– Bunicul meu crede din toată inima că toți bărbații din familia noastră se căsătoresc cu femei mai în vârstă. Eu o fac ca să se simtă el bine, dar probabil că e un sâmbure de adevăr în asta.

Sydney izbucni în râs.

– Deci de-aia m-a întrebat bunică-tu câți ani am când am fost la tine și-am mâncat înghețată.

– Exact, răspunse Henry. Mereu încearcă să-mi facă lipeala. Dar ține morțiș ca toate femeile pe care le ia în vizor să fie mai mari decât mine.

Sydney tot amânase asta pentru că ținea atât de mult la timpul petrecut cu Henry, dar chiar era convinsă că îi făcea o favoare spunând, într-un final:

– Știi... Amber, recepționera noastră, are aproape patruzeci de ani. Te place... N-ai vrea să-ți aranjez o întâlnire cu ea?

Henry își coborî privirea la cafeaua pe care o ținea în palme, dar nu îi dădu nici un răspuns. Sydney spera că nu îl făcuse să se simtă prost. Nu i se păruse niciodată că ar fi timid.

Cum stătea cu capul ușor aplecat și scăldat în razele soarelui, Sydney îi putea vedea scalpul printre firele de păr tunse scurt. Pielea îi devenise roz din cauza soarelui. Întinse mâna și își trecu palma peste creștetul lui, un gest plin de

afecțiune, ca și cum Henry ar fi fost un băiețel de o șchioapă. Așa îl vedea ea, băiețelul prietenos și demn cu care fusese ea prietenă pe vremuri. Primul prieten pe care îl avusese ea vreodată.

– Ar trebui să porți o șapcă. O să ți se ardă pielea capului.

Bărbatul întoarse capul și îi adresă o privire cum nu se putea mai ciudată, aproape tristă.

– Îți aduci aminte de prima ta dragoste?

– O, da... Hunter John Matteson. El a fost primul băiat care mi-a cerut o întâlnire, rosti Sydney, melancolică. Pentru tine cine-a fost?

– Tu.

Sydney izbucni în râs, convinsă că glumea.

– Eu?

– În prima zi din clasa a șasea, m-a lovit ca o ghiulea. N-am mai putut să vorbesc cu tine după aceea. Întotdeauna o să regret asta. Când te-am văzut la sărbătoarea de 4 Iulie și am pățit-o din nou, am hotărât ca, de data asta, să nu ne împiedice să fim prieteni.

Lui Sydney nu îi venea să-și creadă urechilor.

– Ce-mi spui, de fapt, Henry?

– Spun că nu vreau să-mi aranjezi o întâlnire cu prietena ta, Amber.

Într-o clipită, energia dintre ei se preschimbă. Sydney nu mai stătea lângă băiețelul Henry. Stătea lângă bărbatul îndrăgostit de ea.

În după-amiaza aceea, Emma intră în camera de zi după ce încercase, fără succes, să se simtă mai bine făcând ceva cumpărături. În centru se întâlnise întâmplător cu Evanelle Franklin, iar aceasta îi spusese că o căutase toată ziua pentru că trebuia să îi dea două monede de 25 de cenți.

Și, lucru care ilustra ce zi îngrozitoare avusese, faptul că luase niște mărunțiș de la o babă nebună fusese chiar cel mai bun lucru care i se întâmplase.

Marea ei greșeală fusese să se întâlnească cu mama ei la prânz pentru a-i arăta ce cumpărase. Aceasta o certase că nu cumpărase suficientă lenjerie intimă și o trimisese imediat să ia ceva sexy pentru Hunter John. Nu că ar fi avut cine știe ce șanse de reușită. Ea și Hunter John nu mai făcuseră sex de mai mult de o săptămână.

Scăpă sacoșele din mâini când îl văzu pe Hunter John așezat pe canapea, frunzărind o carte groasă pe care o așezase pe mäsută. Își dăduse jos sacoul și cravata pe care și le pusese de dimineață, când plecase la serviciu, iar mânecile cămășii îi erau suflecate.

– Hei, Hunter John! rosti ea, zâmbind vesel, dar în același timp în stomac i se ivi o greutate neliniștitoare. Ce faci acasă la ora asta?

– Mi-am luat liber după-amiaza asta. Te așteptam.

– Unde sunt băieții? întrebă ea, sperând să mute întreaga discuție în dormitor.

Aruncă o privire în jos, pregătită să înhațe sacoșa roz în care avea sutienul negru transparent și chiloții tanga, cu fundițe roșii.

– Bona i-a scos la un film, după care o să mănânce în oraș. M-am gândit că e cazul să purtăm o discuție.

– Ah, îngăimă ea, strângându-și pumnii pe lângă corp, neliniștită. O discuție. O dezbatere. O dizolvare. Nu!

Arată către cartea din fața lui pentru a-i distrage atenția.

– Ce carte e aia?

– E albumul nostru de la absolvirea liceului, răspunse el, iar inima ei deveni ca de plumb.

Privea ce-ar fi putut să fie viața lui. Emma îi decorase biroul de acasă cu fotografii de pe vremea când juca fotbal și cu trofee câștigate. Ba chiar îi înrămase și vechiul lui tricou de joc. Fusese o perioadă cu care se putea mândri,

când totul era posibil.

O perioadă pe care ea i-o răpise.

Lăsând sacoșele și pachetele pe jos, Emma se apropie de canapea și se așează lângă el, atentă, precaută, temându-se că, dacă se mișca prea repede, Hunter John avea să o rupă la fugă. Albumul era deschis la două pagini cu instantanee.

Sydney, Emma și Hunter John erau în aproape toate. În Pavilion, zona de picnic acoperită aflată în fața cantinei, unde fumau uneori pe ascuns. Stăteau pe banca absolvenților din rotondă, locul unde puteau sta doar cei mai populari elevi din liceu. Se prosteau pentru fotografie, stând în fața dulapurilor de pe hol.

Sărbătoreau meciul inaugural, în anul în care Hunter John dăduse pasa decisivă, care le adusese victoria.

– Eram îndrăgostit de Sydney, spuse Hunter John, iar Emma simți o satisfacție stranie. Sau poate că era justificată. Recunoștea! Recunoștea că ea era problema. Dar apoi adăugă: O iubeam atât cât poate să o facă un adolescent. La momentul acela, mi se părea un sentiment autentic. Mă uit la fotografiile astea și, în fiecare, mă uit la ea. Dar apoi te văd și, în toate, și tu te uiți tot la ea. Am uitat-o de mult, Emma. Dar tu nu ai uitat, nu-i așa? A fost și Sydney cu noi în căsnicia asta, timp de zece ani, și eu nu am știut?

Emma se uita lung la imaginile din album, străduindu-se să nu izbucnească în plâns. Era urâtă când plângea. I se umfla nasul și rimelul îi curgea pe față, în dăre groase.

– Nu știu. Știu doar că eu m-am întrebat mereu ce s-ar întâmpla dacă ți s-ar da ocazia să iei lucrurile de la început, oare ai mai fi tot aici, cu mine? M-ai alege tot pe mine?

– Asta e problema? Te-ai dat peste cap cu toate... partidele de sex, casa perfect aranjată... pentru că aveai impresia că, de fapt, eu nu vreau să fiu aici?

– M-am străduit atât de tare pentru că te iubesc! izbucni ea, disperată. Dar te-am văduvit de toate posibilitățile pe care le aveai! Te-am obligat să rămâi acasă în loc să pleci la colegiu. În loc să petreci un an în Europa, ai avut copii. Undeva în mintea mea mereu mi-am reproșat că ți-am distrus viața pentru că o uram atât de mult pe Sydney, pentru că nu suportam că o iubeai pe ea, și nu pe mine. Uram atât de mult asta, încât n-am putut să nu încerc să te seduc. Ți-am distrus toate planurile. Și de-atunci tot încerc să mă revanșez față de tine.

– Doamne-Dumnezeule, Emma! Nu mi-ai răpit nici o posibilitate. Eu te-am ales pe tine.

– Când ai revăzut-o pe Sydney, nu te-ai gândit cum ar fi putut să fie viața ta cu ea? Nu ai comparat-o cu mine? Nu te-ai gândit nici un moment cum ar fi fost viața ta fără mine?

– Nu, deloc, răspunse el, pe un ton încărcat cu o nedumerire sinceră. Nu m-am gândit la ea aproape deloc de zece ani. Și doar de puține ori de când s-a întors. Dar tu tot aduci vorba despre ea. Tu ești cea care crezi că întoarcerea ei a schimbat lucrurile între noi. Dar, din punctul meu de vedere, nu a schimbat absolut nimic.

– Oh, îngăimă ea, întorcându-și capul pentru a se șterge sub ochii, unde lacrimile se adunaseră, amenințând să i se reverse peste machiaj.

Hunter John o apucă ușor de bărbie, făcând-o să se uite la el.

– N-aș schimba absolut nimic, Emma. Am o viață grozavă cu tine. Zi de zi, tu ești o bucurie și o sursă de surprize pentru mine. Mă faci să râd, mă faci să gândesc, mă umpli de dorință... Sunt momente în care mă nedumerești total, dar pentru mine e o plăcere să mă trezesc alături de tine dimineața, să mă întorc seara aici, la tine și la băieți. Sunt cel mai norocos bărbat din lume și te iubesc atât de mult, mai mult decât aș fi crezut că e cu puțină să iubești o femeie...

– Sydney...

– Nu! o întrerupse el aspru, lăsându-și mâna în jos. Nu. Nu începe din nou. Am făcut eu vreodată ceva care să te facă să crezi că regret alegerea pe care am făcut-o? M-am gândit zile întregi cum aș fi putut preîntâmpina toate astea, dar știi ce mi-am dat seama? Aici nu e vorba de mine și de tine. E vorba de tine și de Sydney. De asemenea, bănuiesc că e vorba și de tine și mama ta. Te iubesc pe tine. Nu o iubesc pe Sydney. Vreau o viață cu tine, nu cu Sydney. Nu mai suntem cei din pozele alea. Închise albumul din fața lui, închizând capitolul visurilor copilărești despre o carieră strălucită de jucător de fotbal și hoinărit cu rucsacul în spinare prin Franța. Sau, cel puțin, eu nu mai sunt puștiul ăla, preciză el.

Emma își puse palma pe piciorul lui, destul de sus, pentru că așa era ea și nu se putea abține.

– Nici eu nu vreau să mai fiu puștoaica aia, Hunter John. Chiar nu mai vreau.

Ochii lui îi cercetară atent chipul.

– Cred că o să rămână aici, Emma.

– Și eu.

– În oraș, adică, preciză el. Nu în viețile noastre.

– Oh.

Hunter dădu exasperat din cap.

– Încearcă, Emma. Asta e tot ce-ți cer.

capitolul 13

În biroul său, Fred stătea la masa de lucru, uitându-se lung la aparatul de tăiat mango din fața lui.

Ce însemnătate avea?

Lui James îi plăceau fructele mango. Poate însemna că Fred trebuia să îl sune și... să-l invite să mănânce niște mango?

De ce nu se putuse să fie ceva mai clar? De ce nu putuse să apară mai devreme?

Ce Dumnezeu să facă el cu un aparat de tăiat mango? Cum putea așa ceva să îl ajute să se împace cu James? De zile întregi își storcea mintea să obțină răspunsul la aceste întrebări, așteptând un fel de semn, un soi de indicație.

Auzi o bătaie în ușă și Shelly, asistenta sa, băgă capul în încăpere.

– Fred, te caută cineva.

– Vin imediat. Își luă sacoul de pe spătarul scaunului și și-l puse.

Când ieși, o văzu pe Shelly stând de vorbă cu un bărbat, lângă rafturile cu sticle de vin. Arătă cu mâna către Fred, după care se îndepărtă. Bărbatul respectiv era Steve Marcus, un profesor de artă culinară de la Colegiul Orion. De-a lungul anilor, avuseseră destul de multe conversații interesante despre mâncare și rețete. Fred avu nevoie de câteva clipe pentru a-și convinge picioarele să se pună în mișcare. Ultimul lucru pe care i-l spusese James fusese că ar trebui să îl invite în oraș pe Steve. Apariția acestuia nu avea nici o legătură cu asta, își spuse, dar tot detesta fiecare pas pe care îl făcea către el. Nu voia să îl invite în oraș pe Steve.

Steve îi întinse mâna.

– Fred, mă bucur să te văd!

Fred îi strânse mâna.

– Cu ce pot să te ajut?

„În nici un caz nu te cer în căsătorie.“

– Voiam să te invit să te înscrii la un curs comunitar gratuit, predat de mine, sponsorizat de universitate, rosti afabil Steve. Acesta era un bărbat corpulent și amabil. Purta inelul lat de absolvent pe mâna dreaptă, iar lui Fred îi plăcuse dintotdeauna că avea unghiile lucioase și îngrijite. O să fie un curs distractiv despre cum putem să ușurăm gătitul folosind tot felul de trucuri și dispozitive. Ne-ai fi foarte util ca participant, având în vedere cunoștințele tale despre mâncare și despre ce produse sunt disponibile în zona asta.

Era prea mult. Prea curând. Fred se simțea ca și cum cineva ar fi încercat să îl trezească prea devreme dimineața.

– Nu știu cum să-ți spun... programul meu...

– Se ține mâine-seară. Ai ceva programat?

– Mâine? Păi...

– I-am rugat pe toți participanții să se gândească la trucurile pe care le-au descoperit și să aducă anumite instrumente de bucătărie mai puțin cunoscute. Nu trebuie să-mi dai neapărat un răspuns, bine? E mâine-seară la șase, dacă poți să vii. Băgă mâna în buzunarul din spate al pantalonilor și își scoase portofelul. Uite cartea mea de vizită, ai numărul meu de telefon pe ea, în caz că ai ceva întrebări.

Fred o luă. Era impregnată cu căldura corpului lui.

– O să văd dacă pot veni.

– Grozav. Ne mai vedem!

Fred se întoarse în biroul său și se așeză greoi pe scaun.

„... să se gândească la trucurile pe care le-au descoperit și să aducă anumite instrumente de bucătărie mai puțin cunoscute.“

Cum ar fi un dispozitiv de tăiat fructele de mango.

Așteptase atât de mult ca Evanelle să-i dea ceva... Obiectul acesta ar trebui să rezolve totul. Încăpățânat, Fred luă telefonul. Avea să îl sune pe James. Avea să facă el ca drăcia aceea să fie lucrul care să-i reunească, cu orice preț.

Formă numărul de mobil al lui James. După ce telefonul sună de zece ori, începu să își facă griji. Apoi își spuse că, dacă suna de douăzeci de ori, și James nu îi răspundea, era un semn că nu le era sortit să se împace.

Și apoi... de treizeci.

De patruzeci.

De cincizeci.

Bay privea pregătirile de petrecere de sub mărul din grădină. Totul părea în regulă, așa că nu-și putea da seama de ce se simțea atât de neliniștită. Poate pentru că de-a lungul marginii grădinii începuseră să răsară niște vițe mici, cu spini, atât de mici și de bine ascunse încât nici măcar Claire, care știa tot ce se întâmpla în grădină, nu le putuse vedea încă. Sau poate că le văzuse și se hotărâse să nu le ia în seamă. În fond, Claire era fericită, iar fericirea te face să uiți că pe lume există și lucruri rele. Bay nu era îndeajuns de fericită încât să uite asta. Deocamdată, nimic nu era perfect. Și totuși, Tyler încetase să se mai plimbe prin curte în toiul nopții și nici nu mai emitea scânteile acelea violete care arătau ca niște bombonele pocnitoare. Și trecuse mai mult de o zi de când Bay și mama ei simțiseră mirosul apei de colonie a tatălui lui Bay, iar Sydney zâmbea mai mult din acest motiv. Ba chiar începuse să vorbească mai mult despre Henry, pomenind de el aproape de fiecare dată când purtau o discuție, indiferent de subiect. Bay ar fi trebuit să fie încântată de toate acestea. Ba chiar fusese înscrisă pentru școală și în două săptămâni avea să înceapă grădinița. Poate că asta o deranja. Știa că mama ei mințise legat de numele ei de familie când o înscrisese. Era un început de rău augur.

Sau poate că era vorba de faptul că Bay tot nu putuse să-și dea seama cum să recreeze visul pe care îl avusese cu locul acesta. Nimic nu dăduse rezultatele sperate. Nu reușise să găsească nimic care să-i proiecteze luminițe pe față, iar mama ei nu o mai lăsase să ia alte obiecte de cristal din casă, ca să încerce și cu

ele. Și nu reușea să reproducă sunetul de hârtie bătând în vânt. Ba chiar vântul nu bătuse deloc de câteva zile, nu până în după-amiaza aceasta când, imediat ce Sydney și Claire încercară să întindă fața de masă crem pe masa din grădină, dintr-odată se iscă o pală de vânt, iar bucata de pânză se umflă și zbură din mâinile lor până în cealaltă parte a grădinii, ca și cum un copil și-ar fi pus-o peste cap și ar fi alergat cu ea așa. Claire și Sydney izbucniră în râs și porniră iute după ea.

Cele două surori erau fericite. Dimineața își amestecau petale de trandafir în terciul de ovăz, iar seara spălau vasele împreună, chicotind și discutând în șoaptă. Poate că asta era tot ce conta. Bay n-ar trebui să-și facă atâtea griji.

Nori mari, albi și cenușii, ca niște elefanți de circ, începură să se rostogolească pe cer, împinși de vânt. Stând pe spate lângă măr, Bay îi privea trecând.

– Ia zi, mărule, zise ea în șoaptă, ce o să se întâmple?

Frunzele copacului se agitară, iar un măr ateriză lângă ea. Bay nu îl luă în seamă.

Își dădu seama că trebuia să aștepte, să vadă cu ochii ei.

– Vă rog să mă scuzați, i se adresă un bărbat de cealaltă parte a pompelor de benzină.

Apăru brusc în fața Emmei, învăluit ca de o aură de norii grei de furtună când aceasta se uită în ochii lui întunecați.

Emma stătea lângă decapotabila mamei ei, alimentând-o cu benzină în timp ce Ariel stătea la volan și își verifica machiajul în oglinda retrovizoare. Auzindu-i glasul, Ariel întoarse capul. Zâmbi imediat și se dădu jos din mașină.

– Bună ziua, rosti ea, proțăpindu-se lângă fiica ei.

Fuseseră din nou la cumpărături. Emma și Hunter John urmau să se ducă la Hilton Head la sfârșitul săptămânii, doar ei doi, după care aveau să îi ducă pe băieți la Disneyland înainte de începerea școlii. Ariel insistase să îi cumpere Emmei un costum de baie nou, ceva pe placul lui Hunter John, iar aceasta acceptase pentru că era mai ușor. Totuși, indiferent ce spunea Ariel acum, Emma

era mulțumită de relația pe care o avea cu soțul ei. Nu o învinuia pe mama ei că îi dăduse sfaturi proaste. În fond, seducția dăduse mereu rezultate pentru Ariel. Dar aceasta considera că femeile din familia Clark trebuiau să-și dovedească mereu talentele, chiar și cu străinii. Acum, de exemplu: Văzuse un bărbat vorbind cu fiica ei și simțise imediat nevoia să se dea jos din mașină și să se aplece pentru a-și pune în valoare decolteul bluzei fără mâneci pe care o purta, totul doar pentru a-și dovedi că încă mai era atrăgătoare.

Bărbatul era chipeș și un pic masiv. Avea un zâmbet extrem de strălucitor. Avea succes în tot ce făcea, asta se vedea clar. Avea siguranța de sine necesară.

– Bună ziua, doamnelor. Sper că nu vă deranjez. Caut pe cineva... Credeți că ați putea să mă ajutați?

– Putem să încercăm măcar, rosti Ariel.

– Ați auzit cumva de o anume Cindy Watkins?

– Watkins, repetă Ariel, după care dădu negativ din cap. Nu, îmi pare rău.

– Suntem în Bascom, în Carolina de Nord, da?

– Suntem chiar la margine, dar da. Ca să ajungi în centru, trebuie să o iei încolo pe autostradă.

Bărbatul băgă mâna în buzunarul sacoului său foarte bine croit și scoase un mic teanc de fotografii. I-o întinse lui Ariel pe cea de deasupra.

– Dar această femeie vi se pare cunoscută?

Emma apăsă butonul de pe pistolul de benzină pentru a continua să curgă, după care se aplecă să se uite la fotografie împreună cu mama ei. Era o imagine alb-negru cu o femeie care stătea lângă ceea ce părea a fi monumentul de la Alamo. În mâini ținea o pancartă pe care scria cât se putea de clar că nu îi plăcea deloc Carolina de Nord. Din stilul hainelor pe care le purta era clar că fusese făcută în urmă cu mai mult de treizeci de ani.

– Nu, îmi pare rău, zise Ariel și dădu să i-o înapoieze, dar o trase să se uite din nou la ea. Stai puțin... Știi, asta ar putea să fie Lorelei Waverley. Emma se uită mai atent la fotografie. Da, chiar semăna cu ea. Dar a fost făcută acum mult

timp, adăugă ea. Lorelei este moartă de ceva vreme.

- Aveți vreo idee de ce ar avea femeia asta – le dădu o altă imagine, mai recentă
- fotografii cu această Lorelei Waverley?

Emmei aproape că nu îi venea să-și creadă ochilor. În imagine era Sydney, alături de acest bărbat. Purta o rochie de seară foarte strâmtă și scurtă, iar el își ținea brațul pe după umerii ei, cu un aer posesiv. Era o fotografie făcută cât Sydney lipsise din oraș. Nu părea deloc fericită. Nu arăta deloc ca și cum ar fi făcut lucruri aventuroase și nebunești. Arăta clar ca și cum n-ar fi vrut nicidecum să se afle acolo.

Ariel se încruntă.

- Asta-i Sydney Waverley, zise ea direct, după care îi întinse străinului cele două fotografii, ca și cum ar fi fost dintr-odată într-atât de murdare că nu mai voia să le atingă.

- Sydney? repetă bărbatul.

- Lorelei era mama ei. Era o femeie nestatornică și, fie vorba între noi, Sydney îi seamănă întru totul.

- Sydney, zise el din nou, ca și cum ar fi încercat să vadă ce gust avea acest nume. Deci e de pe-aici?

- A copilărit aici, după care a plecat și ne-a lăsat pe toți cu gura căscată când s-a întors. A încercat să pună gheara pe soțul fiicei mele.

Emma se uită la ea.

- Mami, nu a făcut așa ceva.

- Femeia asta e Sydney Waverley? Îi arată din nou fotografia. Sunteți sigure? Are un copil, o fetiță?

- Da, Bay o cheamă, spuse Ariel.

- Mami, rosti Emma, pe un ton de avertizare.

Așa ceva nu se spunea pur și simplu unui străin.

Bărbatul dădu imediat înapoi, simțind că Emma începea să se neliniștească. O, era priceput să joace oamenii pe degete!

– Mulțumesc de ajutor. O zi minunată, doamnelor! Se duse direct la un SUV scump și urcă la volan. Când se puse în mișcare, cerul parcă se întunecă și mai tare, ca și cum el ar fi fost cauza furtunii care se apropia.

Emma se încruntă, simțindu-se ciudată. Scoase pistolul de benzină și îl puse în suportul de pe pompă. Ea și Sydney nu erau nicidecum prietene la cataramă, asta era clar, dar ceva nu mirosea a bine...

– Mă duc să plătesc, mami, spuse Emma, sperând să poată să-și ia poșeta din mașină, căci avea în ea telefonul mobil în ea.

Dar Ariel își scosese deja cardul de credit.

– Nu fi prostuță! Plătesc eu.

– Nu, zău așa... Mă ocup eu.

– Poftim, rosti Emma, punându-i cardul în palmă și urcând înapoi la volan. Nu te mai contrazice cu mine și du-te să achiți!

Emma intră în benzinărie și îi întinse cardul vânzătorului. Gândurile i se tot duceau la bărbatul acela. Cât aștepta aprobarea tranzacției, își băgă mâinile în buzunarele trenciului și dădu de ceva. Erau două monede de 25 de cenți. Fusesse îmbrăcată cu el și când o abordase Evanelle și i le dăduse.

– Mă scuzați, i se adresă ea vânzătorului. Aveți cumva un telefon public?

Vântul continuă neabătut toată după-amiaza. Sydney și Claire trebuiră să lege colțurile feței de masă de picioarele mesei și nu putură folosi lumânări pentru că flăcările erau stinse imediat de vânt. În locul lor, Claire aduse niște săculeți de organza arămie, roșie și verde pal, în care puse lanternele cu baterii din cămară, ceea ce le făcu să arate ca mici daruri de lumină așezate în jurul mesei și al mărilor. Acestuia nu-i plăceau deloc și le tot dă râma pe cele aflate mai aproape

de el când nu se uita nimeni, așa că Bay avea sarcina de a-l face să se conformeze.

Păsările și insectele zburătoare nu reprezentaseră niciodată o problemă în grădină, caprifoiul le înghițea, așa că, în fond, era o idee bună să organizeze o cină în grădină. Sydney se întrebă de ce nimeni din familia lor nu făcuse așa ceva, după care în minte îi apărură mărul și găsi răspunsul pe care îl căuta. Acesta încerca din răspuțeri să facă parte din familie, dar nimeni nu voia să-l accepte.

Gândurile i se duseră la noaptea anterioară, când nu putuse dormi și se dusesese să verifice că Bay era în siguranță. Claire petrecuse noaptea la Tyler și era foarte posibil să fi fost prima noapte pe care o petrecuse singură în reședința familiei, răspunzătoare pentru tot ce se întâmpla.

O găsisese pe Bay dormind liniștită. Sydney se aplecase să o sărute și, când își îndreptase din nou spatele, observase două mere mici și roz între cutele păturii pe care Bay o împinsese la picioarele ei, în somn. Sydney le luase și se dusesese la fereastra deschisă. Mergând, descoperise alte trei fructe care formau o linie către fereastră. Le adunase și pe acestea.

Se uitase pe fereastră și văzuse ceva mișcare în grădină. Mărul își întindea crengile cât putea de mult către masa pe care Tyler le ajutase să o mute în grădină în ziua anterioară. Ba chiar reușise să o apuce cu o creangă de un picior și încerca să o tragă mai aproape de el.

– Pssst, roști șoptit în noapte. Potolește-te!

Masa nu se mai mișcase, iar crengile mărului își reluară poziția normală. Acesta încrămeni imediat, ca și cum i-ar fi spus: „Nu făceam nimic, zău!”

Evanelle fu prima care veni în seara aceea la ceea ce Sydney numea cu drag Sărbătorirea Deflorării lui Claire.

Sora ei o pusese să promită că nu avea să rostească aceste cuvinte în fața oaspeților.

– Bună, Evanelle. Unde e Fred? o întrebă Sydney când bătrâna intră în bucătărie.

– Nu a putut să vină. Are o întâlnire. Evanelle își puse poșeta pe masă. Și parcă și-a ieșit din minți din cauza asta, zău.

Claire își ridică privirea de la oala în care fierbeau niște știuleți de porumb, pe care tocmai îi verifica dacă erau gata.

– Fred are pe cineva?

– Ceva de genul. Un profesor de artă culinară de la Orion l-a invitat să participe la un curs ținut de el. Fred crede că cursul din seara asta e, de fapt, o întâlnire.

– Și de ce și-a ieșit din minți?

– Pentru că i-am dat ceva care l-a dus către profesorul ăsta, nu înapoi la James, așa cum spera el. Așa că, evident, are impresia că trebuie să-și petreacă tot restul vieții cu profesorul ăsta. Mă face să râd uneori, zău așa. N-o să treacă mult și o să-și dea seama că el e cel care ia deciziile. Eu nu fac altceva decât să le dau lucruri oamenilor. Nu am cum să controlez ce fac ei cu ele. Știți ceva? M-a întrebat și dacă aș putea să-i iau pe ascuns un măr din grădina voastră, ca și cum așa ar afla ce să facă.

Claire tremură ușor, chiar dacă era înconjurată de aburul oalei care fierbea în fața ei.

– N-ai cum să știi ce-o să-ți arate copacul ăla.

– Asta cam așa e. De exemplu, n-am aflat ce i-a arătat mamei voastre până n-a murit.

Întreaga bucătărie încremeni. Apa se opri din fiert. Ceasul încetă să mai ticăie. Instinctiv, Claire și Sydney se traseră mai aproape una de cealaltă.

– Cum adică? Întrebă Claire.

– O, Doamne! Evanelle își cuprinse obrazii cu palmele. O, Doamne, i-am promis bunicii voastre că n-o să vă spun niciodată.

– Mama noastră a mâncat un măr din grădină? Întrebă Sydney, nevenindu-i să creadă. Un măr din grădina noastră?

Evanelle își ridică privirea în tavan.

– Îmi pare rău, Mary. Dar ce rău poate să mai facă acum adevărul? Uită-te la ele! Sunt bine, rosti ea, obișnuită să vorbească cu duhuri care nu îi răspundeau. Trase unul din scaunele de la masa de bucătărie și se așeză cu un oftat. După ce bunica voastră a fost sunată că Lorelei a murit în accidentul ăla mare pe autostradă, a pus lucrurile cap la cap. Mi-a spus după ce căzuse la pat, cam la vreo două luni înainte să plece pe lumea cealaltă. Din câte am putut noi să ne dăm seama, Lorelei a mâncat un măr din grădină pe când avea vreo zece anișori. În ziua în care a făcut-o, probabil că a văzut cum avea să-și găsească sfârșitul, iar fiecare nebie pe care a făcut-o după aceea a fost o încercare de a-și îndrepta soarta în altă parte, ca tot ce văzuse să nu se îndeplinească, să determine o schimbare mare. Ne-am dat seama că voi două ați fost cele care ați adus-o înapoi aici, că pentru o vreme și-a acceptat soarta pentru că aveți nevoie să fiți îngrijite. Mary mi-a zis că, în noaptea în care a dispărut din nou, a găsit-o pe Lorelei în grădină, pentru prima oară după atâta amar de ani. E posibil ca în noaptea aceea să fi mâncat încă un măr. Lucrurile păreau să meargă bine aici, poate că Lorelei a crezut că i se schimbase soarta. Dar nu era cazul. V-a lăsat aici ca să fiți în siguranță. Ea trebuia să moară singură în accidentul ăla groaznic. Mărul a plăcut-o dintotdeauna pe mama voastră. Cred că știa că fructele lui aveau să îi arate ceva rău. Nu arunca niciodată mere către ea, așa cum făcea cu restul membrilor familiei. Mereu încercă să ne facă să aflăm una-alta. Dar Lorelei a trebuit să ducă o scară în grădină ca să poată culege un măr. Mary își amintea că găsisese scara lângă peretele garajului după plecarea ei. Sunteți bine, fetelor?

– Da, răspunse Claire, dar Sydney era în continuare puțin năucită.

Mama ei nu-și alesese singură destinul. Nu alesese felul în care își dusesese zilele. Dar Sydney, imitând-o, alesese să facă toate grozăviile pe care le făcuse.

– Bine atunci, eu mă duc afară, rosti Evanelle.

– Ai grijă! Mărul e tare țâfnos azi. Tot încercă să mute masa. Nici măcar Bay nu poate să se înțeleagă cu el, zise Claire. Sperăm că n-o să-i bage în sperieți pe Tyler și pe Henry.

– Dacă băieții ăștia o să rămână în viețile voastre, ați face bine să le spuneți tot. Când l-am cunoscut pe bărbatu-meu aveam șase ani și primul lucru pe care i l-am spus a fost: „Trebuie să le dau lucruri oamenilor. Așa sunt eu“. I s-a părut așa

de fascinant încât în seara aia a venit la fereastra mea. Evanelle își luă poșeta voluminoasă și ieși.

– Crezi că are dreptate? Întrebă Sydney. Despre mama, adică.

– Se cam leagă. Nu mai ții minte că, după ce a primit telefonul ăla despre moartea mamei, bunica a încercat să îi dea foc mărilor?

Sydney dădu aprobator din cap.

– Nu-mi vine să cred că am plecat, dorindu-mi să fiu ca ea, când ea a plecat de fapt pentru că văzuse cum avea să moară. Cum de am putut să mă înșel atât de tare?

– Ești o Waverley. Cei din familia noastră fie știu prea puține, fie prea multe. Nu există cale de mijloc.

Claire părea să se fi detașat de suferință, dar Sydney dădu furioasă din cap.

– Urăsc mările ăla!

– Nu avem ce să facem. E aici, și cu asta basta.

Sydney îi adresează o privire exasperată. Evident, Claire nu voia să se implice în această dramă.

– Deflorarea te-a transformat într-o stoică.

– Ai de gând să termini cu cuvântul ăsta? Parcă aş fi o plantă ofilită. Luă un platou, se duse lângă plită și începu să scoată știuleții de porumb din oală. Iar Evanelle are dreptate. Probabil că ar trebui să le spunem totul lui Tyler și Henry.

– Henry știe deja. ăsta e unul dintre avantajele relației cu cineva care te știe de o viață și te-a acceptat ca atare. Deja știe cât de ciudate suntem.

– Nu suntem ciudate.

– Mi-a zis ceva zilele trecute, rosti Sydney, apropiindu-se de Claire. Frecă bine o pată invizibilă de pe blatul de lângă plită. Ceva ce nu știam. Și m-am tot gândit la asta.

– Ți-a spus că te iubește? întrebă Claire, îndreptându-și privirea către ea.

– De unde știi asta?

Claire se mulțumi să zâmbească.

– Îmi place să fiu cu el, spuse Sydney, gândind cu voce tare. Ar trebui să îl sărut. Să văd ce se întâmplă...

– A, da, și Pandora a zis: „Hmm, oare ce-o fi în cutia asta?“ zise Tyler, intrând în bucătărie. Se apropie de Claire prin spate și o sărută pe gât. Sydney își feri privirea, zâmbind.

Henry sunase mai devreme, spunând că avea să întârzie, așa că Tyler, Evanelle și Bay se așezaseră deja, iar Sydney și Claire se pregăteau să ducă la masă ultimele preparate când, în sfârșit, Henry bătă la ușa din față.

Sydney puse jos platoul cu felii de roșii și mozzarella și se duse la ușă, în timp ce Claire se duse în grădină cu pâinea de porumb cu mure.

– Ai ajuns fix la timp, rosti Sydney când îi deschise ușa lui Henry. Bărbatul se purta așa cum o făcuse dintotdeauna. Ca și ea. Și atunci... ce se schimbase? Poate nimic. Poate că asta fusese între ei tot timpul și ea nu observase, pentru că Henry era un bărbat cumsecade, iar ea nu credea că era atât de norocoasă.

– Scuze că nu am putut să ajung mai devreme, spuse el și intra.

– Păcat că nu a putut veni și bunicul tău.

– Da, foarte ciudat, începu el, urmând-o în bucătărie. Chiar înainte să plecăm, Fred a adus-o pe Evanelle la noi. Ne-a zis că trebuia să-i dea ceva lui tataie. Era o carte pe care el își dorea de mult să o citească. Așa că voia să rămână acasă să se apuce de ea. În ultima vreme îl cam supăra piciorul, așa că am impresia că a fost o scuză numai bună să nu vină. A trebuit să aștept până a venit Yvonne, să rămână ea cu el.

– Evanelle nu ne-a spus că a fost la voi.

– Se grăbea. Ne-a zis că Fred voia să ajungă la nu știu ce curs la care urma să participe. Așa deci, spuse el, frecându-și palmele, o să văd în sfârșit celebrul măr

al familiei Waverley.

– Trebuie să știi două lucruri: Unu – să nu mănânci din merele lui. Doi – atenție la cap!

– Atenție la cap?

– O să vezi tu. Îi zâmbi. Arăți bine în seara asta.

– Și tu ești frumoasă. Sydney își cumpărase o fustă nouă pentru cina aceasta, roz cu broderie argintie, sclipitoare, iar acum se împăună un pic. Știi că stăteam în spatele tău la ora de istorie a Carolinei de Nord, în clasa a opta? Uneori îți atingeam părul fără ca tu să-ți dai seama.

Sydney simți ceva ciudat în piept. Fără să se mai gândească, făcu doi pași până la el și îl sărută. Forța corpului ei îl proiectă până la frigider. Sydney îl urmă, nedezipindu-se de el, iar șervețelele de hârtie colorată pe care Claire le pusese pe frigider căzură peste ei, plutind ca niște confetti, ca și cum casa ar fi sărbătorit și ar fi strigat: „Uraaaa!”

Când Sydney se retrase, observă că Henry părea total năuc. Încet, cu o mișcare tandră, își lipi palmele de brațele ei, stârnindu-i furnicături prin tot corpul.

Era oare... chiar simțea...

Îl sărută din nou, ca să se asigure.

Simți din nou același lucru, mai intens chiar, iar inima îi bătea din ce în ce mai repede. Mâinile lui Henry i se cufundară în păr. Sydney sărutase mulți bărbați care o doriseră, dar trecuse mult timp de când sărutase unul care o iubea. Uitase. Uitase că dragostea făcea ca orice să fie posibil.

Când se retrase din nou, Henry o întrebă cu răsuflarea tăiată:

– De ce-ai făcut asta?

– Voiam doar să mă asigur.

– De ce să te asiguri?

Ea se mulțumi să îi zâmbească.

– Îți spun mai târziu.

– Să știi că asta înseamnă că în nici un caz nu mai vreau să îmi faci lipeala cu Amber de la recepție.

Sydney izbucni în râs, luă platoul cu roșii și mozzarella cu o mână, iar pe cealaltă și-o strecură în a lui și ieșiră amândoi pe ușa din spate.

Telefonul sună chiar după ce ieșiseră. Sydney nu auzi nici soneria, nici mesajul preluat de robot:

– „Sydney? Emma sunt. Vo... voiam să-ți spun că cineva vă caută pe tine și pe fetița ta. Nu pare... adică are ceva care...” Pe fir se lăsă tăcerea preț de o secundă. „Voiam doar să-ți spun să ai grijă.”

*

Mâncară și râseră până târziu în noapte. Picioarele lui Sydney și ale lui Henry se atingeau pe sub masă, iar ea nu voia deloc să se miște, nici măcar să aducă o sticlă de bere sau de cidru de cireșe și ghimbir din frapiera de aluminiu de lângă masă. Atât timp cât îl atingeau, nu avea să se răzgândească, nu avea să-și spună că el merita ceva mai bun sau că ea nu merita ceva atât de bun.

După ce toți terminară de mâncat, Claire își înălță paharul.

– Haideți să închinăm! Pentru mâncare și flori! rosti ea.

– Pentru dragoste și râsete, adăugă Tyler.

– Pentru vechi și pentru nou, spuse Henry.

– Pentru ce-o să fie, zise Evanelle.

– Pentru mărul nostru, rosti Bay.

– Pentru... Sydney amuți când simți mirosul.

Nu, nu, nu! Nu aici. Nu acum. De ce să o împresoare gândurile despre David tocmai acum?

Copacul se cutremură, iar ceva despre care doar Tyler și Henry crezură că era o pasăre trecu peste capetele lor. Se auzi un bufnet când mărul se izbi de corpul unei persoane aflate în fața grădinii, aproape de poartă.

– Ei, drăcie! se auzi un glas bărbătesc, iar toți se întoarseră în direcția respectivă, cu excepția lui Sydney.

Își simți oasele frângându-i-se. Pe piele îi apărură nenumărate vânătăi, ca o urticarie. Spațiul gol dintre două măsele începu să o doară.

– Da, vă rog? strigă Claire, senină, pentru că era la ea acasă. Nu își închipuia că ceva atât de rău putea pătrunde până aici.

– Șșșt! o opri Sydney, scurt. Bay, treci în spatele mărului. Fugi! Repede!

Fetița, care știa prea bine cine era intrusul, se ridică iute și fugi la adăpost.

– Sydney, care e problema? o întrebă Claire pe sora ei când o văzu ridicându-se și întorcându-se încet.

– E David.

Claire se ridică și ea imediat. Tyler și Henry se uitară unul la celălalt, simțind groaza care radia acum dinspre cele două surori. Se ridicară simultan.

– Cine e David? întrebă Henry.

– Tatăl lui Bay, răspunse Claire, iar Sydney își simți ochii umezi de ușurare că nu trebuise să rostească ea aceste cuvinte.

Din umbra caprifoiului de lângă poartă se materializă în sfârșit silueta lui David.

– Puteți să-l vedeți cu toții? întrebă Sydney, disperată. Chiar e aici?

– E aici, o asigură Claire.

– Ai dat o petrecere și nu m-ai invitat și pe mine? întrebă David, înaintând spre ei cu pașii ca niște explozii asurzitoare pe alea de pietriș, nu cu scârțâitul pe care-l stârneau în mod normal pașii, ci ca niște bubuituri greoaie, dure, ca și cum ar fi călcat pe niște bombe.

Era un bărbat masiv, sigur pe sine. Furia sa nu era un mecanism compensatoriu pentru vreo slăbiciune fizică sau ceva ce nu putea face. Furia lui nu avea nevoie de motive atât de profunde. Se enerva dacă Sydney nu-și punea hainele pe care voia el să le poarte, fără a-i spune însă în prealabil care erau acelea. Tocmai de aceea Sidney își adusese cu ea atât de puține haine. Avea foarte puține obiecte de îmbrăcăminte pe care să și le fi ales singură.

Sydney încercă să-și spună că poate lucrurile nu erau atât de grave, că poate era doar îngrijorat sau că voia să își vadă fiica. Dar nu putea să se amăgească. Nu avea să se întoarcă la el. Iar el nu venise să o ducă înapoi. Iar asta însemna că mai rămăsese o singură posibilitate.

Trebuia să îi protejeze pe Bay, pe Claire și pe toți ceilalți. Simpla ei întoarcere îi pusese pe toți în pericol, un pericol despre care nu crezuse că avea să o urmeze tocmai până aici. Sau poate că, în urmă cu zece ani, tocmai ziua în care pornise la drum hotărâse momentul acesta, declanșase o serie de evenimente care conduseseră la acesta. În orice caz, era numai și numai vina ei.

– E totul în regulă, se adresă ea tuturor. Eu și David o să plecăm un pic, să discutăm, spuse. Apoi îi șopti lui Claire: Să ai grijă de Bay!

– Nu, nu, se opuse David. Când se apropie mai mult, Sydney își simți corpul tresărind, ca și cum ar fi fost electrocutat. Ochii i se umplură de lacrimi. O, Doamne! Avea un pistol. De unde făcuse rost de pistol? Vă rog, nu vreau să vă întrerup distracția.

– David, ce s-a întâmplat între noi nu are nici o legătură cu ei. Vin cu tine. Știi bine că o să vin.

– Ce Dumnezeu se întâmplă? întrebă Tyler când observă arma. Lăasă să-i scape un hohot de râs, ca și cum nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor. Lasă arma jos, omule!

David îndreptă pistolul către Tyler.

– Cu asta ți-o tragi acum, Cindy?

Sydney știa ce avea să facă Henry cu câteva secunde înainte ca acesta să se pună în mișcare. Oamenii ăștia erau atât de naivi! Nu știau cu cine aveau de-a face.

– Henry, nu! țipă Sydney chiar în secunda în care bărbatul se lansă către David. Un foc de armă explodează în tăcerea nopții, iar mâna pe care Henry o întinsese către armă deveni o masă roșie.

Henry scoase un sunet gutural și se prăbuși în genunchi, ținându-și mâna lipită de piept. Ușoară și mică precum o frunză, Evanelle pluti către el fără să fie observată de David.

– Bine, rosti David. Aș zice că acum știm cu care ți-o tragi. Toate astea arată de-a dreptul fabulos. Ridică un picior și, împinsă, masa se răsturnă, farfuriile se sparseră, iar cuburile de gheață se revărsară peste firele de cicoare. Tyler trebui să o tragă înapoi pe Claire, ca să nu fie lovită de obiectele în cădere.

– Cum de m-ai găsit? îl întreabă Sydney pentru a-l face să se uite la ea, nu la Claire.

Dacă își continua atacurile asupra lor, Tyler avea să riposteze și să fie împușcat și el. Aruncă o privire către Henry. Se prăbușise pe o parte. Evanelle luase un fular croșetat de culoare albastră din poșeta ei și i-l înfășura pe mână. Totul era plin de sânge.

– M-am folosit de astea, cățea proastă ce ești!

Ridică un teanc de fotografii. O greșeală. Una din multele greșeli pe care le făcuse. Ea făcuse o groază de lucruri care să o facă să merite asta, dar Henry, nu. Nici Claire. Poate că ar trebui să încerce să fugă, să le ofere celorlalți timp să cheme ajutoare. Sau să înșface un ciob ca un țurture din grămada de vase sparte de pe jos și să îl înjunghie. Crezuse că perioada petrecută aici o făcuse să devină mai puternică, dar David tot putea să o îngrozească suficient de mult încât să o facă să i se supună. Nu avusese curajul să-i țină piept atunci, iar acum nu știa cum să o facă.

David frunzărea relaxat fotografiile.

– Uite, mai ales asta mi-a fost de mare ajutor. „Gata cu Bascom! Carolina de Nord e de rahat!“

Ridică fotografia cu mama ei la Alamo. Mărul tresări, ca și cum ar fi recunoscut-o pe Lorelei. David aruncă fotografiile spre Sydney, care se trase în spate, departe de el, departe de masă și de toți cei pe care îi iubea.

– Îți dai seama în ce situație m-ai pus? L-am adus pe Tom cu mine când m-am întors din Los Angeles. Închipuie-ți numai cât de uimit am fost să descopăr că tu și Bay nu erai acolo.

Auzind una ca asta, Sydney își simți vârfurile degetelor amorțind. Tom era prietenul din facultate al lui David și partenerul lui de afaceri la restaurantul din Los Angeles. Faptul că fusese făcut de rușine în fața lui îl determinase să pornească pe urmele ei, cu un pistol în buzunar. Nu suporta să fie pus într-o lumină proastă. Sydney știa asta. O știa și corpul ei, până la ultimul centimetru.

– Nu te mai retrage, Cindy. Știu exact ce faci. Nu vrei ca eu să o observ pe ea. David se întoarse către Claire. Ah, și cine ești dumneata?

– Mă cheamă Claire, răspunse ea, neînfricăta. Sunt sora lui Sydney.

– Sydney, rosti el, râzând și dând din cap. Tot nu-mi vine să cred. Ai o soră, hmm? Ești mai înaltă, mai solidă. Nu pari la fel de ușor de stăpânit. Nu ești chiar la fel de frumoasă, cred, dar ai țâțele mai mari. Dar probabil că ești la fel de proastă ca ea, altfel ai fi știut să nu o primești în casă pe femeia mea.

Tyler se postase în fața lui Claire, iar David nu era omul care să se dea înapoi de la o confruntare. Făcu un pas către el, dar Sydney strigă:

– Nu!

David își întoarse privirea asupra ei.

– Și ce o să faci ca să mă oprești? Ești în stare să-mi spui orice acum. Și știi bine de ce. Îi zâmbi malefic. Unde e Bay? Am văzut-o cu voi. Vino la lumină, pisoiaș. A venit tati. Hai să-i dai o îmbrățișare lui tati!

– Stai pe loc, Bay! strigă Sydney.

– Să nu-mi mai subminezi vreodată autoritatea în fața fiicei noastre! David făcu câțiva pași către ea, dar în momentul acela un măr se rostogoli la picioarele lui. Se uită către mărul scăldat în umbră. Micuța mea Bay este cumva în spatele mărului? Vrea ca tati să mănânce un măr?

Sydney, Claire și Evanelle îl priveau, temându-se să schițeze chiar și cea mai mică mișcare, în clipa când luă mărul de jos.

Tyler făcu o mișcare, încercând să profite de faptul că David era atent la altceva, dar Claire îl prinse de braț și îi șopti:

– Nu, așteaptă puțin!

David ridică mărul roz și perfect rotund la buze. Scrâșnetul succulent al dinților străpungând coaja fructului se reverberă prin grădină, iar florile tresăriră și se crispară, ca speriate.

Mestecă preț de câteva momente, după care încremeni nefiresc.

Ochii i se plimbau de colo-colo, ca și cum ar fi privit ceva accesibil doar lui, un film care rula doar pentru el. Fructul și pistolul îi scăpară simultan din mâini.

Clipi de câteva ori și privirea i se duse către Sydney. Apoi se întoarse și îi privi pe toți cei aflați în grădină.

– Ce-a fost asta? Întrebă, cu glasul tremurându-i. Când văzu că nimeni nu-i răspunde, țipă: Ce dracu' a fost asta?

Ochii lui Sydney trecură peste fotografiile cu mama ei, împrăștiate pe iarbă, chiar la picioarele ei. Se simți cuprinsă de o senzație ciudată de calm. Își amintea perfect ziua când David o găsisese în Boise, când o bătuse cu atâta sălbăticie pe bancheta din spate a mașinii lui. La un moment dat fusese conștientă că avea să moară. Sub ploaia de pumni, era convinsă că îl privea cum o omora. Fusese o surpriză imensă pentru ea când se trezise, prinsă sub corpul lui. Posibil să fi fost o surpriză și pentru el. În fond, moartea unei persoane nu însemna mare lucru pentru el. Dar ceea ce văzuse era important pentru el. Chiar extrem de important.

– Tocmai ți-ai văzut moartea, nu-i așa? îl întrebă. Ai dat ochii cu cea mai mare temere a ta, David? Ce, de data asta te chinuia cineva pe tine și nu invers?

David deveni livid la față.

– Ani și ani în care i-ai chinuit pe alții și, în sfârșit, cineva o să-ți facă același lucru și ție. Se apropie de el, chiar foarte mult, căci acum nu mai era intimidată, nu mai era speriată. O parte din ea crezuse că bărbatul din fața ei avea să fie mereu în viață, să o sperie nopțile, să-i chinuie gândurile. Dar David avea să moară într-o bună zi. Iar acum erau amândoi conștienți de acest lucru.

– Pleacă de aici cât poți de repede, David, îi spuse în șoaptă. Poate reușești să scapi. Atât timp cât o să fii aici, ce-ai văzut o să se transforme în realitate. Iar eu o să mă asigur că așa o să fie, crede-mă pe cuvânt!

Bărbatul se răsuci, se împletici cale de câțiva pași, după care o rupse la sănătoasa afară din grădină.

Imediat ce dispăru din câmpul lor vizual, Sydney strigă:

– Bay! Unde ești, Bay?

Fetița veni în fugă de undeva din lateral, nicidecum de după măr. Se opri din fugă în brațele mamei sale. Sydney o strânse la piept câteva secunde bune, după care se duseră amândouă la Henry. Femeia se lăsă în genunchi lângă el.

– O să fie bine, îi spuse Evanelle.

– Trebuie să încetezi să-mi tot salvezi viața, îi spuse Sydney, înlăcrimată.

Henry îi zâmbi slab.

– Chiar crezi că ratez eu ocazia să îmi spui de ce anume încerci să te asiguri în bucătărie?

Sydney nu putu să nu izbucnească în râs. Cum putea să iubească o femeie atât de periculoasă pentru el? Cum putea ea să iubească un bărbat atât de bun?

– Mă duc să sun după o ambulanță, anunță Evanelle.

– Să suni și la poliție! Să le spui exact cum arată, strigă Tyler în urma ei, ducându-se la locul unde căzuse pistolul și ridicându-l de pe iarbă. Poate că o să poată să-l prindă pe dezaxat. Ce mașină are, Sydney?

– Nu o să mai calce niciodată aici, îl liniștește Sydney. Nu-ți face griji!

– Să nu-mi fac griji? Ce-aveți, oameni buni? Tyler se uita la ei toți, dându-și seama dintr-odată că toată lumea, chiar și Henry, știa ceva, și el, nu. De ce a înnebunit dintr-odată? Și cum Dumnezeu s-a rostogolit mărul ăla la picioarele lui dacă Bay era tocmai în partea cealaltă?

– Mărul, răspunse Claire.

– Ce-i cu el? De ce sunt doar eu nedumerit de tot ce s-a întâmplat? N-ai văzut ce s-a întâmplat? Cineva trebuie să-i ia numărul de la mașină.

Tyler încercă să pornească în goană, dar Claire îl apucă de braț.

– Tyler, ascultă-mă, începu ea. Oricine mănâncă un măr din copacul ăsta o să vadă cel mai important eveniment din viața sa. Știu că pare imposibil, dar probabil că David și-a văzut moartea. Asta l-a pus pe fugă. Asta a făcut-o și pe mama noastră să plece de aici. Pentru unii oameni, cel mai important eveniment e chiar cel mai groaznic lucru care o să li se întâmple. David sigur n-o să se mai întoarcă aici.

– Ei, fii serioasă, răspunse Tyler. Am mâncat și eu unul din merele astea și nu am luat-o la sănătoasa, ținând, să mă pierd în noapte.

– Ai mâncat un măr de aici? întrebă Claire îngrozită.

– În seara în care ne-am cunoscut. Când am găsit o grămadă dincolo de gard, în curtea mea.

– Și ce ai văzut? îl întrebă ea.

– Nu te-am văzut decât pe tine, răspunse el, ceea ce îmblânzi imediat trăsăturile lui Claire, care își ridică ochii spre ai lui. Ce...

Dar nu mai apucă să mai zică nimic, pentru că tânăra decisese să îl sărute.

– Ia stați puțin, rosti Bay. Unde-au dispărut toate fotografiile?

Partea a treia. Privind înainte

capitolul 14

– Nu pot să ajung la ele, rosti Sydney.

Bay stătea întinsă pe o parte pe iarbă, cu capul sprijinit pe un braț. Era duminică după-amiaza și ațipise acolo, dar glasul mamei ei o făcu să deschidă ochii. Claire și Sydney proptiseră o scară veche de lemn de trunchiul mărului. Sydney era cocoțată în vârf și se întindea către ramurile copacului. Claire ținea scara nemișcată.

– S-ar putea să ajung la aia, zise mama ei, arătând către o creangă mai joasă aflată pe cealaltă parte, dacă mutăm scara.

Claire dădu negativ din cap.

– O să o tragă mai sus până mutăm noi scara.

Sydney scoase un șuierat exasperat printre dinți.

– Ce copac prost!

– Hei, mă gândeam eu că vă găsesc aici! strigă cineva.

Cele două surori priviră peste umeri către locul de unde venea glasul. Evanelle se apropia pe cărare.

– Bună, Evanelle, zise Claire, iar Sydney începu să coboare. Se opri pe a patra scândură față de pământ și de acolo sări, cu fusta umflându-i-se în aer ca o umbrelă de soare. Văzând-o, Bay zâmbi.

– Ce faceți, fetelor? întrebă Evanelle când ajunse mai aproape.

– Încercăm să luăm fotografiile cu mama din măr, îi răspunse Claire, chiar dacă ea făcea asta doar pentru că voia Sydney. Bay observase că în ultima vreme

Claire fusese destul de împrăștiată. Azi purta doi cercei diferiți, unul bleu și unul roz. Au trecut șase săptămâni. Nu înțeleg de ce nu vrea să ni le dea.

Evanelle își ridică privirea la pătratele alb-negru lipite de frunzele și de merele de pe crengile din vârful coroanei.

– Lăsați-l să le păstreze! Mărul a iubit-o mereu pe Lorelei. Lăsați-l în pace!

Sydney își propti mâinile în solduri.

– O să-i tai crengile.

– N-o să poată fi tăiate, îi reaminti Claire.

– Nu contează, măcar o să mă simt mai bine încercând.

– O să te bombardeze cu mere. Claire scoase un oftat. Poate dacă o punem pe Bay să vorbească din nou cu el...

– Singura dată când a fost cât pe-acți să recuperăm pozele a fost când Bay a zis că vrea să vadă cum arăta bunica ei, îi explică Sydney lui Evanelle. Și-a lăsat o creangă în jos, să îi arate, dar a ridicat-o din nou când am încercat să înhățăm fotografia. Sydney se întoarce către Bay, care închise repede ochii. Din noaptea aceea, ea nu putea să audă lucruri interesante decât atunci când toți credeau că nu îi asculta. Hai să nu o trezim!

– Văd că poartă și acum broșa aia, remarcă Evanelle, cu drag.

– Mereu și-o pune.

Bay ar fi vrut să ducă mâna la broșă, așa cum făcea ori de câte ori se îngrijora. Dar se uitau toate trei la ea.

– Ce te aduce pe la noi, Evanelle? o întreabă Claire. Bay întredeschise un ochi. Acum stăteau cu spatele la ea. Parcă tu și Fred trebuia să luați prânzul cu Steve azi.

– Așa e. De-abia aștept. Steve o să pregătească iar ceva rafinat. I-am zis lui Fred cât de norocos e că s-a îndrăgostit de el tocmai un profesor de artă culinară. Iar el s-a uitat la mine de parcă i-aș fi spus că are un roi de albine în păr.

– Tot mai crede că trebuie să se vadă cu Steve din cauza aparatului de tăiat mango?

– A, chiar mai mult de atât. S-ar putea spune că în ultima vreme și eu mă văd cu Steve. Oriunde se duc, Fred vrea să vin și eu. Se simte bine. E fericit. Doar că nu vrea să o recunoască încă. O să-și dea seama el, mai devreme sau mai târziu. Eu n-o să-i spun ce să facă. Iar Steve îl lasă pe el să ia toate deciziile, ceea ce e exact lucrul de care are nevoie. Până una, alta, eu mă bucur de tot felul de delicatese. Săptămâna trecută am mâncat melci, prima oară în viața mea! Ca să vezi... Evanelle scoase un chicotit amuzat. Îmi plac bărbații homosexuali. Râzi de mori cu ei.

– Mă bucur că te distrezi, Evanelle, rosti Claire.

– Fred mă așteaptă în mașină, dar a trebuit să intru să vă dau astea.

Bay nu putu să distingă despre ce era vorba, doar niște hârtie albă când Evanelle scoase obiectul respectiv din geantă.

– Seminte de floarea-miresei? rosti Sydney. Pentru care dintre noi?

– Pentru amândouă. Trebuia să vi le dau amândurora. Fred m-a dus la magazinul de plante de lângă piață ca să le iau. A, și l-am văzut pe Henry în piață. Cumpăra mere. Arată bine. Și mâna i se vindecă binișor.

– Cred că asta înseamnă că o pune pe menajera lor să facă pentru cină mere caramelizate iarăși, se văicări Sydney. Din seara aia, parcă nu se mai satură de mere.

– Mi-aș dori ca Tyler să fie la fel, zise Claire. Nu mai vrea cu nici un preț să se apropie de măr. Tot nu poate să-și revină. Zice că în seara aia s-a încheiat singurul raport polițienesc în care s-a menționat că un măr a reușit să pună suspectul pe fugă, și nimănui nu i s-a părut nimic ciudat.

Încercaseră să țină departe de urechile lui Bay detaliile sorții lui David după ce fugise din grădină în noaptea aceea, dar fetița se ascunsese pe după uși, ascultase cu urechea lipită de coșul de fum și reușise să audă tot. Tatăl ei fusese arestat în Lexington, în Kentucky. Își lovise grav SUV-ul în timpul urmăririi. Când îl scosese din fiare teafăr și nevătămat, îi implorase pe polițiști să nu îl aresteze. Nu putea să se ducă la închisoare. Pur și simplu nu putea. Îi implorase să îl

omoare, numai să nu îl ducă acolo. În noaptea aceea încercase să se spânzure în celula din postul de poliție. La închisoare avea să i se întâmple ceva cumplit, și el știa asta. Sigur asta văzuse când mușcase din măr, motivul pentru care o rupsesse la fugă, motivul pentru care încercase tot pentru a nu fi prins. Într-un fel, Bay era tristă, pentru că tatăl ei nu avusese niciodată un loc al lui. În același timp, era fericită că nu avea să le mai deranjeze niciodată, că nu urma să o mai lovească pe mama ei și să o mai sperie pe ea. Îi era greu să înțeleagă exact ce simțea legat de asta. Uneori se gândea prea mult la asta.

– Astea sigur sunt pentru tine, rosti Sydney, întinzându-i plicul cu semințe lui Claire. Floarea-miresei este pentru o mireasă, nu? Tu și Tyler ați stabilit deja data nunții.

– Ba nu, sunt pentru tine, răspunse Claire, încercând să i le dea înapoi. Tu și Henry o să plecați pe ascuns ca să vă căsătoriți, dacă e să fie după el.

Era adevărat, își zise Bay, în ciuda spuselor mamei ei. Uneori, Sydney se așeza pe marginea patului ei înainte ca Bay să adoarmă și îi spunea tot felul de lucruri despre Henry. Vorbea în termeni generali, oarecum testând terenul, căci era evident că nu voia să o copleșească pe Bay cu gânduri despre cum avea să fie viața lor cu un alt bărbat. Sydney spunea că poate aveau să se căsătorească peste câțiva ani. Nu prea curând. Îi spunea că Henry trebuia să facă ceva terapie pentru ca mâna să i se vindece complet, căci împușcătura îi afectase mai mulți nervi. Dar el spunea că nu avea nevoie să aibă ambele mâini complet funcționale pentru a se căsători. Bay îl auzise spunând asta într-o zi, când ea stătea pe treapta de jos a scării interioare, iar Henry și mama ei erau pe verandă. Sydney îi spusese că problema era tocmai cu mâna stângă. Dacă avea de gând să-și pună verigheta pe deget, trebuia să o poată simți acolo. Iar el îi răspunsese că deja se simțea ca și cum ar fi purtat-o.

– Semințele nu înseamnă neapărat nuntă, pot să însemne foarte bine un bebeluș, rosti Evanelle, ridicând din umeri.

Sydney izbucni în râs.

– Ei bine, asta înseamnă că, momentan, clar nu e vorba de mine.

Claire se uită gânditoare la pliculețul din mâna ei.

– Claire? Îngăimă Sydney.

Sora ei își ridică privirea, cu un zâmbet ușor întipărit pe chip.

– Chiar așa? exclamă Sydney, cuprinzându-i chipul în palme. Bay crezuse că în ultima vreme o văzuse pe mama ei mai fericită ca niciodată, dar nu o văzuse niciodată ca acum. Din corp îi radiau unde galbene de bucurie. Când ești fericit pentru propria viață, acest sentiment te umple pe dinăuntru. Când ești fericit pentru bucuria altuia, energia se revarsă în jur. Iar fericirea lui Sydney era atât de strălucitoare că era aproape insuportabilă pentru ochi. O, Doamne! Chiar ești?

Claire încuviință cu o mișcare din cap.

Bay le privi pe cele trei femei îmbrățișându-se, după care ieșiră din grădină formând un adevărat nucleu Waverley, gesticulând, atingându-se, râzând cu poftă.

Mărul tremura de încântare, ca și cum ar fi râs și el cu ele.

Ba chiar aruncă un măr în urma lor.

Bay surâse și se întoarse pe spate imediat ce rămase singură în grădină. Se întinse pe iarbă, la umbra mărului. Cum acesta tremura, aerul fi însuflețit de sunet de hârtie în vânt venit de undeva de deasupra. Fetița se uită la fotografiile pe care copacul le culesese în seara aceea, în urmă cu șase săptămâni. Acestea fluturau încetișor. Săptămâni la rând, Claire și Sydney încercaseră să le recupereze, dar mărul își tot ferise crengile, nelăsându-le să se apropie de ele. Imaginile începuseră să se estompeze de la atâta stat în soare, iar Lorelei dispărea încet-încet.

Lucrurile erau doar pe jumătate perfecte, pentru că tot nu vedea nici un fel de luminițe și curcubeie reflectându-se pe fața ei, dar nu era bine și așa? Toată lumea era fericită. Probabil că nu avea să se apropie mai mult de atât de visul pe care îl avusese despre locul acesta. Și era aproape la fel. Atât de aproape! Chiar nu trebuia să își mai facă griji.

Își duse mâna instinctiv la broșa din piept, căutând alinare.

Dintr-odată, degetele i se strânseră în jurul broșei.

Ia stai puțin...

Asta era? Să fie chiar așa de ușor?

Strânse din buze, concentrată să-și desprindă broșa de tricou. Era atât de entuziasmată că degetele i se înmuiaseră brusc și avu nevoie de mai multe încercări să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

Iarba era la fel de moale ca în visul ei. Iar parfumul florilor și al ierburilor era leit precum cel visat. În jur plutea sunetul fotografiilor fluturând, puse în mișcare de tremurul mărului. Ținându-și respirația, ridică broșa cu cristale dispuse radial deasupra capului. Mâna îi tremura acum, din cauza temerii că avea să fie dezamăgită. Mișcă broșa încolo și înapoi până ce, dintr-odată, ca un artificiu din bradul de Crăciun, o rază pătrunse în ea și se fragmentă în sute de luminițe revărsate peste fața ei. Le putea simți efectiv, în culori atât de reci încât deveniseră fierbinți, exact ca fulgii de zăpadă pe piele.

Și-atunci i se relaxă tot corpul.

Avea nevoie de asta. Avea nevoie de această dovadă concretă.

Da, totul avea să fie bine de-acum.

De fapt, chiar perfect.